

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

DÁNIEL

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2020. január, február, március

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2019 Viață și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Dániel – Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

– Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból a naponkénti tanulmányozáshoz / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

– Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019

ISBN 978-606-911-760-6

1. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Az olvasástól a megértésig	5
2. Jeruzsálemtől Babilonig	13
3. A titoktól a kijelentésig	21
4. A kemencétől a palotáig	29
5. A büszkeségtől az alázatig	37
6. A fölfuvalkodástól a pusztulásig	46
7. Az oroszlánok vermétől az angyalok verméig	54
8. A viharos tengertől az ég felhőiiig	62
9. A szennyeződéstől a megtisztulásig	70
10. Az esedezéstől a megnyugvásig	78
11. A küzdelemtől a győzelemig	87
12. Észak és dél felől „a kívánatos földig”	95
13. A porból a csillagokig	103

1.

AZ OLVASÁSTÓL A MEGÉRTÉSIG

December 28., szombat délután

Az Úr mindent tud rólunk. Miközben az etióp szerecsen a szekéren utazva a Szentírásból olvasott, angyalok figyelték őt. Isten egy tanítványt küldött elé az útra, aki egy tanulmányozó embert talált a szekérben. Filep kérdéssel fordult hozzá: „Vajon érted-é, amit olvasol? Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé.” Ekkor Filep feltárta előtte a Szentírást. Szavai hallatán az etiópai feltette a kérdést: „Mi gátol, hogy megkeresztelkedjem?” (Csel 8:30–31, 36)

Ez a történet azt mutatja, hogy Isten gondoskodik gyermekeiről. Lelke vezérelte ennek az embernek az elméjét, miközben olvasta az Írást, ám nem értette a jelentését. Ekkor az Úr elküldte szolgáját, hogy világosítsa meg az értelmét, és segítsen megérteni az olvasottakat. – *The Upward Look*, 130. o.

Isten értékes Igéje szilárd alap, amelyre építhetünk. Amikor az emberek saját elképzeléseikkel állnak az ifjak elé, mondd nekik, hogy a nagy Tanítómester ránk hagyta semmihez sem fogható Igéjét, és elküldte maga helyett a Vigasztalót, a Szentlelket. „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn 14:26)

Itt egy bőséges lakoma van bemutatva, amelyen mindazok részt vehetnek, akik hisznek Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltójukban. Ő az élet Fája mindazok számára, akik továbbra is belőle táplálkoznak.

Akik tanulmányozzák ezeket az értékes kijelentéseket, vigasztalásban részesülnek. Ha Isten Igéjéből táplálkoznak, különösen értékes tapasztalatot szereznek. Meg fogják látni, hogy Isten Igéjéhez képest az emberi szó olyan, mintha a polyvát a búzához hasonlítanánk. – *This Day With God*, 292. o.

Az előítélet és a megátalkodottság bástyáit csak akkor dönthetjük le, ha minden előadásunkban Krisztus szeretetéről beszélünk. Érted meg az emberekkel, hogy Jézus mennyire szereti őket, és szeretetének milyen bizonyítékait adta. Van-e szeretet, amely felérhet Isten szeretetével, amit hozott az emberért Krisztus áldozata által? Ha a szív tele van Krisztus szeretetével, akkor az emberek elé tárhatjuk, és hatást gyakorol majd a szívükre.

Krisztus áldozata, mint a bűnért hozott engesztelés a nagy igazság, amely köré a többiek felsorakoznak. Hogy helyesen megértsék és értékeljék Isten Igéjének minden igazságát Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig, abban a világosságban kell tanulmányozniuk, mely a Golgota keresztyéről árad. Elétek tárom a kegyelem és a megújulás, az üdvösség és a megváltás nagy, magasságos emlékművét, a kereszten felemelt Isten Fiát: a lelkészeink minden előadásának ez legyen az alapköve. – *Evangelizálás*, 189–190. o.

December 29., vasárnap – Dániel próféta könyvének központja: Krisztus

A Biblia összegyűjtötte és egybezartha kincseit az utolsó nemzedék számára. Az Ószövetség történelmének minden nagy eseménye és ünnepléses beszámolója megisméltődött és megisméltődik az utolsó napok egyházában. Mózes még mindig beszél és önmegtagadásra tanít azzal, hogy társai helyett önmaga kitörlését kívánja az Élet könyvéből, hogy azok üdvözülhessenek. Dávid vezeti az egyház közbenjárói munkáját a lelkek megváltásáért a föld határáig. A próféták még most is bizonyosságot tesznek Krisztus szenvedéseiről és az eljövendő dicsőségről. Felhalmozott igazságok jelennek meg előttünk nagy erővel, hogy tanításaikat hasznosíthassuk. Az egésznek a befolyása alatt állunk. Vajon milyeneknek kellene lenniük azoknak, akik számára az örökségnek ez a gazdag világossága adatott? A múlt tanításait a jelen új és nagyobb világosságával ötvözve sokszorozott erő adatik a világosság követőinek. Gyarapodó hitüket elő kell hívniuk a jelen helyzetekben, és ez új erőt és fokozott komolyságot hív elő lelkükben. Isten erejére támaszkodva elárasztják a földet az igazságosság Napjának ragyogásával. – *Szemelvények*, 3. köt., 339. o.

Krisztus beszédeinek fő mondanivalója ez volt: „Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evan-

géliumban.” (Mk 1:15) Ezáltal az evangéliumi üzenet, amelyet maga a Megváltó hozott, a próféciaikon alapult. Az „idő”, amelyről azt mondja, betölt, a Gábiel arkangyal által Dánielnek megadott időszakot jelenti. „Hetven hét – mondta az angyal – szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkenettessék a Szentek szente.” (Dn 9:24) – *Jézus élete*, 233. o.

Az Ótestamentum rávilágít az Újtestamentumra, és az Újszövetség az Ószövetségre. Mindkettő a maga helyén Isten Jézus Krisztusban kinyilatkoztatott dicsőségének a kijelentése. A pátriárkákknak kinyilatkoztatott Krisztus, az áldozatok jelképezte, majd a törvényben és a próféták által bemutatott Krisztus az Ótestamentum kincse. Élete és halála, majd feltámadása révén, később pedig a Szentlélek által munkálkodó Krisztus az Újtestamentum kincse. Mindkettő igazságokat mutat be, amelyek a lelkes kutató előtt a jelentések újabb mélységeit tárják fel...

Krisztus szava az élet kenyere. Szavaiból táplálkozva a tanítványok egyre élesebb elmére tettek szert. Egyre jobban felfogták a Megváltó tanításainak értékét. És a tanítások megértése által a sötétségből kiléptek a teljes déli ragyogásba. Ha Isten Igéjét tanulmányozzuk, hasonló tapasztalatban lesz részünk. – *Lift Him Up*, 115. o.

December 30., hétfő – Dániel próféta könyvének szerkezete

Ha Dániel és a Jelenések könyvét jobban megértenénk, akkor mint hívők egészen más lelki, vallási tapasztalatokat tennénk. A menny nyitott kapuiról a hívők olyan látomásokat kapnának, hogy szívük és lelkük megértené, milyen jellemmel kell bírniuk, hogy megérthessék azt a boldogságot, amely majd a tiszta szívűek jutalma lesz. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 114. o.

Amikor a támadók látták, hogy a profetikus időszak megindoklását nem lehet megcáfolni, megkísérelték a téma tanulmányozásáról lebeszélni az embereket. Azt állították, hogy a próféciaik be vannak pecsételve. A protestánsok így léptek a római katolikusok nyomába. Míg a pápai egyház elzárta a Bibliát az emberek elől, a protestáns egyházak azt vallották, hogy a szent Ige egyik fontos részét – mégpedig azt, amely

korunkra különösképpen alkalmazható igazságokat rejt – nem lehet megérteni.

Lelkészek és mások is kijelentették, hogy a Dániel és a Jelenések könyvének próféciai felfoghatatlan titkok. Krisztus pedig a korunkban bekövetkező események kapcsán Dániel próféta szavaira irányította tanítványai figyelmét, és ezt mondta: „Aki olvassa, értse meg” (Mt 24:15). – *A nagy küzdelem*, 340–341. o.

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és a Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, hogy milyen értéktelen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt Babilon minden hatalmával és ragyogásával, amelyhez hasonlót világunk azóta sem látott – az a hatalom, amely korának népe előtt olyan szilárdnak és maradandónak látszott. Elenyészett, „mint a mező virága” (Jak 1:10). Ugyanúgy elpusztult a Médó-Perzsa Birodalom, valamint Görögország és Róma is, és éppúgy múlik el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Csak az maradhat meg, ami beleilleszkedik Isten tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül Isten elvei állandóak és maradandóak mindabból, amit világunk ismer.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örökkévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelkor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 548. o.

December 31., kedd – Dániel próféta könyvének apokaliptikus próféciai

Krisztus földi szolgálata alatt hivatkozott arra az eredményre, amelyet Jónás prédikációja ért el Ninivében. E pogány központ lakóit összehasonlította azokkal, akik az ő korában Isten népének vallották magukat. „Ninive férfiai – jelentette ki – feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedéssel együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás

prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!" (Mt 12:41) Krisztus eljött a nyüzsgő világba, amely tele volt az üzleti élet zajával és a kereskedők civódásával; ahol az emberek önmaguknak akartak megszerezni mindent, amit csak tudtak. Krisztus eljött ide, és Isten harsonájaként hallatszott hangja a kavargás felett: „Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8:36)

Mint ahogy Jónás prédikálása jel volt a niniveieknek, ugyanúgy Krisztus prédikálása is jel volt az Ő nemzedékének. De mennyire más-képpen fogadták most az Igét! Közömbösségük és gúnyolódásuk ellenére a Megváltó kitartóan dolgozott, amíg be nem fejezte küldetését. – *Próféták és királyok*, 273–274. o.

A Biblia íróinak emberi nyelven kellett kifejezniük gondolataikat, de a Szentlélek ihlette őket írásra. Nagyon sokan saját tetszésüknek megfelelően olvassák és értelmezik a Bibliát. Ennek oka egyrészt az ember tökéletlensége, hogy megértse a nyelvet, másrészt pedig az, hogy az igazságot a romlott emberi elme oly zseniálisan képes megcsorbítani. A hiba nem a Szentírásban van...

A Szentírás nem egymástól elválaszthatatlan kinyilatkoztatások folyamatos láncaként került az emberekhez, hanem fokról fokra, egymást követő nemzedékeken keresztül, ahogyan az isteni gondviselés megfelelő lehetőséget látott némelyek készítésére – különböző időkben és különböző helyeken. Az emberek a Szentlélek vezetése szerint írtak. Először rügy fakad, majd bimbó, s végül a gyümölcs; „terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán”. Pontosan így van ez a Biblia kijelentéseivel is. – *Szemelvények*, 1. köt., 19. o.

A Szentírásban nincs mindig tökéletes szabályszerűség vagy kezelhető egység. Krisztus csodái nem pontos időrendi sorrendben követik egymást, hanem olyan körülményekből adódnak, amelyek megkívánták hatalmának természetfeletti megnyilvánulását. A Biblia igazságai az elrejtett gyöngyökhöz hasonlóak. Erőfeszítések árán kell kutatni, ásni utánuk. Azok, akik csak felszínesen gondolkodnak a Bibliáról, felületes tudásukkal – amit ők igen alaposnak vélnek – a Szentírás ellentmondásairól beszélnek, és megkérdőjelezzik annak tekintélyét. De akiknek szíve összhangban van az igazsággal, és látják kötelességüket, azok nyitott szívvel kutatják és fogadják el a Bibliát és az isteni készítményt. A világosságot nyert személy lelki egységet, az egészet átszövő

fényes aranyfonalat lát a Bibliában. A drága aranyfonal lefejtéséhez pedig türelemre, gondolkodásra és imára van szükség. A Biblia körül kiélezett viták késztettek kutatásra némelyeket, miközben az igazság drágakövei tárultak fel előttük. Sokak könnye hullott, sok ima hangzott el arra kérve az Urat, hogy segítse Igéjének megértését. – *Szemelvények*, 1. köt., 20. o.

Január 1., szerda – Isteni időszámítás

„Meggyőződtem arról – mondja Miller –, hogy a teljes Írás, amely Istentől ihletett, hasznos (2Tim 3:16), és nem ember akaratából jött egykor létre, hanem Isten Lelke által indított szent emberek írták (2Pt 1:21). »A mi tanulságunkra írtak meg, hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.« (Rm 15:4) Ezért a Biblia kronológiáját éppúgy a Szentírás részének és komoly megfontolásra méltónak találtam, mint a Szentírás bármely más Igéjét. És úgy éreztem, hogy ha meg akarom érteni azt, amit a kegyelmes Isten kijelentett, nincs jogom a profetikus idők felett átsiklani.”

Dániel 8:14. versében találta meg Miller azt a próféciát, amely – úgy látta – egyértelműen kinyilatkoztatja a második advent időpontját: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.” Követte azt a szabályt, hogy a Szentírás saját magát magyarázza, és megtudta, hogy a szimbolikus próféciában egy nap egy évet jelent (4Móz 14:34; Ez 4:6). Látta, hogy a 2300 profetikus nap, illetve szó szerinti év időszaka átlépi a zsidók korszakának határát, tehát nem vonatkozhat ennek a korszaknak a szenthelyére. – *A nagy küzdelem*, 324. o.

Az első advent, valamint a Megváltó élete és szolgálata köré sorakozó események közül néhány nagyon fontosnak az idejét Gábrriel angyal közölte Dániellel. „Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés és megszűnik a vétek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a próféta látomás, és felkenik a szentek szentjét.” (Dn 9:24) A próféciában egy nap egy évet jelképez. (Lásd: 4Móz 14:34; Ez 4:6) – *Próféták és királyok*, 698. o.

Az „időket és alkalmakat” Isten saját hatalmába helyezte. Miért nem ruházott fel bennünket azok ismeretével? Azért, mert nem hasz-

nálnánk azokat helyesen. Ez az ismeret olyan állapotot eredményezne népünk körében, ami nagyban hátráltatná Isten munkáját, vagyis egy nép elkészítését arra, hogy az eljövendő nagy napon megállhasson. Nem szükséges izgalmi állapotba kerülni az időt illetően. Nem szabad, hogy olyan idők és alkalmak utáni kutatás töltse be életünket, amelyekről Isten nem adott kijelentést. Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy „vigyázzanak”, de ez nem egy előre kijelentett idő elérkezé-
 tére vonatkozik. Követőinek olyan helyzetben kell lenniük, mint akik figyelnek a kapitány parancsaira. Vigyázniuk, várakozniuk, imádkozniuk és dolgozniuk kell, miközben az Úr eljövele közeledik. De senki nem képes annak megjövendölésére, hogy az pontosan mikor lesz, mert „arról a napról senki sem tud”. Soha nem mondhatjátok azt, hogy egy, kettő, vagy öt év múlva fog jönni. Ugyanakkor későbbre se toljátok eljöveteletét azt állítván, hogy talán tíz vagy húsz év múlva sem fog eljönni. – *Szemelvények*, 1. köt., 189. o.

Január 2., csütörtök – Dániel próféta könyvének időszerűsége ma

Isten Igéjét sokkal jobban kell tanulmányoznunk. Különösen Dániel és a Jelenések könyvét, és pedig jobban, mint valaha a művünk történelme folyamán. Bizonyos vonalon kevesebbet beszéljünk, és pedig a római hatalomról és pápaságról, ám hívjuk fel a figyelmet mindarra, amit a próféták és az apostolok Isten Szentlelkének ihletése alatt írtak. A Szentlélek úgy formálta a dolgokat mind a profetikus kijelentések, mind az események vázolása terén, hogy az ember, a szóvivő láthatatlan maradjon, Krisztusban elrejtve, és csak a mennyek Ura Istene és az ő törvénye dicsőíttessék. Olvasd Dániel könyvét. Idézd emlékezetedbe pontról pontra az ott felsorolt birodalmak történelmét. Szemléld az államférfiakat, tanácskozásait, hatalmas hadseregeiket. Lásd meg Isten művét, hogy mennyire megalázta az emberek gögjét, dicsőségük porba hullott előtte...

Az a világosság, amelyet Dániel próféta kapott Istentől, különösen az utolsó időkre szól. Az Ulai és a Hiddékel, Sinár nagy folyamainak partján látott látomásai a szemeink előtt teljesednek, s a megjövendölt események hamarosan bekövetkeznek. – *Bizonyágtételek a lelkészeknek*, 112. o.

Az Úr szavát adta az ősi Izráelnek, hogy ha szigorúan ragaszkodnak hozzá, és eleget tesznek minden követelményének, akkor az összes olyan betegségtől megóvja őket, amelyeket az egyiptomiakra hozott. De az ígéretet az engedelmesség feltételéhez kötötte. Ha az izraeliták engedelmeskedtek volna a kapott utasításoknak, és előnyeiket javukra fordítják, az egészség és jólét terén szemléltető példák lehettek volna a világnak. Azonban nem töltötték be Isten szándékát, így nem nyerték el az áldásokat, amelyekben részesülhettek volna. Másrészt József és Dániel, Mózes és Illés és sokan mások az igaz élet eredményeinek nemes példáját nyújtották. Hasonló hűség ma is hasonló eredményeket ér el. Rólunk írták: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2:9) – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 165. o.

Isten kegyelme és az elbukott emberiség iránt érzett szeretete végtelen, és folyamatosan árad a Föld lakói felé.

Igaz, hogy érnek bennünket csalódások, és számítanunk kell a megpróbáltatásokra, azonban minden ügyünket, akár kicsi, akár nagy, bízunk hittel Istenre. Őt nem ejti zavarba panaszaink sokasága, és nem terheljük túl a gondjainkkal. Figyelmes gondoskodása kiterjed minden emberre, minden otthonra. Érdekli mindaz, ami gyermekeivel történik, és együtt érez velünk minden bánatunkban. Számon tart minden könnyet, és megindul erőtlenségünkön. A szenvedések és próbák az érdeklünkben munkálják bennünk a szeretetből fakadó szándékának megvalósulását, hogy elnyerjük szentségét, és részesüljünk abban az örömben, amely Teremtőnk jelenlétében rejlik. – *Az én életem ma*, 292. o.

JERUZSÁLEMTŐL BABILONIG

Január 4., szombat délután

Sóvárogj a Mester megdicsőítésére! Csiszold jellemed minden kedvező vonását! A jellemépítés minden fokán Isten tetszésére kell élned. És ez lehetséges. Hiszen Énok is Isten tetszésére élt romlott társai között. Ma is vannak Énokok.

Tarts ki, mint Dániel, a becsületes államférfi, akit semmilyen kísértés nem tudott megrontani! Ne okozz csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse bűneidet! Ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Ezt ne felejtsd el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha belátod őket, és észreveszed bennük a veszjelet. Így tudsz – Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva – a kudarcból győzelmet kovácsolni. – *Krisztus példázatai*, 332. o.

Amikor Isten gondviselése folytán a választottak [József és Dániel] fogságba kerültek, azért történt, hogy elvigyék a pogány nemzetekhez az Isten ismeretéből fakadó áldásokat. Az Úr képviselőivé kellett válniuk. A bálványimádókkal soha nem alkudhattak meg. Mint az élő Isten imádóinak, különleges kitüntetésként kellett hordozniuk hitüket és nevüket.

S úgy is tettek, Istent tisztelték jólétben és bajban, az Úr pedig tisztességet szerzett nekik...

Így helyezte a Mindenható Dániel személyében világosságot a világ legnagyobb országának trónja mellé, hogy aki akarja, megismerhesse az igaz élő Istent. A babilóniai udvarba gyülekeztek össze a világ minden országának képviselői: a legtehetségesebb, a természet ajándékaival legjobban megáldott és a legnagyobb világi műveltséggel rendelkező emberek. Mégsem akadt közöttük, aki a héber foglyokhoz fogható lett volna. Testi erejük és szépségük, éles eszük, tudományos felkészültségük, lelki erejük és bölcsességük mindenkit felülmúlt. – *Bizony-ságtételek*, 6. köt., 219–220. o.

Isten naponta tanítja gyermekeit. Mindennapi körülmények között készíti fel őket, hogy elvégezzék feladatukat azon a szélesebb területen, amelyet gondviselése számukra kijelölt. Ez az értelme a naponkénti próbáknak, amelyek meghatározzák, hogy az élet nagy válságában győznek-e vagy veszítenek.

Akik nem ismerik fel állandó függőségüket Istentől, azokat leteríti a kísértés. Hihetjük, hogy biztos lábakon állunk, és sosem ingunk meg. Mondhatjuk magabiztosan: tudom, kiben hiszek, semmi sem ingathatja meg Istenbe és Igéjébe vetett hitemet. Sátán terve azonban az, hogy kihasználja öröklött és szerzett jellemvonásainkat, és megvakítsa szemünket, hogy ne lássuk szükségünket, hibáinkat. Csakis akkor járhatunk biztonságban, ha felismerjük gyengeségeinket, és szilárdan Jézusra tekintünk. – *Jézus élete*, 382. o.

Január 5., vasárnap – Isten mindenhatósága

Sedékiás gyöngesége olyan bűn volt, amelyért félelmetes árat fizetett. Az ellenség ellenállhatatlan görgetegként csapott le, és feldúlta a várost. A zsidó hadakat fejtelten visszavonulásra kényszerítették. A nemzetet meghódították. Sedékiást foglyul ejtették, és a szeme előtt ölték meg fiait...

Akik leplezni igyekeznek a bűnt, és kevésbé súlyosnak tüntetni fel a bűnös szemében, az álpróféták aknamunkáját végzik, és elvárhatják Isten haragjának megtorlását, amiért ilyen utat követnek. Az Úr sosem igazítja útjait a romlott emberek kívánságaihoz. A hamis próféta elítélte Jeremiást, amiért szigorú vádemeléseivel sújtotta a népet; és igyekezett megnyugtatni őket – jólétet ígérve, úgy vélekedve, hogy nem szabad szegényeket bűneikre emlékeztetni, sem büntetésekkel fenyegetni. Ez az út megerősítette a népet, hogy ellenszegüljenek az igaz látnok tanácsának, és fokozta iránta az ellenséges érzületet. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 184–185. o.

Sok embert azért emészt a gond, mert a világ szintjét akarja elérni. A világot akarja szolgálni; vállalja bonyodalmait, gyakorolja szokásait. Ezért jellemük eltorzul, és terhessé teszik az életüket. Az örökös nyugtalankodás felemészti az életerejüket. Urunk szeretné, ha letennék ezt a rabigát, és felajánlja nekik az Ő igáját. Így szól: „Az én igám gyönyö-

rúséges, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:30) Az aggodalmaskodás vak, és elhomályosítja a jövőt. De Jézus látja kezdettől fogva a véget. Minden nehézségben megvan nála a megoldás kulcsa. „Nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek.” (Zsolt 84:12)

Mennyei Atyánk ezer kiutat tud mutatni ott, ahol mi egyet sem látunk. Akiknél az Istennek való szolgálat első helyre kerül, azok életében a kusza szálak kisimulnak, és lábaik előtt feltűnik az egyenes ösvény. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 481. o.

Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok Királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi sem torlaszolhatja el. Hatalma korlátlan, s ez szavatolja, hogy biztosan beváltja népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. Elhárít minden nehézséget, hogy megmeneküljenek, akik szolgálják Őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jósága és szeretete végtelen; szövetségét meg nem változtatja.

Lehet, hogy műve ellenségeinek tervei szilárdnak és jól megalapozottnak látszanak, de Isten meg tudja hiúsítani legátgondoltabb terveiket, meg is teszi a maga módján és a maga idejében. Majd ha látni fogja, hogy eléggé próbára tette hitünket; majd ha közelebb húzódunk hozzá, és Őt tesszük tanácsadónknak. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 10. o.

Január 6., hétfő – Megpróbált hit

Az igazi mértékletességre és az azt követő áldásokra vonatkozóan sehol sem találni átfogóbb és meggyőzőbb szemléltetést, mint a babiloni udvarban tartózkodó Dániel és társai történetében...

Az ifjakat nem a büszkeség és a becsvágy vezérelte a királyi udvarban, nem így teremtettek kapcsolatot azokkal, akik nem ismerték az igaz Istent és nem félték az Ő nevét. Foglyok voltak idegen országban, és őket a mennyei Bölcsesség vezette oda, ahol voltak. Felmérték a helyzetüket, a nehézségeket és a veszélyeket, majd istenfélelemben döntést hoztak. Vállalták annak kockázatát, hogy magukra vonják a király haragját, de hűségesek maradtak atyáik vallásához. Engedelmesek voltak az isteni törvénynek mind a természetre, mind pedig az erkölcsre vonatkozó előírásai iránt, ezért Isten áldása erőt, szépséget és értelmi képességeket biztosított számukra. – *Krisztushoz hasonlóan*, 171. o.

Mindenkinek fel kellene tenni a kérdést: engedjek a hajlamaimnak és az étvágyamnak, vagy inkább kövessem a lelkiismeretem elvárásait, tartóztassam meg tisztán a nyelvemet, a testi erőmet, és őrizkedjek minden gyakorlattól, ami gyengeséget okoz? Engedjem oda magam a világ szokásainak prédájára... vagy távolodjak el mindentől, ami romlást okoz? Vajon nem az lenne az illendő, hogy inkább Istennek szerezzek dicsőséget, mint a világ kedvében járni?

Dániel és barátai megértették, hogy az elvek forognak kockán, és nem engedhettek semmilyen megalkuvást a kísértővel. Az Isten trónusáról áradó igazság és világosság értékesebb volt számukra bármilyen emberi tisztességnél. Ma az ifjak nagy előjoga, hogy hasonlóan határozottak és hűségesek lehetnek, valamint alázatosak és olyan sikeresek, mint a babiloni udvarban a héber ifjak... Isten tisztességet adott Dánielnek, és minden ifjúnak tisztességet szerez, aki hasonló magatartást tanúsít, és méltó módon dicsőíti Istent. – *Our High Calling*, 269. o.

Mi lett volna a következménye annak, ha Dániel és társai a kínálkozó alkalom csábításának, vagy a pogány hivatalnok akaratának engedve a királyi udvarban szokásos ételeket és italokat élvezték volna? Ez az alapelvektől való egyetlen eltávolodás eltompította volna az igazság iránti érzéküket és a bűntől való irtózásukat. Ha magukat a tobzódásnak és bujálkodásnak adták volna át, akkor testi erejüket, szellemi képességeiket és lelki életüket teljesen tönkre tették volna, mert az első ballépés a továbbiakat vonja maga után mindaddig, amíg teljesen elvesztik összeköttetésüket Istennel; a kísértések legyőzték, a romlás és a kárhozat mélységébe taszították volna őket.

Isten így szól: „Aki engem tisztel, azt én is tisztetem.” Dániel az Úr mellett való megingathatatlan kitartásának jutalmaképpen nyerte el a jövődőlés lelkének ajándékát. Miközben emberek az udvari élet feladataira készítették elő, Isten feltárta előtte az eljövendő századok titkait, hogy a későbbi nemzedékek számára számok és jelképek által oly csodás dolgokat jövendölhessen, amelyek az utolsó napokban mennek végbe. – *Megszentelt élet*, 23–24. o.

Január 7., kedd – Szilárd eltökéltség

Amikor Dániel és társai próbára lettek téve, teljesen az igazságosság, az igaz élet oldalára helyezkedtek. Nem szeszélyesen, hanem értelmesen

viselkedtek. Úgy döntöttek, hogy mivel a húsételek a múltban sem szerepeltek az étrendjükben, a jövőben se szerepeljenek; és mivel az Isten szolgálatát végezőknek tilos volt a borivás, elhatározták, hogy bort sem fogyasztanak...

Dániel és társai nem tudták, mi lesz a döntésük következménye; lehet, hogy az életükbe fog kerülni, mégis eltökélték, hogy a szigorú mértékletesség egyenes ösvényét fogják taposni a laza erkölcsű babiloni királyi udvarban...

Szorgalmasan tanultak hát, mert tudták, hogy Isten kegyelméből sorsuk az akaraterejüktől és tetteiktől függ. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1166–1167. o.

A mindennapi élet apró eseményei észrevétlenül mennek el mellettünk, mégis ezek alakítják a jellemünket. Az élet minden eseménye súlyosan esik latba a jóra vagy a rosszra. Gondolkodásunkat mindennapos próbával kell nevelnünk, hogy erőt nyerjen helytállni bármilyen nehéz helyzetben. A próba és veszély napján megerősítettnek kell lennünk, hogy szilárdan álljunk a jó oldalán, minden ellenséges áramlattól mentesen.

Isten sokat szeretne tenni értetek, ha tudatában vagytok rászorultságotoknak. Isten szeret benneteket. Mindig törekedjetez bölcsességének világosságánál járni, és az élet változó körülményei között se nyugodjatok meg, csak ha tudjátok, hogy akaratotok egyezik Alkotótok akaratával. Az Őbelé vetetett hit által erőt nyerhettek, hogy ellenálljatek Sátán összes kísértésének, és így minden Istentől jött próbával egyre növekedjetez erkölcsi erőben.

Felelős és jó hatású emberré válhattok, ha az isteni hatalommal egyesített akaratereötökkel komolyan hozzáláttok a munkához...

Tanuljatek meg gondolkozni csakúgy, mint kutatni, hogy szellemi képességez növekedjen, erősödjön és fejlődjön. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 561. o.

Isten nem irányítja gondolatainkat a beleegyezésünk nélkül. Minden embernek joga van eldönteni, hogy melyik hatalom uralma alá akarja helyezni magát. Senki sem sülyedte olyan mélyre, senki sem olyan aljas, hogy ne találhatna Krisztusnál szabadulásra. A megszállott – imádkozás helyett – csak a Sátán szavait tudta kimondani, de Isten hallotta a szív ki nem mondott esdeklését. Egyetlen sóvárgó kiáltást sem hagy

Isten figyelmen kívül, ha az esdeklés nem is formálódik szavakká. Senki nem lesz Sátán martaléka, és gyengeségében nem marad magára, aki Istennel szövetségre lép...

Csodálatosan formálódik át az az ember, aki hittel kitárja szívét a Megváltó előtt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 93. o.

Január 8., szerda – Fogytkozás nélküli, bölcs

Dániel prófétának ragyogó jelleme volt. Csodálatos példát adott arra vonatkozóan, hogy mivé válhat az ember, ha a bölcsességben egyesül Istennel. Eme szent ember életének rövid leírása mindazok rendelkezésére és bátorítására szolgál, akiknek próbákat és kísértéseket kell átélniük.

Amikor Izráel népe élén a királlyal, a nemességgel és a papsággal rabságba került, négy ifjút választottak ki, hogy a babiloni királyi udvarban szolgáljon. Közéjük tartozott Dániel is, aki már fiatal korában megmutatta, hogy milyen kiváló képességeknek lesz a birtokában, mire eléri az öregkort. Ezek az ifjak születésüktől fogva hercegek voltak. Róluk így szól a feljegyzés: „Akikben semmi fogytkozás nincsen, hanem akik ábrázatra nézve szépek, minden bölcsességre eszesek, és ismeretekkel bírnak, és értenek a tudományokhoz.” (Dn 1:4) – *Krisztus-hoz hasonlóan*, 85. o.

Amikor Joakim uralkodása kezdetén Nabukodonozor első ízben megostromolta és bevette Jeruzsálemet, Dánielt és társait másokkal együtt fogságba vitte. Kiválasztotta őket a babiloni udvar szolgálatára. E héber foglyok hite a végsőkig próbára lett téve. De azok, akik megtanultak bízni Isten ígéreteiben, teljes nyugalmat találtak, bármit is kellett átélniük az idegen országban tartózkodásuk idején. A Szentírás volt vezérük és támaszuk. – *Próféták és királyok*, 428. o.

Az elbukott világ a legnagyobb csatamező, amelyet a mennyei világ-egyetem és a földi hatalmak valaha is megismertek. Földünk az egész világ színpada; a jó és gonosz, a Menny és pokol közötti nagy harc csatateré. Minden egyes ember részt vesz ebben a küzdelemben. Senki nem állhat semleges oldalra. Vagy elfogadják, vagy visszautasítják a világ Megváltóját. Mindenki tanúbizonyságot tesz vagy Krisztus mellett, vagy ellene. Krisztus felszólítja a zászlaja alatt állókat, hogy hűséges

katonáiként vegyenek részt mellette a harcban, hogy elnyerhessék az élet koronáját.

Minden nap csatákat kell vívnunk. Hatalmas harc folyik minden egyes lélekért a sötétség ura és az élet fejedelme között... Adjátok át magatokat Istennek, hogy együttműködésekkel megtervezhesse, irányíthassa és megvívhassa a csatákat értetek. Az élet fejedelme a kezében tartja ügyét. Veletek lesz mindennapos harcaitok során az énekekkel vívott küzdelemben, s így az elsőbbségre törekvő szenvedélyt Krisztus kegyelme által megtörhetitek, és győztesként kerülhettek ki az által, aki szeretett minket. Jézus már megjárta ezt a Földet. Ismeri minden kísértés erejét. Tudja, hogyan kell leküzdeni az akadályokat, és hogyan kell átvezetni benneteket minden veszélyes ösvényen. – *Isten csodálatos kegyelme*, 36. o.

Isten elhívta Dánielt, hogy legyen a tanúja Babilonban, és így hív el bennünket is, hogy legyünk tanúi a világ előtt. Azt szeretné, hogy kezdve a legapróbb dolgoktól a legnagyobbakig, az országának elveit tárjuk az emberek elé. Sokan arra várnak, hogy nagy feladatot kapjanak, de közben naponta veszni hagyják az alkalmakat, amikor Isten iránti hűségüket megmutathatnák az embereknek. Így sosem tudnak eleget tenni az élet apró feladatainak. – *Conflict and Courage*, 249. o.

Január 9., csütörtök – A záróvizsga

„És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcsességet; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is.” (Dn 1:17) Ezeknek az ifjaknak az Úr volt a tanítójuk. Mennyei aranylánc kötötte össze a végest a végtelennel. Az isteni természet részesei voltak. Nagyon vigyáztak arra, hogy kapcsolatban maradjanak Istennel. Imádkoztak, tanulmányoztak, gyakorlati életükben alázatos elmével és éber lelkiismerettel rendelkeztek... Isten Igéje volt az ételük és az italuk. „És minden bölcs és értelmes dologban, amely felől a király tőlök tudakozódék, tízszerte okosabbaknak találá őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, akik egész országában valának.” (Dn 1:20)

Amikor a hűséges gyermekek minden fenntartás nélkül, buzgó imával szentelik oda életüket Istennek, az Úr megtiszteli hitüket, és tiszta elmével áldja meg őket. – *Krisztushoz hasonlóan*, 143. o.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Véghez viszi akarátát, és mindent jól cselekszik a népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt. Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálóinak, amire csak szükségük van. Felruházza őket azzal a bölcsességgel, amit különféle szükségleteik megkívánnak.

Így szólt Pál, a megpróbált apostol: „Ezt monda nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:9–10) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 482. o.

Isten felhasználja azokat, akik ezt készségesen vállalják. Nem a legkiválóbb és legtehetségesebb személyek munkája jár a legnagyobb és legtartósabb eredménnyel. Olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik meghallották a menny üzenetét. A leghatékonyabb munkások azok, akik elfogadják ezt a hívást: „Vegyétek föl magatokra az én igámat”, és tanuljatok tőlem (Mt 11:29)...Ha nagy értelmi képességekkel megáldott emberek ezeket az ajándékokat önzően használják, egy bizonyos próbaidő után magukra maradnak, hogy a saját útjukat járják. Isten elhív kevésbé tehetségesnek látszó, önmagukban kevésbé bízó embereket is, és a gyengéket megerősíti, mert ők abban bíznak, hogy megteszi értük azt, amire ők képtelenek. Isten elfogadja az őszinte szolgálatot, és kipótolja hiányosságait.

Az Úr sokszor olyan embereket választ munkatársaiul, akiknek csak korlátozott iskolai műveltség megszerzésére volt alkalmuk. Ezek az emberek nagy igyekezettel használják képességeiket, és az Úr megjutalmazza műve iránti hűségüket, kitartó szorgalmukat, tudásszomjukat. Látja könnyeiket, és hallja imáikat. Ahogy megáldotta a babiloni udvar foglyait, ma is bölcsességgel és ismerettel ajándékozza meg munkásait. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 150. o.

3.

A TITOKTÓL A KIJELENTÉSIG

Január 11., szombat délután

És íme, a nyugodt és magabiztos héber fogoly ott áll a világ leghatalmasabb birodalmának uralkodója előtt. Mindenekelőtt kijelenti, hogy nincs semmi érdeme, és magasztalja Istent, a bölcsesség forrását. „Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem az álmot, amelyet láttam, és annak értelmét?” – hangzott a király félelmetes kérdése, mire Dániel így válaszolt: „A titkot, amelyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jóvendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; de van Isten az égben, aki a titkokat megjelenteti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi lesz az utolsó napokban.”

A világtörténelemben a nemzetek gyarapodása, a birodalmak felemelkedése és hanyatlása úgy van feljegyezve, mintha emberi akaratától és hozzáértéstől függne; az események folyamatát pedig úgy tűnik, hogy az emberi becsvágy vagy szeszély és erő határozza meg. Azonban Isten Igéje eltávolítja a leplet, és láthatjuk, hogy minden emberi érdek, hatalom és szenvedély mögött ott áll az irgalmas Isten hatalma, aki csendben és türelemmel viszi véghez akaratát és terveit. – *Conflict and Courage*, 250. o.

A nemzetek történelme nekünk is szól. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Az egyének és nemzetek megmértése ma folyik. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kezében tartva megvalósítja saját szándékát.

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig – láncszemekként egymáshoz kapcsolják, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt nyomon követhetjük a történelem lapjain, aminek a prófécia szerint napjainkig be kell következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy mindaz beteljesedik a maga idejében, ami még hátra van.

Az idők jelei ma azt mutatják, hogy nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Világunkban minden kavargog. Szemünk előtt teljesednek azok az események, amelyeknek a Megváltó prófécija szerint meg kell előznie eljövetelét: „Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket... Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.” (Mt 24:6-7) – *Próféták és királyok*, 536–537. o.

A Biblia és csakis a Biblia ad helyes látást ezekről a dolgokról. Benne tárulnak fel világunk történelmének végső nagy jelenetei, azok az események, amelyek már előrevetítik árnyékukat. Közeledésük zaja megremegteti a földet, és az emberek meghalnak a félelemtől. – *Próféták és királyok*, 537. o.

Január 12., vasárnap – Isten mindenütt jelenvaló volta

Amikor kiadták a rendeletet, miszerint Babilon összes bölcset ki kell végezni, mert nem voltak képesek megfejteni a király elfelejtett álmát, Dániel az Úrhoz fordult. Nabukodonozor nem csak az álom megfejtését követelte, hanem magát az álmot is... A bölcsek kijelentették, hogy olyat vár el... amit embertől még sosem követeltek. A király haragra gerjedt, és úgy reagált, mint bármely fékezhetetlen szenvedéllyel rendelkező hatalmas úr. Megparancsolta, hogy végezzék ki a bölcseket. Mivel Dániel és társai is a bölcsek közé tartoztak, rájuk is ez a sors várt. – *Conflict and Courage*, 251. o.

[Jeremiás] tökéletesen hitte, hogy Isten örök szándéka: rendet teremteni a zűrzavarból, és kinyilatkoztatni a föld népeinek és az egész világegyetemnek, hogy Ő igazságos és szerető Isten. Ez a hite készítette arra, hogy bizalommal esedezzen azokért, akik talán elfordulnak gonoszságuktól, és az igaz útra térnek.

Sion most romokban hevert; Isten népe pedig fogságban volt...

Azok a pusztulást és halált hozó sötét évek, amelyek Júda országának végét jelezték, a legbátrabb embert is kétségbe ejtették volna, ha Isten szolgálói nem hirdetnek bátorító üzenetet profetikus kinyilatkoztatásaikban. Jeruzsálemben Jeremiás, a babiloni udvarban Dániel, a Kébár partján pedig Ezékiel által tette világossá szándékát az irgalmas Isten, és biztosította választott népét, hogy kész teljesíteni Mózes

írásaiban megörökített ígéreteit. Amit mondott, megcselekszi – biztosan megteszi – azokért, akik hűségesek hozzá. Isten Igéje „élő és marandó” (1Pt 1:23). – *Próféták és királyok*, 461, 464. o.

Pál igyekezett hallgatónak gondolatát téves vallásuk korlátai fölé emelni, és nekik arról az istenségről méltó fogalmat nyújtani, akit „ismeretlen Isten”-nek neveztek. Az a lény, akit hirdetett nekik, emberektől független volt, és nem is szorult rá, hogy hatalmát és dicsőségét emberi kezek ékesítsék.

A nép csodálattól elragadtatva hallgatta az apostolt, aki az igaz Isten tulajdonságait meggyőző és logikus szavakkal tárta eléjük. Beszélt a Teremtő hatalmáról és mindent irányító előrelátásáról. Bensőséges és elragadó ékesszólással jelentette ki Pál: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindent, ami abban van, mivelhogy ő a mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik; sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott ő ad mindeneknek életet, lehetetet és mindent.” (Csel 17:24) Az egek nem elég tágasak, hogy befogadhassák Istent, mennyivel kevésbé a templomok, amelyeket emberi kezek építettek. – *Az apostolok története*, 237–238. o.

Január 13., hétfő – Az ima

Dániel megjelent a király előtt, és időt kért, hogy a problémát a világ-mindenség megfellebbezhetetlen döntéseket hozó Ura elé tárhassa. Miután megkapta a kért haladékot, társai elé vitte a helyzetet, hogy imában egyesüljenek vele az igaz Isten imádatában. Elemezték a király követelését, és buzgón könyörögtek Istenhez, hogy adja meg nekik azt a bölcsességet, amely nagy szükségükben segíthet rajtuk.

„Akkor Dánielnek megjelentették az a titok éjjeli látásban. Áldá akkor Dániel az egek Istenét.”... Szeretném az ifjak elméjébe vésni, hogy Dániel Istene az övék is, és hogy minden nehézségben járjanak el Dánielhez hasonlóan, vagyis „kérjenek az egek Istenétől irgalmas-ságot”.

Isten nem fog elfordulni egyházától a legnagyobb veszélyben. Szabadulást ígért. – *Isten fiai és leányai*, 216. o.

Az ősatyák az ima emberei voltak, ezért Isten sokat tehetett értük. Amikor Jákób elhagyta atyja házát, hogy idegen földre távozzon, alá-

zatos bűnbánattal imádkozott, és Isten éjszaka felelt neki látomásban. Drága ígéreteivel vigasztalta a magányos vándort, és megmutatta neki, hogy minden útján kísérik az őt védő angyalok.

József sem feledkezett el az imáról soha, ezért Isten megőrizte a bűntől olyan befolyások között, amelyek el akarták téríteni Istentől. Amikor arra akarták rávenni, hogy elhagyja a tisztaság és becsületesség útját, a kísértést ezekkel a szavakkal utasította vissza: „Hogyan követhetném el azt a nagy gonoszsgot, vétkezve Isten ellen?” (...)

Dániel is az ima embere volt, így Isten bölcsességet és szilárdságot adott neki, hogy ellenálljon minden olyan befolyásnak, amely a mértéktelenség törébe csalta volna. Már fiatal korában is erkölcsi győzelmet aratott a Mindenható erejével. – *Az én életem ma*, 20. o.

Babilon nagy emberei boldogan élveztek előnyt abból az Isten által Dánielnek adott utasításból, hogy álmának megfejtésével kisegítse a királyt. Mégis nagyon szerették volna pogány vallásukat a héberek vallásával elegyíteni. Ha Dániel és társai beleegyeznek ilyen megalakulásba, a babiloniak szemében alkalmasak lettek volna, hogy mint államférfiakra, rájuk bízzák az államigazgatást. Ámde a négy héber nem lépett ilyen egyezésre. Hűségesek maradtak Istenhez, ezért Isten támogatta őket, és tisztességet szerzett nekik. Nekünk szól a tanítás: „Keressétek elsősorban Isten országát és az ő igazságosságát (isteni jellemét), s akkor mindezek megadatnak nektek.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1167. o.

Amint [az ember] naponta irgalmat nyer Istentől, mindenkor hálát kell táplálnia szívében, amelynek kifejezésre is kell jutnia a méltatlanul kapott ajándékokért mondott dicsérő és hálaadó szavakban...

Naponkénti szükségetekben és gyámoltalanságokban bizátsatok magatokat Istenre! Legyetek alázatosak, éberek és imádságos lelkületűek! Csorduljon ajkatokról hálaadás és dicséret az őszintén szeretett Isten iránt! – *Szemelvények*, 2. köt., 314–315. o.

Január 14., kedd – A szobor, 1. rész

A zsidó fogoly a világ leghatalmasabb uralkodója előtt állt. Végtelen gazdagsága ellenére a királyt is súlyos gondok terhelték, míg az ifjú fogoly vidám volt, és Isten békessége hatotta át. Most kínálkozott a leg-

jobb alkalom Dániel számára, hogy személyes előnyeit és bölcsességét a király előtt kiemelje. Ám első dolga az volt, hogy minden dicsőséget magáról elhárítson, egyedül Istent magasztalja, mint minden bölcsesség forrását: „A titkot, amelyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; de van Isten az égben, aki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi léssen az utolsó napokban.” A király a legnagyobb figyelemmel hallgatta végig az ifjút, aki az álom legapróbb részleteit ismét közölte vele, és miután mindent részletesen megmagyarázott, a király arra a meggyőződésre jutott, hogy nyugodtan megbízhat az isteni kinyilatkoztatásokban.

A látomás magyarázataként feltárt ünnepélyes igazságok mély benyomást tettek az uralkodóra, aki alázatosan, tisztelettel borult arcra, és így imádkozott: „Bizonytalán a ti Istenetek, Ő az isteneknek Istene és a királyoknak ura és a titkok megjelentője.” – *Megszentelt élet*, 35–36. o.

Vegyük fontolóra Dániel tapasztalatát. Mikor Nabukodonozor elé idézték, nem habozott elismerni bölcsességének forrását. Ez a beismerése levont valamit Dániel tekintélyéből a királyi udvarban? Egyáltalán nem! Ez volt erejének titka. Ez biztosította számára az uralkodó pártfogását. Isten nevében hozta a király tudomására a mennyből küldött utasítást, figyelmeztetést és megrovást, és nem utasították vissza. A mai munkások olvassák el Dániel szilárd, bátor bizonyásgtételeit, és kövessék példáját. – *Bizonyásgtételek*, 7. köt., 151. o.

Az igazi kereszténynek folyton abban a tudatban kell élnie, hogy a Teremtőtől függ. És nem fogja szégyellni ezt beismerni. Dánielhez hasonlóan nem magának tulajdonítja a sikert. Istennek szerez dicsőséget, és hagyja, hogy az emberek tudomást szerezzenek arról, hogy az élete Istentől függ, ezért eltávolít az életéből mindent, ami megszoríthatja a Szentlelket. Mint Dániel, minden alkalmat kihasznál, hogy ismeretet szerezhessen. Az Istentől kapott talentumait az Igében bemutatott szent elvek szerint a pénzváltók asztalára helyezi, és így gyarapítja azokat.

Ha Isten bölcsességet ad az embernek, tettei meg fognak egyezni az isteni akarattal, és azok, akik kapcsolatba lépnek vele, megbíznak bölcsességében, és ezzel elősegíti Isten lélekmentő művét. Péter apos-

tol mondja: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való.” (2Pt 1:2–3) – *The Upward Look*, 158. o.

Január 15., szerda – A szobor, 2. rész

Isten Igéjének tanulmányozója a népek történelmében láthatja az isteni próféciaák szó szerinti teljességét. Babilon végül teljesen elbukott és eltűnt, mivel nagysága idején a vezetői úgy gondolták, hogy függetlenek Istentől, és emberi megvalósításnak hitték a birodalom hatalmát... Az őt követő birodalmak nem érték fel nagyságát, sem a birodalomban uralkodó korrupciót, de mégis elbuktak, és egyre mélyebbre süllyedtek az erkölcsi értékek terén.

A földi uralkodók Istentől származó hatalma és sikere attól függ, hogyan használják a kapott erőt... A történelmi filozófia megértését jelenti annak az elismerése, hogy Isten ereje mutatkozik meg ezen elvek alapján, aki „tesz királyokat, és dönt királyokat”. – *Conflict and Courage*, 250. o.

A cselekvés színterére lépő nemzetek azért foglalhatják el helyüket a földön, hogy megmutatkozzon, betöltik-e a „Vigyázó” és a „Szent” szándékát. A prófécia felvázolta a világ nagy birodalmainak – Babilónia, Médó-Perzsia, Görögország és Róma – emelkedését és útját. Mindegyiküknél – mint a kevésbé hatalmas nemzeteknél is – a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek volt próbaideje; mindegyik kudarcot vallott, dicsőségük megfakult, hatalmuk elmúlt.

A nemzetek elutasították a mennyei elveket, és ezzel saját pusztulásukat munkálták. De az isteni, a mindent legyőző akarat megnyilvánult minden korszakban. – *Próféták és királyok*, 535. o.

A nagy szoborról szóló álmot – amely Nabukodonozor elé tárta az eseményeket az idők végéig – Isten azért adta, hogy a király megértse, milyen szerepet kell betöltenie a világ történelmében, és birodalmának milyen kapcsolatot kell tartania a mennyel. Az álom magyarázásakor Nabukodonozor félreérthetetlen tájékoztatást kapott Isten örökkévaló országa felállításáról. „Ezeknek a királyoknak az idejében – mondta Dániel – támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem

semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké... Igazat mond ez az álom, és bizonyos a magyarázata.” (Dn 2:44–45)

A király elismerte Isten hatalmát. Így szólt Dánielhez: „Valóban, a ti Istenetek az istenek Istene, a királyok ura és a titkok feltárója”. Ezt követően Nabukodonozor egy ideig félté Istent, de szíve nem szabadult meg a világi becsvágytól és az önfelmagasztalástól. Az uralkodását kísérő jómód büszkeséggel töltötte el. Később már nem tisztelte Istent. Visszatért a bálványimádáshoz, és azt még lelkesebben, még buzgóbban gyakorolta. – *Próféták és királyok*, 503–504. o.

Bár a Nabukodonozornak megmutatott szobor a földi birodalmak hatalomban és dicsőségben való hanyatlását mutatja, találón ábrázolja a vallás és erkölcs romlását is az emberek között az említett a birodalmakban. Babilon megszűnt létezni, mert jólétében megfélemedezett Istenről, és emberi vívmánynak tulajdonította jóléte dicsőségét. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1168. o.

Január 16., csütörtök – A kő

A mi országunk nem e világból való. Várjuk Urunkat, hogy eljöjjön a földre, véget vessen minden hatalomnak és tekintélynek, és felállítsa örök országát. A földi hatalmak meg fognak rendülni. Nem kell, és nem szabad elvárni, hogy a föld nemzetei között egység uralkodjon. Nabukodonozor szobrának lábujjai jelképezik a jelen állapotunkat. Megosztott állapot ez, és törekeny anyagból való, amely nem tapad össze. A jövődőlés tudtunkra adja, hogy Isten nagy napja közvetlen előttünk áll, és igen siet. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 360. o.

Századokkal a Megváltó eljövetele előtt Mózes rámutatott Izráel üdvösségének Sziklájára (vö. 5Móz 32:4). A zsoltáros így énekel: „Én erős kősziklám” (Zsolt 62:8). Ésaías írta: „Így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal.” (Ésa 28:16) – *Jézus élete*, 416. o.

Jézus hívta őket, jöjjenek és igyanak az élet vizéből, mely örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbennük.

Azon a reggelen a pap azt a szertartást végezte, mely a pusztai szikla megütésére emlékeztetett. A szikla Őt jelképezte, aki halála által az üdvösség élő patakját árasztja minden szomjazóra. Jézus Krisztus szava az élet vize. Az összegyűlt tömeg színe előtt elkülönítette magát: üssék meg, hogy az élet vize ömölhessen a világra. Krisztus megütésével Sátán az élet Fejedelmét akarta megsemmisíteni, de a megütött sziklából élő víz folyt. Amint Jézus beszélt az emberekhez, a szíveket különös tisztelet hatotta át, és sokan készek voltak együtt felkiáltani a samáriai asszonnyal: „Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam!” (Jn 4:15) – *Jézus élete*, 453–454. o.

Január 17., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények, 1. köt., „Útkészítés az ellenség előtt” című fejezet. Az *evangelium szolgái*: „A titkos ima” című fejezet.

A KEMENCÉTŐL A PALOTÁIG

Január 18., szombat délután

Azzal, hogy az embereket a második parancsolat megsértésére indította, Sátán az isteni Lényről alkotott eszméiket akarta lealjasítani. A negyedik parancsolat félredobásával pedig arra akarta indítani őket, hogy teljesen megfélemedkezzenek Teremtőjükről. Isten azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak Őt tiszteljék és imádják. Ezt az igényét arra alapítja, hogy Ő a Teremtő, mivel minden lény neki köszönheti létét. Így tárja eléink a Biblia. Jeremiás próféta ezt mondja: „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király... Az istenek, akik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól! Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az eget az ő értelmével.” „Minden ember bolondná lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. Hiábavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő megfenyíttetésük idején! Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a mindenség alkotója ő, és Izráel az ő örökségének pálcája; Seregek Ura az ő neve.” (Jer 10:10–12,14–16) – *Patriárkák és próféták*, 336. o.

Isten házának tisztelete csaknem teljesen kiveszett közülünk. Nem különítjük el a szentet és a közönségest. Mi az oka annak, hogy családjainkból hiányzik az odaadó áhítat? Nem azért van-e így, mert a porban húzzuk magunk után a vallás lobogóját? Isten tökéletes, pontos rendet parancsolt ősi népének. Az Úr jelleme változott volna meg? Talán Ő nem a nagy és hatalmas Isten többé, aki a mennyek országából kormányoz? Nem volna-e jó, ha gyakran olvasnánk azokat a parancsolatokat, amelyeket Isten adott a hébereknek, hogy mi, akikre dicsőséges igazság ragyog, követhessük Isten háza iránti tiszteletünket? Bőségesen van okunk arra, hogy buzgó és odaadó lelkületet ápoljunk Isten imáadásában. Több okunk van, mint az Ószövetség népének, hogy figyelmesek és odaadók legyünk istentiszteletünkben. Ám Sátán azon munkálkodik,

hogy elpusztítsa a keresztény istentisztelet szentségébe vetett hitűnket. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 495. o.

Nem szabad hanyagsággal és közömbösséggel kezelnünk semmit, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik. Gondold meg, hogy amikor az Ige hirdetik, szolgálja által Isten szavát hallgatod. Ne vesztésd el e szavakat figyelmetlenség miatt, mert ha megfogadod őket, visszatarthatnak attól, hogy olyan útra tévedj, amely a pusztulásba vezet. – *Üzenet az ifjúságnak*, 266. o.

Január 19., vasárnap – Az aranyoszor

Így szólt a király a három héber ifjúhoz: „... Leboruljatok és imádjátok az állóképet, amelyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettettek az égő, tüzes kemencébe; és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezeimből?” Az ifjak a következőképpen válaszoltak: „Oh, Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből és a te kezedből is, oh, király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottátál, nem imádjuk.” (Dn 3:15–18) Ezeket a hűséges ifjakat bedobták a tűzbe, de Isten megmutatta hatalmát, és kiszabadította szolgálait. Isten Fiához hasonlót láttak a lángok közepette az ifjakkal együtt járni, és amikor kivették őket, még a tűz szaga sem volt érezhető rajtuk. – *In Heavenly Places*, 149. o.

Az Istenhez szóló imádsághoz a leborulás a megfelelő testhelyzet. Az imádnak ezt a kifejezését követelték a három héber babiloni fogolytól... Ez a tett azonban egyedül Istent megillető hódolatot fejez ki, mert Ő a világ Fejedelme és a világegyetem Ura. A három ifjú megtagadta a bálvány előtt való tisztességtelést, annak ellenére, hogy az tiszta aranyból készült. Ha mégis engedtek volna a felszólításnak, akkor tulajdonképpen a babiloni király előtt borulnak le. Mivel megtagadták a király parancsát, büntetést róttak ki rájuk, és tüzes kemencébe vetették őket. Azonban Krisztus személyesen megjelent közöttük, együtt járt velük a tűzben, és így nem esett semmi bántódásuk. – *Szemlények*, 2. köt., 312. o.

Minden hamis vallás utolsó eszköze az erőszak. Először vonzóvá próbálja tenni a hamis vallást, amint a babiloni király próbált zenével és külső mutatvánnyal hatni. Mikor ezek az ördög ihlette, ember által kigondolt vonások nem készítették némelyeket a szobor imadására, a kemence mohó lángjai készen álltak elégetésükre. Így lesz ez most is. Régen a pápaság a hatalmát használta, hogy engedelmességre kényszerítse az embereket, s ezután is ezt fogja tenni. Ugyanarra a lelkültre van szükségünk, mint amelyet Isten szolgálói a pogánysággal való összetűzésükkor tanúsítottak. – *A Te Igéd igazság, 7. köt., 976. o.*

Csak egyedül Isten fékezheti az emberi szív büszkeségét. Önmagunkat meg nem menthetjük. Önmagunkat meg nem újíthatjuk. A mennyei hajlékokban nem hallhatunk ilyen éneket: „Nekem, aki önmagamat szerettem, önmagamat megmostam, önmagamat megváltottam, nekem legyen dicsőség és tisztesség, áldás és dicséret.” Pedig ez a szövege sok ember énekének itt e földön. Nem tudják, hogy mit jelent az alázatos, szelíd szív, de nem is akarják tudni, s ha csak elkerülhetik, megteszik. Az egész evangélium abból áll, hogy tanuljunk Krisztustól szelídséget és alázatosságot.

Mit jelent a hit általi megigazulás? Istennek műve, amennyiben az ember dicsőségét porba rántja, majd pedig elvégzi az emberért azt, amit önmagáért meg nem tehet, mert nem áll hatalmában. – *Bizonyágtételek a lelkészeknek, 456. o.*

Január 20., hétfő – Felszólítás az imádatra

Súlyos próba várt ezekre a fiatalokra, amikor Nabukodonozor király kiadott egy rendeletet, amelyben felszólította a birodalom tisztviselőit, hogy gyűljenek össze a nagy szobor felavatására, a hangszerek megszólalásakor hajoljanak meg, és imádják a bálványt. Aki ezt elmulasztja, azt azonnal be kell vetni az égő, tüzes kemencébe. Ennek a szobornak az imádatát Babilon bölcsei találták ki, hogy rábírák a héber ifjakat: csatlakozzanak a bálványok tiszteletéhez. A káldeusok azt akarták, hogy a nagyszabású ünnepség feledtesse el a héber fiatalokkal Istent, és fogadják el a babiloni bálványok imádatát.

A kijelölt napon, amikor megszólalt a zene, a hatalmas tömeg leborulva imádta az aranszobrot. A hűséges ifjak azonban nem akartak leborulni egy bálvány előtt. – *Az én életem ma, 68. o.*

A fogoly hébereken keresztül az Úr ismertté vált a pogány Babilonban. Most tudomására hozta a bálványimádó nemzetnek annak az országnak az ismeretét, amelyet fölállít, és hatalma által a Sátán minden ereje és áskálódása ellenében fenntart. Dániel és három társa, Ezsdrás, Nehémiás, valamint sokan mások Istenről tanúskodtak fogóságukban. Az Úr szétszórta őket a föld országaiban, hogy ragyogó fényük tündökölhessen a pogányság és bálványimádás sűrű sötétségében. Isten feltárta Dániel előtt szándékai ismeretét, mely később sok nemzedéken át rejtve maradt. Dánielt választotta, hogy látomásban lássa, majd Babilon büszke országára vetítse Isten igazságosságának világosságát. Odahatott, hogy Isten trónjáról világosság villanjon a kényúr királyra. Megmutatta Nabukodonozornak, hogy a menny Istene uralkodik a föld uralkodóin. Nevének, mint minden isten fölötti Istennek kellett elterjednie. Isten meg akarta értetni vele, hogy a földi országok királyai fölött van uralkodó a mennyben. Hűsége bizonyította csodálatos hatalmát, amikor megmentette a három foglyot a lángokból és igazolta magaviseletüket. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1169. o.

Dánielnek és társainak tiszta lelkiismerete nem engedte meg, hogy gyalázatot szerezzenek Istennek. Ám ilyen lelkiismeretet nem lehet megőrizni küzdelem nélkül. Micsoda próbán kellett átmenniük, amikor azt követelték tőlük, hogy hajoljanak meg a Dura mezején felállított szobor előtt! De elveik nem engedték, hogy imádják a bálványt, mivel az egek Istenének a ellenfelét látták benne. Tudták, hogy minden tehetségükkel adósok Istennek, és bár szívük telve volt az emberek iránti kedvességgel és nagylelkűséggel, legfőbb vágyuk mégis az volt, hogy hűséget tanúsítsanak Uruk iránt. – *In Heavenly Places*, 149. o.

Január 21., kedd – Tűzpróba

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek; aki egyedül jogosult arra, hogy őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül Őt illeti.

„Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat!” (2Móz 20:4–5) A második parancsolat megtiltja, hogy az igaz Istent képekben vagy szobrokban imádjuk. A pogány népek közül sokan azt állították, hogy az ő képmásaik csupán alakok és jelképek, amelyek segítségével könnyebben tudják imádni istenségüket; de Isten az ilyen istenimádatot bűnnek jelentette ki. Az örökkévaló Isten anyagi tárgyakkal való ábrázolásának kísérletével lealacsonyítjuk Istenről alkotott fogalmunkat. Elménk elfordul, eltér Jahve végtelen tökéletességétől, és inkább a teremtmény gyakorol ránk vonzást, mint maga a Teremtő. Amilyen mértékben sülyed Istenről alkotott fogalmunk, olyan mértékben sülyedünk le magunk is. – *Pátriárkák és próféták*, 305–306. o.

A tűz nem árthatott a zsidó hősöknek, mivel Isten Fia csatlakozott hozzájuk. Hasonlóképpen lesz az Úr eljövetelekor is, sem tűz, sem füst nem árthat az igazaknak. Sértetlenül szabadulnak meg, akik egyesültek az Úrral. Földrengés, orkán, tűzvész vagy árvíz sem árthat azoknak, akik békeességesen állnak készen fogadni Megváltójukat. Viszont akik elutasították, megostorozták és keresztre feszítették Őt, feltámadnak, hogy meglássák eljönni az Urat a tízezerszer tízezer és ezerszer ezer égi angyal kíséretében. – *The Upward Look*, 261. o.

Krisztusról biznyságot tenni többet jelent annál, hogy biznyságot teszel róla az imaórán.

Az eddigi gyakorlatainktól eltérő módon kellene biznyságot tennünk a legkülönbözőbb körülmények között. A három ifjú arra hívatott, hogy a tüzes kemence lángjai előtt tegyen biznyságot Jézus Krisztusról...

Ha arra hívatnál, hogy Krisztusért járd meg a tüzes kemencét, akkor Ő melletted lesz. „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ésa 43:2) – *Our High Calling*, 358. o.

A három héber ifjú az egész babiloni nemzet előtt megvallotta hitét imádott Istenében. Bízta az Úrban. A próba órájában visszaemlékeztek ígéretére... és az élő Igébe vetett hitük mindenki szeme láttára csodálatos jutalomban részesült. Csodás szabadulásuk híre messze földre

eljutott az állókép tiszteletére Nabukodonozor által meghívott képviselők által. Hűséges szolgálainak köszönhetően Istent az egész földön magasztalták. – *Krisztushoz hasonlóan*, 370. o.

Január 22., szerda – A negyedik férfi

Ekkor a király megparancsolta, hogy a kemencét hétszer erősebben fűtsék be, és amikor ezt megtették, a három héber ifjút beledobták. A lángok olyan vadul lobogtak, hogy azok a férfiak halálra égtek, akik az ifjakat a tűzbe vetették.

A király arca hirtelen elsápadt a félelemtől. Hangja izgalomtól remegett, amikor megszólalt: „Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem nincs rajtuk, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek fiáé.” (Dn 3:25) – *Az én életem ma*, 68. o.

Honnan tudta ez a pogány király, hogy milyen Isten Fiának az ábrázata? A bizalmi beosztásban levő héber foglyok az életükkel és jellemükkel az igazság képviselői voltak. Valahányszor bizonyítaniuk kellett hitüket, késelem nélkül megtették. Határozottan és egyszerűen mutatták be az igazság elveit, s ezáltal arról az Istenről tanították a körülöttük élőket, akinek szolgáltak. Beszéltek az eljövendő Krisztusról, a Megváltóról, és a király felismerte Isten Fiát a lángok közepette...

Aki a héber ifjakkal járt a tűzben, ott lesz követőivel bárhol, ahol csak találatnak. Jelenléte oltalmat, vigasztalást és támogatást nyújt. A nehézségben, mely olyan súlyos lesz, amilyen sosem volt még e világ megalapítása óta, választottai szilárdan fognak megállni. Sátán és gonosz serege sem pusztíthatja el szentjei közül még a leggyengébbet sem. Hatalmas angyalok védelmezik őket, és Isten kinyilatkoztatja magát nekik, mint „uraknak Ura”, aki képes megszabadítani az Őbenne bízókat. – *Conflict and Courage*, 252. o.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzülete, de legyen állandóan békés, bizalommal tele. Reményetek nem önmagatokban, hanem Jézus Krisztusban van. Gyengeségeket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége...

Ne magunkat tegyük gondolataink középpontjává; ne aggódjunk, ne remegjünk a saját megváltásunkért. Mindez csak arra szolgál, hogy a lelket az erő forrásától elvonja. Bízátok lelketek megtartását Istenre,

és benne reménykedjete! Beszéljete és gondolkozzatek Jézus Krisztusról! Tűnjék el Őbenne saját énete! Távolítsatek el minden kételyt és félelmet! Mondjátok Pál apostollal: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) Nyugodjatek meg Istenben! Amit rábíztok, azt meg fogja őrizni. Ha magatokat teljesen az Ő kezébe ajánljatek, akkor annak segítségével, aki benneteket szeret, mindeneken túláradóan győzedelmeskedte. – *Jézushoz vezető út*, 70–71. o.

Január 23., csütörtök – Az igazi hit titka

Dániel és társai hatalmas világosságot terjesztette. Az Úr városáról, Sionról dicsőséges dolgok hangzottak el akkor. Az Úr azt szeretné, hogy hűséges őrszemei ezen végső napok idején hasonló lelki fényességet terjesszenek maguk körül. Ha az ótestamentumi szentek ilyen határozott módon tette bizonyosságot hitükről, hogyan kellene Isten mai gyermekeinek ragyogniuk, akik az évszázadok során kinyilatkoztatott világossággal rendelkeznek; azon igazságokkal, amelyek az ótestamentumi jövendölések által kinyilatkoztatták a jövőre vonatkozó dicsőséget. – *Letter 32*, 1899.

A hithősöket minden korszakban Isten iránti hűség jellemezte – a világ felfigyelt rájuk, és világosságuk felragyogott a sötétségben. Dániel és társai a Krisztust követő hősiesség példái. Babilon királyi udvarában szerzett tapasztalatukból megtanulhatjuk, mit akar tenni Isten azokért, akik szívük legőszintébb szándékával szolgálják Őt. – *Az én életem ma*, 68. o.

Az Isten népe előtt álló megpróbáltatás megingathatatlan hitet követel. Gyermekei mutassák be, hogy csak Őt imádják, és nincs olyan ok, még halálos fenyegetés sem, amely rávehetné őket arra, hogy a legparányibb megalkuvást tegyék a hamis imádat felé. A hűséges szív előtt a bűnös és korlátolt emberi rendeletek jelentőségüket veszítik Isten örök Igéjével szemben. Még akkor is az igazságnak engedelmeskedik, ha börtönnel, száműzetéssel vagy a halállal is kell számolnia.

Ahogy történt Sidrák, Misák és Abednégó idejében, úgy lesz majd a föld történelmének lezárása idején. Az Úr nagy hatalommal fog munkálkodni azok érdekében, akik szilárdan kiállnak az igazságért. Aki a héber ifjakkal volt a tüzes kemencében, ott lesz majd követőivel, bár-

hol is találatnak, és jelenlétével vigasztalást, támogatást nyújt. – *Krisztushoz hasonlóan*, 370. o.

Ünnepélyes kiváltság és szent bizalom idejében élünk. Ha Isten szolgálói hűségesen megőrzik a rájuk bízottakat, nagy jutalmuk lesz, amikor a Mester így szól: „Adj számot sáfárságodról!” (Lk 16:2) A komoly erőfeszítések, az önzetlen munka, a türelmes, kitartó fáradozások gazdagon meg lesznek jutalmazva. Jézus az ilyen szolgálóknak mondja majd, hogy ezentúl nem szolgálóinak, hanem barátainak nevezi őket (Lásd: Jn 15:15). Az Úr a munkát nem a nagysága szerint ítéli meg, hanem a hűség szerint, amellyel végezték. Nem az elért eredményeket mérlegeli, hanem az indítékokat, amelyek minket a munkára ösztönöztek. A jóságot és hűséget többre értékeli, mint bármi mást. – *Az evangélium szolgálói*, 267. o.

A Mester követői a külmiszió munkára a legjobban abban a keresztény otthonban készülnek fel, ahol Istent félik, ahol Őt szeretik, ahol az Urat imádják, ahol a hűség második természetükké válik. Ahol nem tűrik el az otthoni kötelességek iránti kapkodó, gondatlan figyelmetlenséget, ahol az Istennel való csendes közösségre úgy tekintenek, mint ami lényeges a naponkénti kötelességek hűséges teljesítésében.

Az otthoni kötelességeinket azzal a tudattal kellene teljesítenünk, hogyha helyes lelkiállattal végezzük, olyan tapasztalatokban részesítenek, amelyek a Krisztusért való legmaradandóbb és legfontosabb munkára képesítenek bennünket. Ó, mi mindent megtehetne az élő hitű keresztény által, hogy mindennapi kötelességét hűségesen végzi, és türelemmel hordozza a keresztet, nem hanyagolva el semmilyen munkát, még ha azok kellemetlen érzetet is keltenek! – *Boldog otthon*, 35. o.

Január 24., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „József Egyiptomban” című fejezet.

A BÜSZKESÉGTŐL AZ ALÁZATIG

Január 25., szombat délután

Milyen kevesen gondolunk arra, hogy a kísértő valamikor angyal, Isten dicsőségére teremtett lény volt. Sátán az önhittsége miatt esett ki magas tisztjéből. Rosszul használta a csodálatos képességeket, amelyekkel Isten olyan gazdagon megajándékozta. Azért bukott el, amiért ezrek esnek el ma is, mivel első akart lenni, és nem volt hajlandó fegyelem alatt élni. Az Úr arra akarja tanítani az embereket, hogy ha egyházba tömörülnek is, addig nincsenek megmentve, amíg Isten rájuk nem helyezi pecsétjét.

Az Úr munkát tartogat valamennyiünk számára. Ha az igazság nincs meggyökerezve a szívünkben, ha a Szentlélek nem alakítja át bűnös jellemvonásainkat, sohasem lehetünk Isten munkatársai. Önző, visszataszító énünk fog örökké felszínre kerülni, és Krisztus jelleme nem fog megnyilvánulni az életünkben. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 969. o.

A Sátánról szólva az Úr kijelenti, hogy nem lakozik az igazságban. Valamikor szépséges, ragyogó lény volt. Ámde Isten Igéje mondja róla, hogy szíve felfuvalkodott szépsége folytán.

Másokat is lázadásra bírt, s miután kiűzték őket a mennyből, arra szövetkeztek, hogy minden lehetséges gonoszságot műveljenek az emberrel, az Isten elleni küzdelmük céltáblájával. A mennyből kirekesztve eltökélte, hogy Isten keze munkájának pusztításával áll boszszút. Az általa kitűzött gonoszság zászlaja köré gyűltek minden nemzedék gonosztevői. Gonosz angyalok egyesültek gonosz emberekkel a Krisztus országa elleni harcukban.

Sátán célja mindenkor az volt, hogy az ő jellemét alakítsa ki az emberekben. Amint Isten megteremtette az embert, Sátán máris eltökélte, hogy kitörli Isten képmását és az ő pecsétjét helyezi Isten pecsétje helyébe. Sikerült is beültetni az emberek szívébe az irigységet, gyűlölködést, nagyravágyást. Világunkban létrehozta a sötétség birodalmát, melynek ő, a gonoszságban legelő járó a fejedelme. Sátán bitorolni sze-

retné Isten trónját. Vagy legalább sötétben, aljassággal ármánykodni, hogy az ember szívében Isten helyét bitorolja. Isten és az ember közé ékelte trónját, hogy magának orozza el az egyedül Istent illető imádatot. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1119. o.

Isten e finomító és tisztogató munkásságának feltétlenül folytatódnia kell, míg szolgálai meg nem alázkodnak, míg csak annyira meg nem hálnak az énnel, hogy amikor tevékeny szolgálatra szólítja őket, egyedül az Ő dicsőségével fognak törődni. Akkor majd elfogadja az igyekezetüket. Akkor már nem meggondolatlanul, ösztönösen cselekszenek, nem fognak előrerohanni, hogy veszélybe sodorják az Úr ügyét, mivel még mindig a kísértések és szenvedélyek rabszolgái, és a pokol tüze által lángra lobbantott érzéki gondolkodásukat követik. Jaj, milyen félelmetesen elcsúfítja Isten ügyét az ember romlott gondolkodása és féktelen természete! Mennyi szenvedést zúdítt magára az ember, mivel csökönyösen a szenvedélyeit követi! Isten újra meg újra átvezeti az embert a területén, fokozza a nyomást, míg csak a tökéletes alázat és a jellem átalakulása összhangba nem hozza Krisztussal és a menny szellemével, míg csak győztes nem lesz önmaga fölött. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 86. o.

Január 26., vasárnap – „Nem ez-é ama nagy Babilon...”

Nabukodonozor nem figyelte a mennyi üzenetre. Egy évvel a kapott figyelmeztetés után a palotája tetején sétálva így gondolkozott: „Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem...?” A menny Istene olvasott a király szívében, és hallotta öndicsőítő gondolatait... „Szózat szálla le az égből: ...a birodalom elvételét tőled. És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, amíg megesméred, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja. Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron.” – *Conflict and Courage*, 253. o.

Nincs olyan magas pozíció, amelytől Isten ne tudna bárkit is megfosztani. Nincs olyan mély alázat, amelyből Isten ne tudná felemelni az embert, hogy a legnagyobb áldásoknak örülhessen. Az Úr azon munkálkodik, hogy az emberi büszkeséget megalázza, hogy tanuljuk meg az isteni akarattal megegyező lelkületet kialakítani. Isten nem dolgoz-

hat olyanokkal, akik a céljai ellen ténykednek. Akik arra használják erejüket, hogy Isten céljai ellen dolgozzanak, végül elveszítik azt az erőt, amit ha jó célra használtak volna fel, gyarapodott volna bennük. Isten megtiszteli mindazokat, akik őszintén keresik Őt, megalázzák az énüket, és magasztalják az Urat. De ha az emberek nem hajlandók az isteni tanácsok fényében járni, akkor bölcsességük elvételük. Képtelenek lesznek megismerni Istent és azt, akit elküldött, Jézus Krisztust. – *Letter 35, 1900.*

A nemzetek és az egyének ereje nem a lehetőségekben és az őket legyőzhetetlennek beállító építményekben van, sem pedig abban a dicsőségben, amivel dicsekszenek. Csak kizárólag Isten ereje és terve teheti őket erősekké és hatalmasakká. Örök sorsukat pecsételik meg azzal, ahogy viszonyulnak tervéhez.

Az emberiség történelme bemutatja az ember megvalósításait, győztes csatáit, és a világ dicsőségének hajhászását. Isten történelme pedig úgy mutatja be az egyént, ahogy azt a menny is látja. A mennyei könyvekben az ember érdemét csupán az Isten elvárásai iránti engedelmesség képezi. Engedetlensége is pontosan fel van jegyezve, és kétségkívül meg fogja kapni méltó jutalmát. Az örökkévalóság fényében láthatóvá válik majd, hogy Isten az embert az engedelmissége vagy engedetlensége alapján jutalmazza meg. – *This Day Whit God, 352. o.*

Az iszákost például megvetik, és azt mondják, hogy bűnei kizárják az égből; azonban milyen sokszor dorgálás nélkül hagyják a büszkeséget, az önzést, a kapzsiságot és az irigységet. Holott Isten szemében ezek a bűnök különösen bántók, mert a legélesebb ellentétben állnak irgalmas jellemével és azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukott világ légköre. Aki durva bűnbe esett, érzi annak gyalázatát és szégyenét, és érzi, hogy Krisztus kegyelmére szorul; de a fennhézó és gögös ember semmi szükségét nem érez, és elzárja szívét Krisztus és azon végtelen áldások elől, amelyeket egyedül Ő adhat. – *Jézushoz vezető út, 30. o.*

Január 27., hétfő – A próféta figyelmeztetése

Nabukodonozor Istentől kapott utolsó álma és azzal kapcsolatos tapasztalata létfontosságú tanulságokat tartalmaz az Isten művében dolgozók

számára. A királyt felkavarta az álom, mivel olyan sötét jövőt mutatott, amit egyetlen bölcs sem merészelt elmagyarázni. A hűséges Dániel nem hízelgés végett állt a király elé, és nem állt szándékában félremagyarázni az álmot úgy, hogy azzal elnyerje az uralkodó kegyeit. Ünnepeles kötelessége volt: közölni kellett Babilónia királyával az igazságot. – *Conflict and Courage*, 253. o.

A föld minden uralkodója a mennytől kapja hatalmát, és sikere azon múlik, hogyan használja azt. Mindegyikükhöz szól a mennyei Vigyázó: „Én öveztelek föl, noha nem ismertél” (Ésa 45:5). Mindegyikük számára létkérdés, hogy levonja-e a tanulságot a Nabukodonozorhoz intézett szavakból: „Hagyj fel vétkeiddel, légy igazságos, és gonoszság helyett bánj irgalmasan a szegényekkel! Így boldogan élhetsz sokáig.” (Dn 4:24)

Aki megérti ezeket a dolgokat, megérti azt is, hogy „az igazságosság felmagasztalja a népet;” hogy „...igazság teszi szilárdná a trónt,” és „...szeretet támogatja trónját” (Péld 14:34; 16:12; 20:28). Aki felismeri ezeknek az elveknek a megvalósulását, amikor megmutatkozik Isten hatalma – annak hatalma, aki „királyokat taszít el és királyokat támaszt” –, az megérti a történelem filozófiáját.

Ez csak Isten szavában tárul fel világosan. Isten megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyénéké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetetlenekké teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje az a hűség, amellyel betöltik Isten szándékát. – *Próféták és királyok*, 502. o.

Alázatosan, kegyelmesen, szelíden és részvétellel közeledett mindenkire, és jót cselekedett: táplálta az éhezőket, felemelte a lesújtottakat, és vigasztalta a szomorúakat. Azok közül, akik Jézushoz jöttek, senki sem távozott megkönnyebbülés nélkül. Megváltónk az önzés egyetlen szálát sem szötte bele abba a mintába, amelyet a tanítványainak adott, hogy kövessék. Azt az életet élte, amelyet akarata szerint az Őbenne hívőknek is élniük kell. Étele és itala az volt, hogy cselekedje Atyja akaratát. Mindazoknak, akik segítségért jöttek hozzá, hitet, reményt és életet adott. Bárhová ment, áldást árasztott az emberekre.

Megváltónk részvétellel fordult az elbukott, szenvedő emberiség felé. Ha követője akarsz lenni, te is együttérzéssel és szeretettel bánj az embe-

rekkel! A közönyt fel kell váltani a mások szenvedései iránti érzékenységnek, az együttérzésnek és a segítőkészségnek. Az özvegyek, árvák, betegek és haldoklók mindig rászorulnak a segítségünkre. Miközben segítő kezet nyújtunk nekik, alkalmunk van hirdetni az evangéliumot, bemutatva Jézust, minden ember reménységét és vigasztalóját. Ha enyhíted az emberek fájdalmát, ha érdeklődést és részvétet tanúsítasz a szenvedők iránt, a szívük megnyílik, és mennyei balzsammal gyógyíthatod őket. Ha Jézus Krisztusra nézel, és tőle nyersz ismeretet, erőt és kegyelmet, akkor másoknak is továbbadhatod az Ő vigasztalását, mert veled van a Vigasztaló. – *Az én életem ma*, 230. o.

Január 28., kedd – A Magasságos uralkodik...

[Nabukodonozor] látta jólétét, és megszédítette őt a dicsőség. Isten figyelmeztetései ellenére pontosan azt tette, amit az Úr megtiltott neki. Büszkén szemlélte királyságát, és felkiáltott: „Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által, és dicsőségem tisztességére?” (Dn 4:27) Alig ejtette ki e szavakat, máris elhangzott az ítélet: az Úr elvette a király értelmét. Az ítélőképesség, amelyet oly tökéletesnek tartott, a bölcsesség, amelyre oly büszke volt, eltávozott tőle. Elvették tőle az értelem ékszerét, amely az állatok fölé emeli az embert.

A kevély és hatalmas király keze nem tartja többé az uralkodói jogart. A hatalmas uralkodó elvesztette az eszét. Az ökrökkel rója a legelőket. Velük is eszik. A mezei állatok társa lett. Az értelem hiánya csúfítja a valamikor koronát viselt homlokot. Elhangzott a parancs: „Vágjátok ki a fát, vagdaljátok le ágait!” (Dn 4:11) Így dicsóítja meg magát az Úr, mint igaz, élő Istent. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 126–127. o.

Amikor Sátán kijelentette Krisztusnak, hogy enyém a világ királysága és dicsősége, annak adom, akinek akarom, csak részben mondott igazat. Azért, hogy csaló szándékát megvalósítsa, Sátán Ádámot ragadta el az uralmat, Ádám viszont a Teremtő képviselője volt, nem pedig független uralkodó. A föld Istené, aki mindent Fiának adott. Ádámnak Krisztus alattvalójaként kellett uralkodnia. Amikor Ádám az uralmat Sátán kezére játszotta, Krisztus maradt a jogos király. Ezért mondta az Úr Nabukodonozor királynak: „A felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és akinek akarja, annak adja azt.” (Dn 4:14) Sátán

csak addig gyakorolhatja bitorolt hatalmát, amíg Isten megengedi. – *Jézus élete*, 129. o.

Ha valaki kevélyen magát dicsőíti, az Úr nem támogatja, és nem akadályozza meg, hogy elessen. Ha valamely egyház kevély és kérkedő lesz, ha nem támaszkodik Istenre, és nem az Ő erejét magasztalja, bizonyosan elhagyja azt az Úr, hogy a porba bukjon. Ha valamely nép gazdagsággal, értelemmel, tudással vagy bármi mással dicsekszik, az nem él Krisztusban, és hamarosan zúrzavarba merül. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 127. o.

Január 29., szerda – Feltekintés az égre

Hét éven át döbbenet gondolt Nabukodonozorra minden alattvalója. A király hét éven át megalázottan élt az egész világ előtt. Hét év után visszakapta az értelmét. Alázattal a menny Istene felé tekintett, és felismerte kezét a büntetésben. Nyilvánosan meghirdetett nyilatkozatában elismerte véttségét, és azt, hogy gyógyulásában Isten nagy irgalma mutatkozott meg. „Amikor eltelt ez az idő, én, Nabukodonozor, föltekintettem az égre, és értelmem visszatért. Áldottam a Felségest, dicsőítettem és magasztaltam az örökké élőt, mert az ő uralma örök uralom, és királysága megmarad nemzedékről nemzedékre. A föld minden lakóját semminek tekinti, tetszése szerint bánik a menny seregével és a föld lakóival. Senki sem foghatja le a kezét, és senki sem mondhatja neki: mit csinálsz? Abban az időben értelmem visszatért, és királyságomhoz méltóan visszatért tündöklő dicsőségem is. Az udvari emberek és a főurak fölkerestek engem, visszahelyeztek királyságomba, és még nagyobb hatalomra jutottam.” – *Próféták és királyok*, 520–521. o.

Lucifer a mennyben követte el a bűnt, Isten dicsőségének a világosságában. Neki Isten úgy nyilvánította ki szeretetét, mint senki másnak a teremtett lények között. Bár Sátán ismerte Isten jellemét és tudott jóságáról, mégis úgy választott, hogy saját önző és független akaratát követi. Választása végleges volt. Isten semmi többet nem tudott tenni megmentése érdekében. Sátán álokoskodó bölcsellete azonban elámította az embereket, és elhomályosította az elméjüket. Nem ismerték meg Isten szeretetének a magasságát és mélységét; pedig csak szere-

tetének ismeretében lett volna reményük jellemének szemlélése útján visszatérni Urukhoz.

Jézus által Isten irgalma lett nyilvánvalóvá az emberek számára. Ez az irgalom azonban nem teszi félre az igazságosságot. A törvény feltárja Isten jellemének jellegzetes tulajdonságait. A törvényből egy jótát és egy szikrányt sem lehet megváltoztatni annak érdekében, hogy az emberek annak eleget tudjanak tenni elesett állapotukban. Isten nem változtatta meg törvényét, hanem feláldozta önmagát Krisztusban az emberek megváltásáért. „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot.” (2Kor 5:19) – *Jézus élete*, 761–762. o.

Isten ezt mondja népéről: „mint korona-kövek ragyognak az ő földén. Óh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége!” (Zak 9:16–17) A megváltottak megdicsőítése Isten irgalmának örök bizonyítéka...

Krisztus megváltói munkája igazságot szolgáltat Isten uralmának. Megtudja a világ, hogy a Mindenható a szeretet Istene. Sátán vádjai alaptalanoknak bizonyulnak; jelleméről lehullik a lepel. A lázadás soha többé nem ismétlődhet meg. Bűn soha többé nem hatolhat be a világegyetembe. A hitehagyás ellen mindenki örökre biztosítva van. Az önfeláldozó szeretet eltéphetetlen köteléssel egyesíti a föld és a menny lakóit Teremtőjünkkel. – *Jézus élete*, 26. o.

Január 30., csütörtök – Alázat és hála

Dániel életében a legerősebb indíték az a vágy volt, hogy Istennek szerezzen dicsőséget. Megértette, hogy mikor nagyhatalmú emberek előtt áll, ha nem Istent ismeri el bölcsessége forrásának, az hűtlen intézővé alacsonyítaná őt. Az, hogy mindenkor a menny Istenét ismerte el a királyok, fejedelmek és államférfiak előtt, jottányit sem vont le Dániel tekintélyéből. Nabukodonozor király – aki előtt Dániel oly sokszor tiszteletet tanúsított Isten neve iránt – végül is szíve mélyéből megtért, és megtanulta „dicsérni, magasztalni és dicsőíteni a mennyei királyt”.

A babiloni király Isten tanúja lett. Hálatelt szívből fakadó, őszinte és ékesszóló bizonyosságot tett, hogy része lehetett az isteni természet irgalmában és kegyelmében, igazságosságában és békéjében. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1170. o.

Éljünk egyéni felelősségünk tudatában, hiszen a látható gyülekezet tagjai vagyunk, az Úr szőlőjének pedig munkásai. Ne várjuk, hogy testvéreink segítsenek az úton, mert ők is olyan esendők, mint mi magunk, hiszen drága Megváltónk meghívott, hogy őhozzá csatlakozzunk, egyesítsük gyöngeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, és érdemtelenségünket érdemeivel. Egyikünk sem foglalhat el semleges álláspontot: vagy Krisztus mellett esik latba jó hatásunk, vagy pedig ellene. Vagy a Krisztus tevékeny eszközei vagyunk, vagy az ellenségé. Vagy Jézussal gyűjtünk, vagy szétszórátunk. A valódi megtérés gyökeres változást jelent. Gondolkodásunk egész beállítottságát, a szívünk hajlamát kell megváltoztatnunk, az életünknek pedig meg kell újulnia Krisztusban. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 16. o.

Akik megtapasztalják szívükben az igazi megtérést, azok életében nyilvánvalóvá lesznek a Lélek gyümölcsei. Bárcsak a gyenge lelki életet élők felismernék, hogy Isten csak azoknak adhat örök életet, akik az isteni természet részeseivé lesznek, és elmenekülnek a romlottság elől, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.

Csak Krisztus elég hatalmas véghezvinni a szív és gondolkodás átalakulását, amelyet mindenkinek tapasztalnia kell, aki részt kíván venni az új életben, a mennyek országában. „Ha valaki újjá nem születik” – mondta az Üdvözítő –, „nem láthatja meg Isten országát.” (Jn 3:3) Csakis az Istentől származó vallás vezethet Urunkhoz, az Ő helyes szolgálatához. Lelkétől kell születnünk. Ő majd éberré tesz. Megtisztítja a szívünket, megújítja gondolkodásunkat, új befogadóképességet ad Isten ismeretére és szeretetére. Készségesen engedelmessé tesz minden követelmény iránt. Ez az igaz istentisztelet. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 156. o.

Isten népének mélyebb és szélesebb körű vallásos tapasztalatra kell szert tennie. Krisztus a példaképünk. Ha élő hittel és Isten szavának való megszentelt engedelmisséggel kinyilvánítjuk Krisztus szeretetét és kegyelmét, ha megmutatjuk, hogy helyes fogalmunk van Isten gondviseléséről a munkában – akkor meggyőző erőt viszünk a világba. A magas állás nem tesz értékké Isten szemében. Az Úr azzal a megszentelődéssel és hűséggel méri az embert, amellyel Isten akaratát végzi. Ha Isten maradék népe alázatosan és hittel jár előtte, akkor véghezviszi általuk örök szándékát, és képesíti őket, hogy igazságát olyan

összhangban dolgozva tárják a világ elé, amint az Jézusban él. – *Bizony-
ságtételek*, 9. köt., 274. o.

Január 31., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Az üzenetet elfogadják” című fejezet.

6.

A FÖLFUVALKODÁSTÓL A PUSZTULÁSIG

Február 1., szombat délután

Asszíria gőgje és bukása legyen intő példa az idők végéig! Isten ezt kérdezi ma a föld népeitől, akik dölyfösen és kevélyen felsorakoznak ellene: „Kihez hasonlítasz dicsőségben és nagyságban Éden fáí között? Le kell szállnod Éden fáíval együtt a föld mélyébe...” (Ez 31:18).

„Jó az Úr! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra. De elsöprő áradattal vet véget ellenfeleinek.” (Náh 1:7–8) Elpusztítja mindazokat, akik a magasságos Isten fölé akarják emelni magukat.

„... Letűnik Asszíria gőgös uralma, vége lesz Egyiptom hatalmának” (Zak 10:11). Ez nemcsak azokra a népekre vonatkozik, amelyek az ókorban sorakoztak fel Isten ellen, hanem ma is érvényes azokra, akik elmulasztják végrehajtani Isten szándékát. Az utolsó ítéletkor, amikor a föld igazságos Bírója „rostálja a népeket” (Ésa 30:28), és azok, akik megőrizték az igazságot, beléphetnek Isten városába, a menny boltozata viszhangzik a megváltottak győzelmes énekétől. „Úgy fogtok énekelni, mint az ünnepszentelés éjjelén – mondja a próféta –, szívetek pedig úgy örül, mint a zarándok, aki fuvolaszó mellett megy az Úr hegyére, Izráel Kősziklájához. Fölmorajlik az Úr fenséges szava... Megretten Asszíria az Úr szavától. Bottal veri meg. Valahányszor lesújt a büntető vessző, amellyel veri az Úr, dob és citera szól, míg ő harcra emelt kézzel küzd ellene.” (Ésa 30:29–32) – *Próféták és királyok*, 366. o.

A világ tele van tévedésekkel és mesékkel. Az érdeklődést lekötő színjátékok formájában szüntelenül újdonságok ragadják meg az embereket, és képtelen, tarthatatlan elméletek burjánzanak, amelyek pusztítják az erkölcsi és szellemi előrehaladást. Isten ügyének értelmes, gondolkodó, Szentírásban jártas emberekre van szüksége, hogy szembeszálljanak az ellenkezés beáramló árjával. Ne szentesítsük a nyegleséget, gőgöt, szűklátókörűséget és következetlenséget, még ha a vallott istenféle-

lem köntösét is vetik rá takaróul. Akiknek a szívét megéri a igazság megszentelő ereje, azok meggyőző jó hatással rendelkeznek. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 415. o.

Megkérdezlek benneteket, ezeknek a szervezeteknek a kedvelőit, akik szerettek elmerülni ezekben az intellektuális, szórakoztató és ünnepi találkozóknak, hogy magatokkal viszitek-e Jézust? Törekedtek-e a társaitok lelkének megmentésére? Ezért vagytok-e együtt velük? Látják és érzik-e, hogy Krisztus Lelkének élő képviselői vagytok? Nyilvánvaló számukra, hogy Krisztus tanúbizonyságai vagytok, és különleges népéhez tartoztok, akik elszántak a jó cselekedetekre? Nyilvánvaló előttük, hogy a következő isteni rendelések irányítják az életeteket: „Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Mt 22:37), és „... Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mt 19:19). Nem képes az elveszendők szívéhez és lelkéhez szólni az, aki önmaga nem ad fel mindent Krisztusért. Beszédeitek gördülékenysége és melegsége megmutatja érdeklődésetek középpontját. – *Szemelvények*, 2. köt., 125. o.

Február 2., vasárnap – Belszár lakomája

Nekünk szól a figyelmeztetés: „Megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett.” Figyeljük csak meg szélsőségeik és fanatizmusuk hatását Sátán, a nagy mester szolgálatában. Mihelyt a gonosz uralma alá vehette a népet, a következményei nyomában megmutatkoztak. A nép evett, ivott, nem gondolt Istenre és kegyelmére; nem gondolt arra, hogy a gonosznak ellenálljon, aki pedig a legszénytelenesebb eljárásra készítette. Ugyanez a lelkület mutatkozott Belszár istenkáromló lakomáján is. Mulatozás, tánc, vigalom és ének következett, egészen a tébolyig, annyira, hogy elkábította érzékeiket, majd pedig szertelenül kéjes kedvteléseiket elégítették ki. Istenre szégyent hoztak, népe gyalázatos dolgot művelt a pogányok láttára. Az ítélet pedig már közeledett, hogy lecsapjon az elkábult, megrészegetett tömegre. Ám Isten kegyelmében alkalmat nyújtott nekik, hogy megbánják bűneiket. – *Bizonyágtételek a lelkészeknek*, 101. o.

Krisztus... leleplezi annak következményeit, ha nem állunk ellene az étvágy követelésének. Az erkölcsi erő elkorcsosul, és a bűn már nem

tűnik bűnnek. Szemet hunyunk a gonosztettek fölött, az alantas szenvedélyek uralják gondolkodásunkat, míg csak az általános romlottság gyökerestől ki nem irtja a jóra való elveket és ösztönzéseket, míg csak el nem jutunk az istenkáromlásig. Mindez a túlzásba vitt evés és ivás következménye. Pontosan ez az az állapot, amit az Úr második eljövetele nék idejére jövendölt.

Hallgatnak-e a férfiak és nők a figyelmeztetésre? Megbecsülik-e a fényt, vagy pedig az étvágy és az alantas szenvedélyek rabszolgái lesznek? Krisztus a szolgaságnál magasztosabbat tár elénk, amiért fáradozhatunk. Többet, mint hogy mit eszünk, mit iszunk és mivel ruházkodunk. Az emberek annyira túlzásba viszik az evést, az ivást és az öltözködést, hogy ezek vétekké válnak, és egyikévé az utolsó napok feltűnő bűneinek. Időt, pénzt és erőt pazarolnak el – ami pedig mind az Úré, de amit ránk bízott – az öltözködés felesleges túlzásaira, a romlott étvágy fényűzéseire, amik csak csökkentik az életerőt, sőt szenvedést és romlást hoznak. Lehetetlen Istennek tetsző, élő áldozatul adnunk a testünket, ha bűnös vágyaink kielégítése következtében tele vagyunk romlással és betegséggel. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 164. o.

Sátán férfiakat és nőket használ fel arra, hogy vonzóvá tegye a bűnt. Alaposan kioktatja ügynökeit a bűn álcázására, hogy sikeresen megromtsák az embereket, és megfosszák Krisztust a dicsőségétől. Ügynökei segítségével a világosság angyalának tünteti fel magát. A Szentírás rombolónak, az atyafiak vádolójának, csalónak, hazugnak, kínzóknak és gyilkosnak nevezi őt. Akkor a legsikeresebb, amikor hitvalló keresztényeket használhat fel ördögi céljaira. Minél nagyobb a tekintélyük, minél magasabb a pozíciójuk, minél inkább hangoztatják, hogy sokat tudnak Istenről és szolgálatáról, annál eredményesebben használhatja fel őket. Aki bűnre csábít, mind az ő ügynöke. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 137. o.

Február 3., hétfő – Egy hívatlan vendég

Fel nem ismertem, de akinek a jelenléte mégis helytelenítő hatalom volt, vigyázó tanúja a megszenteltetésnek. Már is láthatatlan és hívatlan vendég éreztette jelenlétét. Mikor a szentségtörő dőzsölés a csúcspontjára hágott, vértelen kéz jelent meg, és rótt a végveszély szavait a lakomázó terem falára. A kéz mozdulatait lángoló szavak követték: MENE,

MENE, TEKEL UFARSZIN. Nem sokat írt ugyan a kéz a szemközti falra, az írás megjelenése mégis Isten hatalmának jelenlétét bizonyította.

Félelem fogta el Belszárt. Lelkiismerete felébredt. A rettegés és gyanakvás megragadta őt, amely mindig a bűnös nyomában jár. Amikor Isten félelme üli meg az embert, nem tudják elrejtteni a rémületük magas fokát. Félelem lett úrrá az ország nagyhatalmú emberein. A szent dolgok iránti istenkáromló tiszteletlenségük pillanat alatt megváltozott. Ijedt rémület kerekedett az önuralom fölé.

A király hiába erőlködött, hogy elolvassa a lángbetűs szavakat. Olyan hatalommal találta magát szemben, amely túl erős volt számára. Nem tudta elolvasni az írást. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1170–1171. o.

Az Úr akarata, hogy ezeket a magasztos tárgykorokat tanulmányozzuk a gyülekezetekben, és ha minden gyülekezeti tag befogadná Isten Igéjét, világosságot és értelmet adna az egyszerűeknek is. „Ki féli közületek az Urat? És ki hallgat az ő szolgája szavára? Ő, aki a sötétségben jár és nincs fényesség neki, bízzék az Úr nevében és támaszkodják Istenhez! Ímé, ti mind, akik tüzet gyújtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzetek lángjába és a tüzes nyilakba, amelyeket meggyújtottatok! Kezemből jó ez rátok, fájdalomban fogtok feküdni!” (Ésa 29:13–16, 18–21) „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős ne dicsekedjék erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával, hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy értelmes és ismer, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorolok e földön, mert ezekben telik kedvem. Azt mondá az Úr.”

Ez az a korszak, amikor az Úr nagy kegyelmét kinyilatkoztatja választottainak, mert hiszen az utolsó napokban élünk, amikor törvényt lábball tiporják. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 95–96. o.

Isten minden gyermekének kötelessége elméjébe vésni a mennyei igazságot. Minél inkább megteszi, annál több erővel és tisztánlátással fog rendelkezni a mélységes isteni dolgok megértése érdekében. Amikor a mindennapi életben gyakorlatba ülteti az igazság elveit, egyre lelkesebbé és életerősebbé válik.

A lelki élet áldást hoz az emberiség számára. Aki összhangban él Istennel, folyamatosan tőle várja az erőt. „Legyetek azért tökéletesek, miképpen a ti mennyei Atyátok is tökéletes.” Legfontosabb teendők legyen, hogy igyekezzünk mindenkor elérni a keresztyeni tökéletes jellemet,

és akaratunkat folyamatosan Isten akaratához igazítani. Az itt elkezdett erőfeszítéseknek folytatása lesz az örökkévalóságban. Az itt elért fejlődés lesz a mienk, amikor majd elkezdődik az örökélet.

Aki osztozik Krisztus alázatosságában, tisztaságában és szeretetében, az örülni fog az Úrban, és világosságot, boldogságot áraszt az embertársai felé. – *Isten fiai és leányai*, 327. o.

Február 4., kedd – A királyné színre lép

Ekkor az anyakirálynénak eszébe jutott Dániel, aki több mint fél évszázaddal előbb elmondta Nabukodonozor királynak a nagy szoborról szóló álmát, és meg is magyarázta. „Király, örökké élj! – mondta. – Ne gyötörjenek téged gondolataid, és az arcod se legyen sápadt! Van országodban egy férfi, akiben szent, isteni lélek van. Atyád idejében őt úgy ismerték meg, mint akinek világos értelme van, és olyan bölcsessége, amilyen az istenek bölcsessége. Atyád, Nabukodonozor király a mágusok, a varázslók, a csillagjósok és a csillagászok előjárójává tette... mert Dánielben, akit a király Baltazárnak nevezett el, rendkívüli lélek, tudás, értelem, továbbá álommagyarázó, titkot feltáró és rejtélyeket megfejtő képesség van. Most azért hívatni kell Dánielt, majd ő megadja a magyarázatot!”...A magasságos Isten szolgájának nyugodt méltóságával érzéketlenül állt Dániel a király ígéreteivel szemben a rémülettől dermedt tömeg előtt, nem azért, hogy hízalgő szavakat mondjon, hanem megmagyarázza az ítéletet hirdető üzenetet. „Ajándékaidat tartsd meg, és adományaidat add másnak! De azért az írást elolvasom, és megmagyarázom neked, királyom.” – *Próféták és királyok*, 527, 529. o.

Kezdetől az volt Sátán terve, hogy Isten elfeledésére bírja az embereket, és ezzel magához kösse őket. Azért próbálta félremagyarázni jellemét, hogy az emberek hamis képet alkossanak róla. Úgy mutatta be nekik a Teremtőt, mint aki a gonoszság fejedelmének tulajdonságaival bír: zsarnok, szigorú, engesztelhetetlen, hogy az emberek féljenek tőle, kerüljék, sőt még gyűlöljék is. Sátán azt remélte, hogy annyira megzavarja megcsaltjainak értelmét, hogy kirekesztik a gondolataikból Istent. Akkor azután kitörölné Isten mását az emberből, és a maga hasonlatosságát nyomná a lelkükre. Átitatná őket a saját lelkületével, kénye-kedve szerint fogságba hurcolhatná őket...

Krisztus azért jött a világra, hogy mint a szeretet, könyörület, gyengédség és irgalom Istenét mutassa be az Atyát. Az Üdvözítő eloszlatta a sűrű sötétséget, amellyel az ellenfél igyekezett körülvenni Isten trónját. Az Atya újra az élet világosságaként állt az ember előtt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 738–739. o.

Istennek a lázadással szembeni eljárása következtében lehullik a lepel azokról a munkákról, amelyeket olyan hosszú ideig álcázva folytattott Sátán. Uralmának a következményei, az isteni parancsok mellőzésének gyümölcsei minden értelmes teremtett lény szemei előtt feltáruznak. Isten törvénye pedig teljes igazolást nyer. Láthatóvá válik majd az is, hogy Istent eljárásában mindenkor népe örök boldogsága és az általa teremtett világok jóléte vezette. Maga Sátán is az egész világegyetem előtt beismeri majd Isten kormányzatának igazságos voltát és törvényének igazságosságát. – *Pátriárkák és próféták*, 338. o.

Február 5., szerda – Megmérettél és híjjával találtattál

A király hasztalan próbálta elolvasni az izzó betűket. Olyan titokkal állt szemben, amelyet nem tudott megoldani; olyan hatalommal, amelyet sem megérteni, sem letagadni nem tudott. Kétségbeesve fordult segítségért birodalma bölcseihez. Eszeveszett kiáltásától zengett a terem. Hívta a varázslókat, káldeusokat és jövendőmondókat, hogy olvassák el az írást. „Akárki legyen is az az ember, aki elolvassa ezt az írást – ígérte –, és meg tudja nekem magyarázni, az bíborba öltözhet, aranyláncot kap a nyakára, és rang szerint harmadik lesz az országomban.” De hasztalan könyörgött és ígért gazdag jutalmat a bizalmát élvező tanácsadóinak. Mennyei bölcsességet nem lehet venni és eladni. „A király bölcsei... nem tudták az írást elolvasni és megmagyarázni a királynak.” Éppúgy nem tudták elolvasni a titokzatos betűket, mint ahogy az előző nemzedék bölcsei nem tudták megmagyarázni Nabukodonozor álmát. – *Próféták és királyok*, 527. o.

A test vágyódása, az érzéki gondolkodás Isten ellen van. Csak hadd vesse le ez egyszer az engedelmesség igáját, máris önkéntelenül is a büntettek törvénytelenységébe csúszik le. Elszaporodott a gonoszság azok között, akik nagy hangon a tiszta és tökéletes vallásos szabadság-

ról beszélnek. Viselkedésük gyűlöletes az Úr előtt. Az ilyenek az üdvösség ellenségének cinkosai. Elfordítják szemüket a kijelentett igazság fényétől, és az életszentség szépségei csupán árnyak előttük...

Az Úr közölte, hogy az ember nem ismeri Isten akaratát. Bűnök és gonoszságok töltik be életének mértékét. De amikor Isten Lelke kijelenti neki a törvény teljes jelentését, mekkora változás megy végbe szívében! Akár Belszár, akkor már értelmesen el tudja olvasni a Mindenható keze írását, és meggyőződés tölti el lelkét. Isten szavának mennydörgése felriasztja közönyéből, és kegyelemért esedezik Jézus nevében. Az Úr pedig szívesen meghallgatja az alázatos könyörgést. Sosem utasítja el vigasz nélkül a bűnbánót. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 13–14. o.

Közel van az Úr nagy napja. Amikor Krisztus megjelenik a felhőkön, akik nem keresték Őt teljes szívből, és hagyták magukat becsapni, azok minden bizonnyal elvesznek. Egyedüli biztonságunk a bűneink eltörlését eredményező megtérés. Akik most szorgalmasan keresik az Urat, megalázzák magukat előtte, és az igazság szentsége révén elhagyják bűneiket, méltókká tétetnek arra, hogy egyesüljenek a mennyei családdal, és meglátják majd a Királyt a maga teljes szépségében...

Arra hívtunk, hogy úgy legyünk Isten különleges népe, ahogyan eddig még sosem voltunk. A világ törvénytelenségben él, ezért Isten népének ki kell jönnie a világból, és el kell különülnie attól. Gyermekének meg kell szabadulniuk minden világi hagyománytól és szokástól. Nem szabad egyesülniük a világi érzelmekkel, hanem Isten különleges népeként lelkesen kell szolgálniuk. Semmilyen kapcsolat nem lehet közöttük és a sötétség hatalma között. – *This Day Whit God*, 248. o.

Február 6., csütörtök – Babilon bukása

„Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.” Ez a kép minden korban találó. Tervezhetsz csupán önző célból, felhalmozhatsz kincseket, építhetsz széles és magas palotákat, mint az ókori Babilon építői, de nem tudsz olyan magas falat és olyan erős kaput építeni, hogy az ítélet hírnöke kint rekedjen. Belszár király lakomát ült palotájában, „és dicsérék az arany-, ezüst-, vas-, fa- és kőisteneket”. De a Láthatatlan keze felírta a falakra az ítélet szavait, és már hallani lehetett a kapukhoz érkező ellenség lépéseinek zaját. „Ugyanazon az éjsza-

kán megöleték Belsazar, a Káldeusok királya” (Dn 5:30), és idegen király ült a trónra.

Az önző élet pusztulást von maga után. A kapzsiság, a bírvágy elvágja az ember lelkét az élettől. Akinek maga felé hajlik a keze, sátáni lelkületet tanúsít. Krisztus arra késztet, hogy adjunk, és áldozzuk fel magunkat másokért. „És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (1Jn 5:11–12) – *Krisztus példázatai*, 258–259. o.

Akit ugyanaz a lélek ural, mint amely lelkesítette Dánielt is, nem lesz szűklátókörű, sem öntelt, hanem határozottan kiáll az igazság mellett. Bármilyen körülmény közepette – akár testvérei, akár mások előtt – sosem tér el az elvektől, és a Krisztuséhoz hasonló nemes türelemről tesz bizonyosságot. – *A Call to Medical Evangelism and Health Education*, 37. o.

A keresztény ember először is kisedd Krisztusban, aztán gyermekké válik. Folyamatosan fejlődnie kell, amint alkalmi és lehetőségei adódnak. Mindenkor emlékeznie kell arra, hogy drága véren lett megváltva, ezért a tőle telhető legjobban használja fel a kapott talentumait. Még lelki életének zsenge korában is meg kell tennie mindent azért, hogy folyamatosan haladjon előre egy magasztosabb, szentebb élet felé. Tudatában legyen annak, hogy Isten munkatársa.

Sosem szabad önteltté válnia, és tekintsen úgy a világ dolgaira, mint hiábavalóságokra a Jézus Krisztus megismerésének kimondhatatlanul magas árához képest. A keresztény ember a Megváltó társaságában haladjon előre és dolgozzon. Ha ezt teszi, akkor hite növekedni fog, és folyamatosan Krisztust szemlélve elváltozik dicsőségről dicsőségre az Ő képására. – *In Heavenly Places*, 183. o.

AZ OROSZLÁNOK VERMÉTŐL AZ ANGYALOK VERMÉIG

Február 8., szombat délután

Dániel igaz, nemes és nagylelkű volt. Bár szeretett mindenkivel békeségben élni, mégsem hagyta, hogy bármi hatalom eltérítse a kötelesség útjától. Készségesen engedelmeskedett feletteseinek, ameddig egyetértésben maradhatott az igazsággal és szent étellel; mégis sem királyok, sem rendeletek nem tudták eltéríteni a királyok Királyával kötött szövetségétől. Dániel alig tizennyolc éves volt, mikor pogány királyi udvarba, a babiloni király szolgálatába került. Mivel ennyire ifjú volt, még elismerésre méltóbb a gonosszal szembeni nemes ellenállása és rendíthetetlen ragaszkodása az igazsághoz. Nemes példája nyújtson erőt ma is annak, aki próbába vagy kísértésbe kerül. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 570. o.

Teljes szívükből elkötelezett férfiakra és nőkre van most szükség. Krisztus ismételten megrostálta követőit, míg végül csak tizenegyen maradtak és néhány hűséges asszony. Vannak, akik visszahúzódnak, ha teherviselésre kerül sor, azonban ha a gyülekezet izzik, rájuk is átragad a lelkesedés. Énekelnek, kiáltoznak, elragadtatásba esnek, de figyeljük meg jól őket: amikor elül a lelkesedés, csak néhány megbízható Káleb lép az előtérbe, rendíthetetlen elvhűségről téve tanúbizonyságot. Ők a föld sója, amely nem vesztette el ízét. Amikor nehezen halad a munka, a gyülekezetek akkor termik az igazi segítőköt. Nem maguktól beszélnek, nem magukat igazolják, hanem személyiségük beleolvad Jézus Krisztusba. Ahhoz, hogy nagyok lehessünk Isten országában, kisgyermekké kell lennünk az alázat, odaadó hitünk és szeretetünk tisztasága által. El kell pusztulnia minden büszkeségnek, le kell győznünk minden gyanakvó féltékenységet, le kell mondanunk a nagyravágyásról, és erősítenünk kell magunkban a szelídséget, a gyermeki bizalmat. Az ilyen emberek Krisztusban találják meg védőbástyájukat, erős tornyukat.

Jézusban feltétlenül megbízhatnak, soha nem hagyja el őket. – *Bizony-ságtételek*, 5. köt., 130. o.

Miért engedte meg Isten a nagy küzdelem folytatását a korszakon át? Miért nem rövidítette meg Sátán életét lázadása kitörésekor? Ez azért történt, hogy a világegyetem meggyőződhessen Isten igazságosságáról a Gonosszal való bánásmódja által. A megváltás tervében vannak olyan magasságok és mélységek, amelyeket az örökkévalóságban sohasem tudunk kimeríteni; olyan csodák, amelyekbe az angyalok is vágyakoznak betekinteni. Az összes teremtetett lény közül csak a megváltottak ismerték meg személyes tapasztalatuk által a bűnnel való tényleges küzdelmet. Együttműködtek Krisztussal, beléptek a Krisztus szenvedéseivel való közösségbe, amelyben még az angyalok sem részesülhettek. Vajon nem rendelkeznek-e majd olyan bizonygatóval a megváltás tudományában, amely értékes lesz az el nem bukott lények számára?... Krisztus abban a nagy sokaságban, amelyet egyetlen ember sem képes megszámolni „... titeket... az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 24). Ő, aki vérével megváltott és életének példája által tanított minket „... lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik...” (Ésa 53:11). – *Előtted az élet*, 308–309. o.

Február 9., vasárnap – Irigység

Vannak, akik egész figyelmüket ilyen szállongó pletykáknak szentelik. Összeszedik az apró-cseprő mit sem jelentő összeshálózásokat, elismételgetik, eltúlozzák, amíg megítélik az embert egy szóért... Zárjuk el elménk ajtaját az „azt mondják” vagy „hallottam” előtt. Miért nem keressük fel inkább testvérünket, s ahelyett, hogy féltékenységnek vagy rágalmazásnak adnánk szívünkben helyet, őszintén és szeretettel tárjuk fel előtte a hallottakat, amelyek ártanak jellemének és befolyásának, majd pedig imádkozzunk vele és érte?...Ápoljuk szorgalmasan Jézus Krisztus evangéliumának tiszta elveit, nem az önbecsülésnek, hanem a szeretetnek, a szelídségnek, az alázatosságnak a vallását. Akkor majd szeretjük hittestvéreinket, és többre becsüljük őket önmagunknál. Gondolataink nem foglalkoznak pletykákkal és kósza hírekkel. Hanem „csak amik igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek. Ha

van valami erény, és ha van valami dicséret, azokról gondolkodjunk.” – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 504–505. o.

A harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá duzzad, s eközben ti nem érezhetitek szabadnak magatokat a jelen kötelesség elhanyagolására. Nem tarthatjátok fenn azt a gondolatot, hogy az általatok tett erőfeszítések nélkül is eljöhet a megújulás, aminek idején majd nagy áldásban részesülhettek. Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy dicsőség edényeivé tehessen benneteket, és szolgálatába állíthasson! Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy megüresítsétek magatokat az éntől: irigységtől, féltékenységtől, gonosz rágalmozástól, versengéstől és mindentől, ami Isten szemében becstelenség! Ma kell megtisztítanotok edényeteket, hogy készek legyetek a mennyei harmat felfogására, a késői eső záporaira. A késői eső jönni fog, és Isten áldása kitölteti mindazokra, akik megtisztultak minden szennytől. Jelenlegi feladatunk az, hogy lelkünket odaszánjuk Krisztusnak, hogy elkészülhessünk az Úrtól jövő felüdülés idejére – a Szentlélek keresztségére. – *Szemelvények*, 1. köt., 190. o.

Aki szereti az igazságot, mind imádkozzon a Szentlélek kitöltéséért. Amennyire csak tudjuk, távolítsuk el működésének minden akadályát. Az Úr soha nem tölti ki addig a Szentlelket, míg a gyülekezet tagjai egyet nem értenek, míg keserűséget táplálnak egymás iránt. Az irigykedés, féltékenység, az aljas gyanúsítások és megjegyzések Sátántól származnak, és hathatósan elzárják az utat a Szentlélek tevékenysége előtt. A világon semmi sem annyira becses Isten szemében, mint gyülekezte. Semmit sem őriz olyan féltő gondoskodással, és semmi sem sérti annyira, mint az olyan tett, amely csökkenti az Úr szolgálatát végzők tekintélyét. Elszámolásra vonja mindazt, aki bírálgatással és csüggesztéssel segíti az ellenfelet. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 42. o.

Február 10., hétfő – Cselszövés Dániel ellen

Ám a kitüntetések, amelyekben Dániel részesült, felkeltették a királyság vezető férfiainak féltékenységét. „De semmi okot vagy vétket nem találhattának, mert hűséges volt és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtak benne.”

Milyen magasztos tanulság ez minden kereszténynek! A féltékeny-ség éles szemei napról napra Dánielre voltak irányítva; a megfigyeléseket a gyűlölet még élesebbé tette, de mindennek ellenére sem találhattak benne az ellenségei semmi olyan hibát vagy vétket, amely az ellene emelendő panaszhoz alapul szolgálhatott volna. Ám Dániel korántsem tartott igényt arra, hogy szentnek tartsák, hanem hűséges, alázatos, Istennek szentelt életet folytatott, amely az oktan beképzeltségnél sokkal becsesebb.

Minél tisztább volt Dániel magatartása, az ellenségei gyűlölete annál inkább fokozódott. Így szóltak: „Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az Ő Istenének törvényében.” Dániel naponta háromszor imádkozott az egek Urához. Ez volt az egyetlen vád, amelyet ellene felhozhattak.

Végre mégis kieszelték megsemmisítésének tervét. Ellenségei egybegyűltek a király palotájában, és arra kérték, adjon ki rendeletet, hogy aki a birodalom területén harminc napon át a királyon kívül, akár Istentől, akár pedig emberektől bármit is kérni merészel, az oroszlánok vermébe vettessék. A király mit sem tudva e férfiaknak Dániel iránti gyűlölködéséről, nem sejtette, hogy a határozat az ő kedves embere ellen irányul. Hízelkedéseik által sikerült elhitetniük az uralkodóval, hogy a rendelet nagymértékben emeli dicsőségét. A káröröm sátáni mosolyával arcukon távoztak a királyi palotából, örvendve annak, hogy sikerült végre csapdát állítaniuk Isten szolgájának. – *Megszentelt élet*, 42–43. o.

A hiúság romlott természetünk egyik legerősebb varázsa, és Sátán tudja, hogy ehhez eredményesen fordulhat. Eszközein keresztül hízeleg nekünk. Lehet részünk dicséretben, amely legyezgeti a hiúságunkat, és növeli bennünk a büszkeséget, önérzetet. Így azt gondolhatjuk, hogy ilyen tehetséggel, szépséggel felruházva nagy kár lenne kijönnünk a világból és elválni tőle; kár lenne kereszténynek lennünk, és meghalunk mind a világ dicsérete, mind bírálata számára. Sátán azt súgja nekünk, hogy ilyen képességekkel élvezni tudnánk a világ örömeit. Azonban gondoljuk meg, mivé lesznek végül a világ örömei, és amit vetünk, azt kell majd aratnunk is. Túlságosan értékes a személyes szépség, tehetség és képességek ahhoz, hogy Istennek szenteljük őket? Neki, aki teremtett, és aki percről percre vigyáz ránk? Túl becsesek volnának a képességeink ahhoz, hogy Istennek ajánljuk azokat? – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 502. o.

Február 11., kedd – Dániel imája

A király rendeletét kihirdették. Dániel tudta, hogy ellenségei a megsemmisítésére töreksenek. De emiatt magaviseletét a legkevésbé sem változtatta meg. Nyugodtan folytatja hivatalos munkáját, az imáját pedig a szobájában végezte el – amelynek ablakai Jeruzsálem felé néztek – csakúgy, mint azelőtt. Eljárásával világosan bemutatta, hogy semmiféle földi hatalomnak nincs joga ahhoz, hogy közéje és Istene közé ékelődjön, vagy előírja, mikor és kihez imádkozzon. Tiszta alapelvekkel bíró, nemes férfiú volt! Ma, mint a keresztény bátorság és hűség dicső példaképe áll a világ előtt. Hű maradt Istenhez teljes szívével, ámbár jól tudta, hogy ezért az életével fizet!

Ellenfelei egész nap leleskednek rá. Napjában háromszor vonult vissza lakásába, ahol napjában háromszor hangzott fel komoly imája. A következő napon jelentik a királynak, hogy Dániel, a júdabeli foglyok egyike, megszegte a király rendeletét. Amint a király erről értesült, azonnal tudta, hogy a csapda Dániel számára állítatott fel. Nagyon megbánta, hogy ilyen rendelet kibocsátásába beleegyezett, és egész estig folyton azon gondolkozott, hogyan menthetné meg Dánielt. De a próféta ellenségei erre el voltak készülve, és ezen szavakkal jöttek a király elé: „Tudd meg, óh király, hogy ez a médek és perzsák törvénye, hogy semmi tilalom, vagy végzés, amelyet a király rendel, meg ne változtassék.” – *Megszentelt élet*, 43–44. o.

Dániel esetét hozták fel előttem. Bár hozzánk hasonló, gyarló ember volt, az ihletés tolla mégis hibátlan jelleműnek ábrázolja. Életét annak ragyogó példajaként tárja elénk az írás, hogy mivé lehet az ember már ezen életben, ha Istent teszi erősségévé, és bölcsen kihasználja az elérhető alkalmakat és előjogokat. Dániel szellemóriás volt, mégis folyton nagyobb tudásra, magasabb képességekre, eredményekre törekedett. Más ifjak ugyanolyan előnyökkel rendelkeztek, de nem feszítették meg minden erejüket, hogy bölcsességet nyerjenek – Isten ismeretét, amint Igéje és keze munkája kinyilatkoztatja Őt. Bár Dániel a világ egyik legnagyobb embere volt, mégsem volt kevély, mégsem volt önhitt. Érezte, tudta, hogy lelkének imában való felfrissülésre van szüksége, ezért minden nap komolyan, buzgón esedezett Istenhez. Nem volt hajlandó megfosztottnak lenni ez előjogtól – még ha az oroslánok verme nyílt is meg előtte –, hogy tovább folytatja imaéletét. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 569. o.

Hatalmas válság bekövetkezése előtt áll Isten népe és a világ is, a történelem legnagyobb következményekkel járó küzdelme előtt...

Amikor a földi uralkodók törvényei szembeszegülnek a legfőbb uralkodó törvényeivel, Isten alattvalói hűségesek maradnak az Úrhoz.
– *Maranatha*, 131. o.

Február 12., szerda – Az oroszlánok vermében

Másnap korán reggel kisietett a király a veremhez, és így kiáltott fel: „Dániel, az élő Istennek szolgája, akinek te szüntelen szolgáltál, meg tudott-e szabadítani téged az oroszlánoktól?” Mire a próféta felelete hangzott: „Az én Istenem elbocsátá az Ő angyalát, és bezárá az oroszlánok száját, és nem árhattak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, óh király, semmi vétket.

Akkor a király igen örvende és Dánielt kihozatá a veremből. És kiviék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem talátaték őrajta: mert hitt az ő Istenében.” Ily módon megszabadult Istennek szolgája. A csapda, amelyet neki vetettek ellenségei, a saját megsemmisülésüket okozta. A király parancsára Dániel vádolóit megragadták, a verembe vetették, ahol a vadállatok azonnal széttépték őket. – *Megszentelt élet*, 45. o.

Küldetése során Keresztelő János a gonoszság félelem nélküli dorgálójaként állt meg magas és alacsony helyeken egyaránt, Heródes király elé mert állni, és nyíltan megfedtte a bűnt. Életét sem tekintette drágának, csak hogy kijelölt munkáját elvégezhesse. Föld alatti börtönéből most Júda törzsének Oroszlánját figyelte: mikor töri meg az elnyomó büszkeségét, és szabadítja meg a szegényt, és őt, a kiáltót. Jézus azonban látszólag megelégedett azzal, hogy tanítványokat gyűjtött maga köré, gyógyította és tanította az embereket...

A sivatagi próféta számára mindez megoldhatatlan rejtélynek tűnt. Időnként démonok sugallatai kínozták lelkét, és szörnyű félelem árnya borult rá. Lehetséges, hogy a rég várt Szabadító még nem jelent meg? Akkor mit jelent az üzenet, amelyet hordoznia kell? János keserűen csalódott munkájának eredményében. Azt várta, hogy Isten üzenetének ugyanolyan hatása lesz, mint amikor a törvényt felolvasták Jósiás és Ezsdrás idejében (vö. 2Krón 34; Neh 8–9. fejezet). Mélységes megtérést és az Úr felé fordulást remélt. Küldetésének sikere érdekében feláldozta egész életét. Hiába lett volna?

Jánosnak fájdalmat okozott, hogy iránta való szeretetből a tanítványai hitetlenséget táplálnak Jézussal szemben. Gyümölcstelen lett volna érettük végzett munkája? Hűtlenül végezte volna küldetését, hogy most megfosztották a munkától? Ha a megígért Szabadító megjelent, és János igazán betöltötte misszióját, vajon Jézus nem törné meg az elnyomó hatalmát, és nem szabadítaná ki követét?

Keresztelő János mégsem adta fel Krisztusba vetett hitét. A mennyei szózat és a leszálló galamb emléke, Jézus folttalan tisztasága, a Szentlélek ereje, amely megnyugodott Jánoson, amikor a Megváltó színe elé került, s a prófétai iratok tanúsága – mindez bizonyította, hogy a Názáreti Jézus a megígért Messiás. – *Jézus élete*, 215–216. o.

Február 13., csütörtök – Igazolás

Dániel esete bizonyítja, hogy a vallásos elv segítségével az ifjak diadalmaskodhatnak a test kívánságai fölött, hűek maradhatnak Isten követelményeihez, ha súlyos áldozatot követel is az. Mi történt volna, ha Dániel megalkudott volna a pogány tisztviselővel, ha utat enged a helyzet szorításának: ha a babilóniak ételét, italát fogyasztotta volna. E helytelen lépés további helytelen lépésekhez vezetett volna, míg a mennytől elszakadtan el nem söpörte volna a kísértés. De míg tántoríthatatlan bizalommal ragaszkodott Istenhez, addig a látnoki képesség szelleme szállt rá. Miközben emberek az udvari élet kötelességeire oktatták, Isten az eljövendő korok titkainak kifürkészésére tanította. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 570. o.

Dániel szerette és félte Istent, és engedelmeskedett neki. Mégsem menekült ki a világból, hogy elkerülje a világ züllesztő hatását. Isten gondviselése folytán a világban kellett élnie, mégsem kellett világivá süllyednie. Az udvari élet kísértései és megejtő volta ellenére kitarított lelkének megközelíthetetlen becsületességében, szilárdan, mint a szikla, az elvekhez való ragaszkodásban. Istent tette erősségévé, és az Úr a legnagyobb szükség órájában sem hagyta el őt. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 569. o.

„Azért idő előtt semmit se ítéltetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenti a szívek tanácsait.” (1Kor 4:5) Hiszen mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyön-

geségekkel tele, nincs jogunk mások fölött ítélkezni. Véges ember csak a külső látszataból tud következtetni. Egyedül arra bízták az ember feletti ítélkezést, aki jól ismeri a tettek titkos rugóit, és aki gyöngéden, irgalmassággal telten mond ítéletet.

„Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélsz.” (Rm 2:1) Ezért aki másokat megítél vagy gáncsol, valójában önmagát kárhoztatja, Isten pedig igazságosnak mondja ezt a maguk fölött kimondott ítéletet. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 124. o.

Mások hibáinak keresése helyett gyertek, gyakoroljunk önkritikát! Mindenki tegye fel magában a kérdést: igaz-e a szívem Isten előtt? Dicsőítem-e mennyei Atyámat? Ha gonosz lelkületet tápláltál, úzd ki azt a lelkedből! Kötelességed kitépni a szívedből mindazt, ami beszennyez. Tépd ki a keserűség minden gyökerét, nehogy másokat is megfertőzzön romboló hatása. Egyetlen mérgező hajtást se hagyj a szíved talajában. Még most tépd ki onnan, és helyette a szeretet hajtását ápd. Jézust őrizd meg kegyességgel a lelkedben. Ő a mi példaképünk. Ő a jót cselekedte, és mások áldására élt. Minden tettét a szeretet szépítette, nemesítette, és nekünk az Ő lábnyomait kell követnünk. – *That I May Know Him*, 187. o.

A VIHAROS TENGERTŐL AZ ÉG FELHŐIIG

Február 15., szombat délután

A felelős állami kötelezettségekkel és a világbirodalmak titkaival megtisztelt Dánielt Isten a maga követeként becsülte, és az elkövetkezendő korszakok rejtelseiről számos kinyilatkoztatást adott neki. Csodálatos próféciáit, amelyeket a nevét viselő könyv 7–12. fejezete jegyzett fel, nem értette teljesen maga a próféta sem. Mielőtt azonban életműve lezárult, azt az áldott ígéretet kapta, hogy a „végső napon” – a világtörténelem utolsó szakaszában – újra felkelhet sorsára, és helyére állhat. Nem érthette meg mindazt, amit Isten kinyilatkoztatott szándékáról. „...zárd be ezeket az ígéket, és pecsételd le ezt a könyvet a végső időkhöz” – kapta a parancsot profetikus írásaira vonatkozóan. Be kellett őket pecsételni „a végső időkhöz”. „Menj el Dániel – utasította az angyal még egyszer Jahve hűségese követét –, mert ezek az Ígék le vannak zárva, és le vannak pecsételve a végső időkhöz. ... menj a vég felé! Elpihensz majd, de fölkelsz kijelölt sorsodra a végső napon.” (Dn 12:4, 9, 13)

A Dániel által feljegyzett próféciák most a világtörténelem alkonyán különös figyelmünket igénylik, mivel korunkról szólnak. Kapcsoljuk össze velük az utolsó újtestamentumi könyv tanításait! Sátán sok emberrel elhitheti, hogy Dániel és a látnok János írásainak profetikus részeit nem lehet megérteni. Pedig az ígéret világosan kifejezi, hogy különleges áldások kísérik e próféciák tanulmányozását. „...de az okosok megértik” (Dn 12:10) – mondta Isten Dániel látomásairól. Az utolsó napokban lepattan róluk a pecsét. Krisztus szolgájának, Jánosnak adott kinyilatkoztatásokról pedig, melyek Isten népét századokon át vezették, így hangzik az ígéret: „Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a próféta-igéket, és megtartják azt, ami meg van írva bennük...” (Jel 1:3). – *Próféták és királyok*, 547. o.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az Úr eljövetele előtt az első századokéhoz hasonló vallási hanyatlás lesz. „Az utolsó napokban nehéz idők

állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kikenél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.” (2Tim 3:1–5) – *A nagy küzdelem*, 444. o.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örökkévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelkor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 548. o.

Február 16., vasárnap – A négy állat

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és a Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, hogy milyen értéktelen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt Babilon minden hatalmával és ragyogásával, amelyhez hasonlót világunk azóta sem látott – az a hatalom, amely korának népe előtt olyan szilárdnak és maradandónak látszott. Elenyészett, „mint a mező virága” (Jak 1:10). Ugyanúgy elpusztult a Médó-Perzsa Birodalom, valamint Görögország és Róma is, és ugyanúgy múlik el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Csak az maradhat meg, ami beleilleszkedik Isten tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül Isten elvei állandóak és maradandóak mindabból, amit világunk ismer. – *Próféták és királyok*, 548. o.

Krisztus országa... az új teremtés. Fejlődésének elvei ellentétesek az evilági országokat szabályozó elvekkel. A földi hatalmak nyers erőszak útján győznek, és uralmuk fenntartásának eszköze a fegyver. Az új birodalom alapítója a béke Fejedelme. A Szentírás vadállatok képében mutatja be a földi hatalmakat. Krisztus pedig „Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ

bűneit” (Jn 1:29). Kormányzati módszerében nincs nyers erőszak, nincs lelkiismereti kényszer. A zsidók azt gondolták, hogy Isten országa úgy jön létre, mint a világ országai. Az igaz életet kívülről ható intézkedésekkel akarták elérni. Módszereket és terveket dolgoztak ki. Krisztus pedig olyan elvet vés az emberi lélekbe, az igazság és igazságosság elvét, amellyel meghiúsítja a tévelygést és a bűnt. – *Krisztus példázatai*, 77. o.

Üdvösségünk Isten akaratának ismeretétől függ, amint azt az Ő Igéi tartalmazzák. Sohase szűnj meg kutatni az igazságot! Szükséges tudnod, mit kell cselekedned, hogy üdvözülhess. Isten akarata, hogy tudd, amit Ő mond neked. De a hitet gyakorolnod kell. Ha a Bibliát kutató, hinned kell, hogy Isten létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt szorgalmasan keresik.

Tanulmányozd, kutasd a Bibliát lelki táplálékot éhező és szomjazó szívvel! Áss le mélyen az Igébe, miként a bányász dolgozik, hogy megtalálja a föld mélyében rejtőző aranyat. Ne hagyd abba a kutatást mindaddig, amíg meg nem ismered Istenhez való viszonyodat és akaratát téged illetően...

Az a lelkület, amellyel az Írást kutató, meghatározza az oldaladon álló segítőd jellegét. A világosság angyalai segítik azokat, akik alázatos szívvel várják Isten vezetését. Ha azonban a Bibliát tiszteletlenül, öntelten, magabízón, előítéllettel telt szívvel nyitjuk ki, Sátán áll mellénk, és Isten világos kijelentéseit téves megvilágításba helyezi. – *Üzenet az ifjúságnak*, 260–261. o.

Február 17., hétfő – A kis szarv

A fenevadnak – és a fenevad képének is – különös jellemvonása, hogy Isten parancsolatait megszegi. Dániel ezt mondja a kis szarvról, azaz a pápaságról: „Véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt” (Dn 7:25). Pál pedig ugyanezt a hatalmat „a bűn emberé”-nek nevezi, aki Isten fölé emeli magát. Egyik prófécia kiegészíti a másikat. A pápaság csak Isten törvényének megváltoztatásával tudta Isten fölé emelni magát. Mindazok, akik az így megváltoztatott törvénynek tudatosan engedelmeskednek, mindenk fölött tisztelik azt a hatalmat, amely a rendeletet megváltoztatta. Aki a pápai törvényeknek engedelmeskedik, az az iránta való hűség jelét veszi magára az Isten iránti hűségjel helyett.

A pápaság megkísérelte Isten törvényét megváltoztatni. A második parancsolatot, amely tiltja a képek imádását, törölte a törvényből, a negyedik parancsolaton pedig úgy változtatott, hogy a hetedik nap helyett az elsőt tette hivatalos nyugalomnappá. A második parancsolat kihagyását a katolikusok azzal indokolják, hogy arra nincs szükség, mert benne van az elsőben. Azt állítják, hogy ők a törvényt pontosan úgy tolmácsolják, ahogy azt Isten szándéka szerint érteni kell. De a próféta által megjövendölt változtatás nem ez. Szándékos, tudatos változtatásról van szó: „Véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt.” A prófécia pontos teljesítése a negyedik parancsolat megváltoztatása. Az a tekintély, amely erre a változtatásra jogot formál: az egyház. A pápai hatalom tehát nyíltan Isten fölé emeli magát. – *A nagy küzdelem*, 446. o.

A Szentírás erre az időre előre mutatva kijelenti, hogy Sátán „a hazugság minden hatalmával” fog dolgozni (2Thessz 2:9). Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a gyorsan növekvő sötétség, az utolsó napok sokféle tévelygése, eretnoksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek a mi Urunk Jézus Krisztuséinak vallják magukat. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjfél sötétsége. Isten népe számára ez a próbák, a könnyhullatás, az igazságért való üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága. – *Próféták és királyok*, 717. o.

Sátán szorgalmasan tanulmányozza a Bibliát. Tudja, hogy kevés ideje van, ezért minden ponton igyekszik lerombolni az Úr munkáját. Lehetetlen leírni Isten népének élményét, akik akkor élnek, amikor a mennyei dicsőség és a múlt üldözéseinek ismétlődése keveredni fog. Az Isten trónjáról előtörő fényben fognak járni. A menny és a föld között állandó lesz az érintkezés... Isten kipróbált és megvizsgált népe 2Móz 31:12–18 jelében leli erejét. Az élő Igén kell állást foglaljanak: „írva van”. Az Ige az egyedüli alap, amelyen biztonsággal megállhatunk. Akik megszegették Istennel kötött szövetségüket, azok Isten és remény nélkül állnak azon a napon. – *Bizonyágtételek*, 9. köt., 16. o.

Február 18., kedd – Az ítélet kezdete

„Nézém – mondja Dániel próféta –, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle; ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú;

széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; tűzfolyam foly és jó vala ki az Ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának neki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélok ülének le, és könyvek nyitattának meg.” (Dn 7:9–10) Így tárul a próféta szeme elé az a kiemelkedő, ünnepélyes nap, amelyen az egész föld Bírája megvizsgálja az emberek életét és jellemét, és mindenkinek „cselekedetei szerint fizet”. Az Öregkorú: Isten, az Atya. A zoltáríró ezt mondja: „Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké Te vagy Isten.” (Zsolt 90:2) Isten az ítélet Bírája, aki minden élet és minden törvény forrása. A szent angyalok pedig – „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer” – szolgaként és tanúként vesznek részt ebben a nagy fontosságú törvénykezésben. – *A nagy küzdelem*, 479. o.

Minden ember munkássága Isten elé lesz tárva, és hűsége vagy hűtlensége is fel van jegyezve. A mennyei könyvekben a nevek mellé nagyon pontos feljegyzés kerül minden kiejtett szóról, minden önző cselekedetről, minden teljesítetlen feladatról és minden titkos bűnről.

Az emberek földi törvényszékek iránti legmélyebb érdeklődése is nagyon hiányosan képes szemléltetni azt az érdeklődést, ami övezi a mennyei udvart, amikor az élet könyvébe bejegyzett nevek a föld Bírája elé lesznek tárva ítélet végett. A mennyei Közbenjáró esedezik mindazokért, akik az Ő vérébe vetett hittel győztek, hogy bűnbocsánatot nyerhessenek és visszatérhessenek Édenbe, és Jézus örököstársaiként megkoronáztassanak az „előbbi hatalomra” (Mik 4:8). – *Lift Him Up*, 327. o.

Sátánnak, mint testvéreink vádolójának a mennyből való kiűzését Krisztus végtelenül fontos munkája érte el, amikor életét adta. Sátán folytonos ellenkezése ellenére a megváltás terve haladt előre. Az embert annyira értékesnek ítélték, hogy Krisztus feláldozza érte életét: Sátán tudta, hogy az általa bitorolt birodalmat végül is ki fogják ragadni a kezéből, ezért elhatározta, mindent elkövet, hogy ahányat csak lehetséges, elpusztít Isten teremtményeiből. Gyűlölte az embert, mivel Krisztus megbocsátó szeretetet és szánakozást tanúsított iránta. Most eltökölte, hogy az ármításnak minden válfaját gyakorolni fogja rajta, mellyel pusztulásba viheti. Csak még erősebben folytatja ezt az utat a maga elveszett állapota miatt. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 973. o.

Február 19., szerda – Az ember Fiának eljövetele

Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lényé pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk. Krisztus volt az, aki a Hóreb-hegyi csipkebokorból így szólt Mózeshez: „VAGYOK, AKI VAGYOK (...) Így szólj Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok” (2Móz 3:14). Ez volt Izráel szabadulásának záloga. Amikor mint „emberekhez hasonló” (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: VAGYOK. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki „megjelent testben” (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: „Én VAGYOK a jó Pásztor” (Jn 10:11). „Én VAGYOK amaz élő kenyér” (Jn 6:51). „Én VAGYOK az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18). Én VAGYOK minden ígélet biztosítéka. Én VAGYOK, ne féljete! „Velünk az Isten” (Mt 1:23) – ez a záloga büntől való szabadulásunknak. Ezért bízhatunk abban, hogy erőt kapunk a menny törvénye iránti engedelmeséghez. – *Jézus élete*, 24. o.

A szószóló közbenjáráshoz Krisztusnak senki más erényére, senki emberi közbenjárására nincs szüksége. Ő a bűnök egyedüli hordozója, Ő az egyedüli áldozat. Imát és bűnvallomást csakis neki ajánlhatunk fel, aki egyszer s mindenkorra belépett a szenthelyre. Krisztus kijelentette: „Ha valaki bűnt követ el, van Szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz.” Mindenképpen üdvözíteni tudja azokat, akik általa járulnak Istenhez; és mindenkor él, hogy közbenjárjon érettünk. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 969. o.

József, Dániel és társai történetéből láthatjuk, hogy az igazság aranylánca hogyan kötheti az ifjúságot Isten trónjához. Nem érhetette őket olyan kísértés, amely megingathatta volna őszinte hűségüket. Isten tetzését többre becsülték, mint a fejedelmek kegyét és dicséretét. Tiszta jellemükért, hűségükért és nemes elhatározásukért Isten magas tiszt-ségekre juttatta őket. Ezek a fiatalok nem szégyellték meggyőződésüket, hitüket. Még a király udvarában is megvallották szavaikkal, szokásaikkal, életmódjukkal a menny Urába vetett hitüket. Volt lelkierejük megvallani, hogy Istenhez tartoznak. – *Üzenet az ifjúságnak*, 27. o.

Február 20., csütörtök – A Magasságos szentjei

Péter szavai minden keresztényhez szólnak: „Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” (Lk 22:31–32) Istennek hála, nem vagyunk magunkra hagyatva! Ez jelenti a mi megmentésünket. Sátán nem mérhet teljes pusztulást arra, akit Krisztus készített fel a kísértésre azáltal, hogy már előzőleg közbenjárt érte, hiszen Krisztusban minden léleknek fel lett kínálva a kegyelem és a menekvés, hogy senki se kerülhessen az ellenség csapdájába.

Sátán számos és hatalmas kísértéssel készül megtámadni Isten gyermekeit. Ordító oroszlánként széjjeljár, keresi az őrizetlenül hagyott lelkeket, hogy sikeresen kísértésbe vigye, és végül pedig elpusztítsa őket. Krisztus nélkül egyetlen lépésünk sem biztonságos. De micsoda vigaszra lelünk szavaiban: „Én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” Sátán nem a pelyvát akarja megrostálni, hanem a búzát akarja magához ragadni. Gyertek, legyünk bátrak, és imádkozunk szüntelenül! – *That I May Know Him*, 286. o.

A megpróbáltatások által Isten próbára teszi gyermekeit... A próbák tüzes kemencéjében tisztít meg minden salaktól. Nem azért engedi meg a próbát, hogy haszontalan fájdalmat okozzon nekünk, hanem azért, hogy tekintetünket szegezünk Őrá, erősödjön ellenálló képességünk, és lázadás helyett tanuljunk meg Őbenne bízni, s akkor meg fogjuk látni az Ő üdvösségét.

Krisztus gyermekei iránti szeretete amennyire erőteljes, annyira gyöngéd. Szeretete erősebb a halálnál, mivel meghalt értünk, és valószínűbb az anya gyermekei iránti szereteténél. Az anyai szeretet változhat, de Krisztus szeretete sosem változik. Pál apostol mondja: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Rm 8:38–39) – *In Heavenly Places*, 269. o.

Isten kegyelmének országa most épül, amint nap nap után bűnnel és lázadással teli szívek hódolnak be a szeretet uralkodásának. Ám a dicsőség országának teljes megalapítása csak Krisztus második eljövételével következik be. „Az ország pedig és a hatalom, és az egész

ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének.” (Dn 7:27) Akkor veszik örökbe a világ megalapítása óta számukra elkészített országot, Krisztus akkor kezdi el uralkodását.

A mennyei kapuk akkor ismét feltárulnak, és Üdvözítőnk tízezer-szer tízezer és ezerszer ezer szenttel, mint királyok Királya és uralkodók Ura jön el. Ekkor az „Úr lesz az egész föld királya” (Zak 14:9). Azon a napon egy Úr lesz és a neve is egy. „Isten sátora az emberekkel lesz... velük lakozik és ők az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük és lesz Istenük.” (Jel 21:3) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 108. o.

A SZENNYEZŐDÉSTŐL A MEGTISZTULÁSIG

Február 22., szombat délután

Arra a kérdésre, hogy mi a szenthely, a Szentírásban világos választ találunk. A „szenthely” szó a Biblia szóhasználatában egyrészt a Mózes által épített templomra, a mennyei dolgok tükörképére vonatkozik, másrészt pedig az „igazi sátor”-ra, a mennyeire, amelyre a földi templom hívta fel a figyelmet. Krisztus halálakor a jelképes szolgálat véget ért. Az „igazi sátor” a mennyei, az újszövetség temploma. És mivel Dániel próféciája (Dn 8:14) a keresztény korszakban teljesült, a próféciában említett szenthely minden bizonnyal az újszövetség temploma. A 2300 nap végén – 1844-ben – már hosszú századok óta nem volt szenthely a földön. Tehát ez a prófécia: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” – kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik.

A legfontosabb kérdés azonban még megválaszolásra vár: Mit jelent a szenthely megtisztítása? Az Ótestamentum szerint a földi templomban volt ilyen szolgálat. De vajon a mennyben lehet-e olyasmi, amit meg kell tisztítani? A Zsidókhoz írt levél 9. fejezete nyomán világossá válik, hogy mind a földi, mind a mennyei „megtisztítatik”. „Csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel (állatok vérével) tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal” (Zsid 9:22–23), Krisztus drága vérével. – *A nagy küzdelem*, 417. o.

Az engesztelési napon a főpap átvette a gyülekezet által bemutatott áldozatot, és az áldozat vérével bement a szentek szentjébe, majd a vért a frigyláda fedelére hintette, közvetlenül a törvény fölé, hogy a törvény kívánalmainak eleget tegyen. Közbenjáróként a bűnököt magára vette, és kivitte a templomból. Kezét Azázel bakjának fejére téve megvallotta ezeket a bűnököt, és jelképesen önmagáról a bakra

helyezte. Ezután a bak elvitte a bűnöket, és ezzel a nép örökre megszabadult tőlük.

Ez volt „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgálata. Ami jelképesen a földi templomszolgálatban történt, az történik a valóságban a mennyei templomszolgálatban is. Miután Megváltónk a mennybe ment, főpapként kezdte el munkáját. Ezt mondja Pál: „Nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” (Zsid 9:24) – *A nagy küzdelem*, 420. o.

Február 23., vasárnap – A kos és a kecskebak

Mivel Dániel rendíthetetlen bizalommal kapaszkodott Istenbe, a próféta-ság lelkét kapta. Míg az udvari élet kötelezettségeiben emberektől kapott eligazítást, Isten megtanította a jövő titkainak megértésére és arra, hogy az idők végéig tartó világtörténelmi eseményeket milyen képekben és szimbólumokban foglalja írásba az eljövendő nemzedékek számára. – *Próféták és királyok*, 484. o.

Isten, mint aranykincset bízta a héberekre az igazságot. Krisztus hozta létre a zsidó üdvrendet, amely a menny pecsétjét hordta magán. A megváltás nagy igazságai előképek és jelképek mögé rejtőztek. Amikor pedig Krisztus eljött, a zsidók nem ismerték fel azt, akire a szimbólumok mutattak. Isten Igéje a kezükben volt, de a nemzedékről nemzedékre átörökített hagyományok, valamint a Szentírás emberi magyarázatai eltakarták előlük a Krisztusban rejlő igazságot. A szent iratok lelki mondanivalója elveszett. Nyitva állt előttük az ismeretek kincsestára, de ők mit sem tudtak róla.

Isten nem rejti el az igazságot az emberek előtt, hanem saját eljárásaik miatt válik az homályossá előttük. Krisztus számtalanszor igazolta a zsidó nép előtt, hogy Ő a Messiás. Tanítása azonban életük gyökeres megváltozását igényelte. Tudták, hogy ha elfogadják Krisztust, le kell mondaniuk dédelgetett vezérelveikről és hagyományaikról, önző, bűnös szokásaikról. A változatlan, örök igazság elfogadása áldozatot követelt. Ezért elvetették Isten legmeggyőzőbb bizonyítékát is, amellyel hitet akart ébreszteni bennük Krisztus iránt. Vallották, hogy hisznek az ótestamentumi írásokban, de nem fogadták el azt a bizonyosságtevést, amelyet Krisztus életéről és jelleméről tartalmazott. Nem engedték

magukat meggyőzni, mert nem akartak megtérni. Nem akarták kialakított nézeteiket feladni. Az evangélium kincse – az út, az igazság és az élet – közöttük volt, de ők elutasították a menny legnagyobb ajándékát...

„Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait; mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” (1Kor 2:14) „Ha ... leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe.” (2Kor 4:3–4) – *Krisztus példázatai*, 105–106. o.

A zsidók Istentől is elkülönítették magukat bűneikkel. Képtelenek voltak felfogni jelképes szolgálataik mély lelki jelentőségét. Önigazultságuk következtében saját cselekedeteikben, az áldozatokban és a szertartásokban bíztak, ahelyett, hogy annak érdemeire támaszkodtak volna, akire mindezek mutattak. Az Isten igazsága helyett „a magukét igyekeztek érvényesíteni” (Rm 10:3), körülfalazták magukat önhitt külsőségekkel. Mivel óhajtották Isten Lelkét és kegyelmét, megpróbálták a hiányt a vallási formások és szertartások túlságosan szigorú betartásával pótolni. Kevesellve az Isten által meghatározott előírásokat, az isteni parancsolatokat megnehezítették számtalan fásztó követeléssel, amelyeket maguk gondoltak ki. Minél távolabb voltak Istentől, annál szigorúbban tartották e formásokat. – *Próféták és királyok*, 708. o.

Február 24., hétfő – A kis szarv felemelkedése

Lassan-lassan, először csak lopva és csendben, majd pedig, amikor megerősödött, és hatalmába kerítette az emberek lelkét, nyíltabban végezte megtévesztő és istenkáromló munkáját „a törvényszegés titkos bűne”. A pogányság szokásai szinte észrevétlenül utat találtak a keresztény egyházba. A megalkuvás és a behódolás szellemét egy ideig fékezte a vad üldözés, amelyet az egyház a pogányságtól elszenvedett. De amikor az üldözés megszűnt, és a kereszténység bekerült a királyok udvarába és palotájába, felcserélte Krisztus és az apostolok alázatosságát és egyszerűségét a pogány papok és uralkodók pompájával, hivalkodásával, Isten kívánalmait pedig emberi elméletekkel és hagyományokkal. Nagy volt az öröm, amikor Konstantin a IV. század elején névlegesen megtért, és a világ a látszatszenség öltönyében besétált az egyházba.

Ekkor felgyorsult a bomlasztás. A látszólag vereséget szenvedő pogányság lett a győztes. Az ő szelleme irányította az egyházat. Tanításai, szertartásai és babonái összekeveredtek Krisztus névleges követőinek istentiszteletével. – *A nagy küzdelem*, 49. o.

A VI. században a pápaság szilárdan megalapozódott. Hatalmának székhelyét a birodalmi városban, Rómában erősítette meg, és Róma püspökét az egész egyház fejedelmének nyilvánították. A pogányság helyet adott a pápaságnak. A sárkány „adta az ő erejét annak (fenevadnak), és az ő királyiszkét és nagy hatalmat” (Jel 13:2). Most azután bekövetkezett a Dániel és János által megjövendölt pápai elnyomás 1260 éve (Lásd: Dn 7:25; Jel 13:5–7). A keresztényeknek választaniuk kellett: vagy feladják feddhetetlenségüket és elfogadják a pápai szertartásokat és istentiszteleti rendet, vagy életüket a börtönök celláiban töltik el vagy kínpadon, máglyán vagy a hóhér bárdja által hálnak meg... Az üldözések nagyobb dühvel törtek rá a hűségesekre, mint bármikor azelőtt, és a világ egy nagy csatatérré vált. – *A megváltás története*, 330. o.

Ha a protestánsok imádkozó szívvel kutatnák a Bibliát, meglátnák a pápaság valódi jellegét; megdöbbenének attól, amit látnak, és őrizkednének tőle. Sokan azonban olyan bölcseknek tartják magukat, hogy úgy érzik, szükségtelen ahhoz Istent alázatos szívvel keresni, hogy az igazságot megismerjék. Miközben felvilágosultságukkal büszkélkednek, nem ismerik sem a Szentírást, sem Isten hatalmát. Valamivel azonban el kell hallgattatni lelkiismeretüket, és azt keresik, ami kevésbé lelki és megalázó. Olyan úton akarnak járni, amelyen nem kell Istenre gondolniuk, azt a látszatot keltve, hogy nem feledkeztek el róla. A pápaság nagyon alkalmas ezeknek az igényeknek a kielégítésére. Mindkét osztály igényeinek – és ez a két osztály felőleli szinte az egész emberiséget – megfelel: azokénak, akik saját érdemeik által akarnak üdvözülni, és azokénak is, akik bűneikkel együtt akarnak üdvözülni. Ebben rejlik a pápaság befolyásának titka. – *A nagy küzdelem*, 572. o.

Február 25., kedd – Támadás a szentély ellen

A bábeli torony építésének az volt az egyik célja, hogy újabb vízözön idején biztonságot nyújtson. Azt gondolták, hogy minden veszélytől megmenthetik magukat, ha az özönvíz szintjénél magasabb tornyot építe-

nek. Azt remélték, hogy ha majd elérik a felhőket, az özönvíz kiváltó okára is fényt deríthetnek.

Napjainkban is vannak toronyépítők. A hitetlenek elméleteket építenek, feltételezeten tudományos következtetéseket vonnak le, és elutasítják Isten ihletett Igéjét... A magát kereszténynek valló világban sokan fordítanak hátat Isten határozott tanításainak, és saját kedvük szerint mesékből és találgatásokból építenek hitet, azt állítva, hogy az általuk épített torony a mennybe vezet.

Nagyon közel van az idő, amikor Isten megvizsgál bennünket. A Magasságos alászáll, hogy lássa, mit építettek az emberek fiai. Akkor majd megmutatkozik hatalma, és az emberi büszkeség építményei romba dőlnek. – *Conflict and Courage*, 42. o.

A római egyház hatalomra jutása jelezte a sötétség korszakának kezdetét. Amint hatalma növekedett, a sötétség fokozódott. A Krisztusba vetett hitet igazi alapjáról, Krisztusról áthelyezték a római pápára. Ahelyett, hogy Isten fiára bízták volna bűneik megbocsátását és örök üdvösségüket, az emberek a pápára, a prelátusokra és papokra néztek, és tekintéllyel ruházták fel őket. Arra tanították őket, hogy közbenjárójuk a pápa, és az emberek csak általa közeledhetnek Istenhez; és Isten helyét tölti be értük, azért feltétlenül engedelmeskedniük kell neki. Ezen követelménytől való elhajlás elegendő okot szolgáltatott arra, hogy a legszigorúbb testi és lelki büntetést szabják ki a vétkezőkre.

Igy az emberek gondolatait elterelték Istentől az esendő, tévedő, kegyetlen emberekre, sőt mi több, magára a sötétség fejedelmére, aki hatalmát általuk gyakorolta. A bűn a szentség álruháiba öltözött. Ha a Szentírást háttérbe szorítják, és az ember a legfelsőbbnek tekinti magát, akkor csak csalást, rászédést és aljas bűnöket fogunk látni. Az emberi törvények és hagyományok felemelésével megszilárdult a romlottság, amely Isten törvénye félretevésének mindenkori következménye. – *A megváltás története*, 331–332. o.

Egyedüli biztonságunk most az, ha rejtett kincsként keressük az igazságot, amint Isten Igéje kinyilatkoztatja. A szombat, az ember állapota és Jézus bizonyágtétele nagy és fontos igazságok, amelyeket meg kell értenünk. E viszontagságos időben horgonynak bizonyulnak Isten népe számára. Az emberiség nagy része azonban megveti Isten szavát, és meséket kedvel. „Mivel nem fogadták be az igazság szeretetét üdvös-

ségükre, azért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak.” (2Thessz 2:10–11) – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 300. o.

Február 26., szerda – A szentély megtisztítása

Ez a szolgálat tizennyolc évszázadon át folyt a templom első helyiségében. Krisztus a bűnbánó hívők érdekében vérére hivatkozott. Kieszközölte számukra az Atya bocsánatát és pártfogását, de bűneik még bent maradtak a mennyei könyvekben. A jelképes szolgálat év végi engesztelési munkájához hasonlóan Krisztus is a megváltási munkájának befejezése előtt engesztelési szolgálatot végez a mennyben, hogy a bűnöket eltávolítsa. Ez a szolgálat kezdődött el a 2300 nap végén. Miként Dániel próféta megjövendölte, ekkor Főpapunk belépett a szentek szentjébe, hogy ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát, a templom megtisztítását elvégezze.

Ahogy hajdan a nép hitben ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította őket a földi szentélyre, az újszövetség idején a bűnbánók éppígy helyezik hitben Krisztusra bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyei szentélyre. Amiként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennytől, a mennyei szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztul...

Mindazok tehát, akik a prófétai Ige fényét követték, felismerték, hogy a 2300 év végén – 1844-ben – Krisztus nem a földre jött el, hanem belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy befejezze az engesztelési munkát, amely előkészíti eljövételét. – *A nagy küzdelem*, 421–422. o.

A Szentély megtisztítása... vizsgálatot, ítéletet jelent. Ezt a feladatot Krisztusnak kell véghezvinni, mielőtt visszajön megváltani népét, mivel amikor majd eljön, magával hozza jutalmát, hogy minden embernek megfizessen a cselekedetei szerint.

A végső elszámolás napján rang, beosztás és vagyon hajszálnyit sem befolyásolja majd az emberek sorsát. A személyeket a mindent látó Isten vizsgálja meg a tisztaság, a nemes jellem, valamint a Krisztus iránti áldozatkészség tekintetében. – *The Faith I Live By*, 207. o.

A válasz megdöbbsentette: „Kétezer-háromszáz este és reggel, azután a szentély visszanyeri igazi rendeltetését.” (Dn 8:14) Buzgón

kutatta, hogy mit jelent a látomás. Nem értette, milyen összefüggés van a Jeremiás által megjövendölt hetvenéves fogság és a kétezer-háromszáz év között, amelynek – a látomásbeli mennyei látogatótól hallott kinyilatkoztatás szerint – Isten templomának megtisztítása előtt kell eltelni. Gábiel angyal részben magyarázatot adott. De amikor a próféta azt hallotta, hogy a „látomás... távoli időről szól” – elájult. „Én, Dániel, összeroskadtam – így jegyezte fel élményét –, és napokig beteg voltam. De azután fölkeltem, és végeztem teendőimet a király mellett. Ez az értelmetlen látomás azonban lenyűgözve tartott.” (Dn 8:26–27) – *Próféták és királyok*, 554. o.

Február 27., csütörtök – Prófétai időszámítás

Hozzánk is szól azoknak a nemzeteknek történelme, amelyek egymást követve elfoglalták kiszabott helyüket a számukra meghatározott időben. Öntudatlanul tanúsítják azt az igazságot, amelynek jelentőségét és értelmét nem fogták fel. Isten ma is kijelöli a helyét terveiben minden nemzetnek és minden egyénnek. Az embereket és a nemzeteket ma is leméri a kezében lévő mérőzsinórral, és nem követ el hibát. Mindenki saját maga dönt a sorsáról, és Isten mindent úgy kormányoz, hogy tervei teljesedjenek.

A történelem, amelyet a nagy „én Vagyok” jelölt ki Igéjében, láncszemet láncszemmel egyesítve a prófétai láncolatban – az örökkévalóságtól kezdve a múltban, az örökkévalóságig a jövőben – megmondja nekünk, hol állunk most a korszakok folyamában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt, amit a jövendölés előre meghatározott, nyomon követhetjük a történelem lapjain a jelen ideig, és biztosak lehetünk benne, hogy aminek még meg kell történnie, szintén beteljesedik a maga rendje szerint. – *Előtted az élet*, 178. o.

Krisztus eljövételének ideje, felkenetése Szentlélekkel, halála, az evangélium hirdetése a pogányoknak – mindez pontosan meg volt írva. A zsidó nép kiváltsága volt ezen próféciák értelmezése és az, hogy felismerjék beteljesedésüket Jézus küldetésében. Krisztus hangsúlyozta tanítványainak a próféciák tanulmányozásának fontosságát. Dánielnek az akkori időkre vonatkozó jövendöléséről ezt mondja: „Aki olvassa, értse meg” (Mt 24:15). Feltámadása után „minden prófétáktól fogva” magyarázta a tanítványoknak, „amik őfelőle megíratk” (Lk 24:27).

A Megváltó szólt az összes próféta által. „A Krisztusnak őbennük levő Lelke [...] eleve bizonyágot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről” (1Pt 1:11).

Gábrriel, a rangban közvetlenül Isten Fia után következő angyal jött Dánielhez az isteni üzenettel. Gábrriel – „az Ő angyala” – volt az, akit Krisztus elküldött, hogy feltárja a jövőt a szeretett Jánosnak. Áldás árad mindazokra, akik olvassák és hallgatják a prófétálásnak beszédeit, és megtartják az abban megírottakat (vö. Jel 1:3).

„Semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7). Mert „a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké” (5Móz 29:29). Isten adta ezeket nekünk, az Ő áldása kíséri a profetikus iratok áhítatos, imádkozó tanulmányozását. – *Jézus élete*, 234. o.

Február 28., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények, 1. köt., „Krisztus igazsága a törvényben” című fejezet.

AZ ESEDEZÉSTŐL A MEGNYUGVÁSIG

Február 29., szombat délután

Nagyon nagy szükség van az imára... Dániel úgy könyörgött Istenhez, hogy nem magasztalta magát, és jóságot sem tulajdonított magának: „Hallgass meg, Uram! Bocsásd meg, Uram! Figyelj rám, Uram! Cselekedj te magadért, és ne késlekedj!” Ezt nevezi Jakab az igazak eredményes, odaadó könyörgésének. Krisztusról mondták: „Majd halálfélelem vett erőt rajta, és még állhatatosabban imádkozott.” Milyen ellentétei ennek a menny Fensége által könyörgött közbenjárásnak a gyöngye és hideg imák, amelyeket Istennek ajánlanak. Sokan megelégednek a száj szolgálattal, és alig akad, aki őszintén, komolyan, szeretettel vágyik Isten után.

Az Istennel való közösség hozza a lélek tudomására a Mindenható akaratának benső ismeretét. Mégis sokan, akik noha vallják a hitet, nem tudják, mi az igazi megtérés. Nincs tapasztalatuk Jézus Krisztus által az Atyával való közösségről, és sosem tapasztalták meg az isteni kegyelem hatalmát, hogy megszentelje szívüket. Imádkoznak, majd vétkeznek. Vétkeznek, majd imádkoznak. Életük tele rosszindulattal, tettetéssel, irigységgel, féltékenykedéssel és a maguk szeretetével. Az ilyenek imája utálatosság az Isten előtt. Hiszen az igazi ima munkába állítja a lélek erőit, és kihat az életre. Aki így imádkozik, az kitárja Isten előtt szükségleteit, mert érzi, hogy az ég alatt minden más mennyire üres. „Uram, kívánságom világos előtted – mondja Dávid –, sóhajtásaim nem maradnak rejtve.” „Lelkem szomjúhozik az Isten után, az élő Isten után. Mikor mehetek már, hogy lássam Isten arcát?” „Mikor ezekre gondolok, kitöltöm lelkemet.” – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 534. o.

A pogányok bűnöket elfedező érdemszerzésnek tekintették imáikat. Ezért minél hosszabbra nyúlt az ima, annál több volt benne az érdem. Ha a saját erőfeszítéseinkből tudnánk szentté válni, akkor lenne alapja az örvendezésnek és dicsekvésnek. Az imáról alkotott ilyen felfogás

az önmegváltás elvének gyakorlati megnyilvánulása. Erre az elvre alapul minden hamis vallásos rendszer. Jézus vallásos kortársai, a farizeusok, átvették az imának ezt a pogány felfogását; ámde ez a felfogás közel sem halt ki napjainkban, még a hitvalló keresztények közt sem. A berögződött, szokásos szavak ismételtetése, amikor a szív nem érzi át, hogy Istenre van szüksége, ugyanaz, mint a pogányok hiábavaló imaismételtetése.

Az ima nem a bűn levelezése; magában az imában nincs erő, sem érdem. Az összes ékes kifejezés sem ér fel akár egyetlen megszentelt sóvárgással. A legékesszólóbb könyörgés is üres szócséplés csupán, ha nem a szív tényleges gondolatainak ad hangot. Másfelől a hő vágyból fakadó ima a lélek őszinte szükségleteit fejezi ki, ahogy földi barátunkat kérnénk meg szívességre, bízva, elvárva, hogy eleget tesz a kérésünknek. Isten nem vár el tőlünk kenetteljes hízelgéseket, de a bűnének és magatehetetlenségének tudatától megtört szív hangtalan kiáltása igenis utat talál az irgalmasság Atyjához. – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 86. o.

Emberi mivolta az imát szükségletévé és kiváltságává tette. Atyjával való közösségében vigaszt és örömet talált. Ha tehát az emberiség Megváltója, az Isten Fia, szükségét érezte az imának, mennyivel inkább fontos, hogy mi, bűnös, gyenge emberek is felismerjük annak szükségét, hogy bensőségesen és állandóan imádkozzunk Istenhez! – *Jézushoz vezető út*, 93. o.

Március 1., vasárnap – Isten igéjének központi szerepe

A Jeremiás által a babilóniai zsidó foglyoknak küldött levelek másolata, valamint a hamis próféták által a foglyoknak és a jeruzsálemi hatóságoknak küldött levelei, az igaz és a hamis közti vita történetével együtt megtalálhatók Jeremiás 27–29. fejezetében.

A Jeremiás és a fogságban levő izraeli vének közti levélváltás után közvetlenül a látnok utasítást kapott, hogy írjon le mindent, amit Izráel helyreállításáról az Úr feltárt előtte. Ezeket a 30–31. fejezetben találjuk feljegyezve.

A 25. fejezet jövendöléseivel együtt Dániel próféta ezeket a leveleket és feljegyzéseket tanulmányozta Dárius első évében, több mint hatvan évvel papírra jegyzésük után. – *A Te Igéd igazság*, 1157–1158. o.

Az Ige legyen az útmutatótok, vezérelvetek. Így tanuljátok meg a kifinomult modort, a kegyes magatartást és a hibátlan ítélőképességet. Tanulmányozzátok az Igét. Ha tanácstalanok vagytok, kutassátok az Írást, és megfelelő tanácsot fogtok kapni. Keressétek az Úr vezetését. Sose kövessétek azt, amit az Úr az Igéjében megtiltott, hanem mindenkor igyekezzetek úgy eljárni, ahogy az Ige kéri. „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (Jn 5:39)...

Nincs olyan az életünkben, ami iránt Isten ne mutatna érdeklődést. Minden érdeklődésünk fontos számára. „És imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Népének Isten a pajzsa és védelme. Kinyújtja karját az Őbenne bízókra, így aki bántani akarja őket, előbb Isten karját bántja. – *The Upward Look*, 87. o.

Az Isten által ihletett drága hit erőt ad, és nemes jellemet alakít ki bennünk. Míg Isten jóságánál, kegyelménél és szereteténél időzünk, egyre tisztábban értjük meg az igazságot; szent vágy ébred bennünk a tiszta szív és nemes gondolatok után. Lelkünk a szent gondolatoknál időzve, Istennel érintkezve és Igéjének tanulmányozása segítségével átalakul. Az igazság oly magasztos, messze terjedő, olyan mély és széles, hogy énünk elvész szemeink elől. Szívünk meglágyul, meghajlunk Isten előtt alázatosságban, kedvességben és szeretetben.

A szent engedelmség által fejlődnek természetes képességeink. Az élet Igéjének tanulmányozása nemesbíti a tanulók gondolkodását, és széles látókörűvé teszi őket. Ha tiszta gondolkodásúak, a szellemi képességeik is egyre növekednek. Oly mértékben nevelhetik és fegyelmezhetik magukat, hogy a körülöttük levő emberek megláthatják, mivé lehetnek, és mit tehetnek azok, akik kapcsolatban állnak a bölcsesség és erő Istenével. – *Az én életem ma*, 262. o.

Március 2., hétfő – Könyörgés kegyelemért

Dániel imában és bűnvallomásban mutatott példáját a mi tanulságunkra és bátorításunkra jegyezték fel. Izráel ekkor már közel hetven éve raboskodott. A föld, amelyet Isten a maga tulajdonának választott, pogányok birtokába került. A szeretett város, a menny világosságának részese és valamikor az egész világ öröme, most megvetetten és lefokozottan hevert. A templom, amely azelőtt Isten szövetségládáját és

a dicsőség két angyalát tartalmazta, romokban hevert. Még a helyét is tisztetlenség lábak szentségtelenítették meg. A régi dicsőségről tudó hű férfiak fájdalommal teltek el a szent hajlék pusztasága miatt. Istennek ez a hajléka különböztette meg Izráelt, mint Isten választott népét. Ezek a férfiak tanúi voltak, hogy Isten elítélte népét a bűneik miatt. Tanúi voltak e szavak beteljesedésének. Kedvezése ígéreteinek is tanúi voltak, ha Izráel visszatér Istenhez, és körültekintően jár színe előtt. Idős, ősz zarándokok mentek Jeruzsálembe, hogy imádkozzanak a romok között. Megcsókolták és könnyeikkel öntözték a köveket, amint esedeztek az Úrhoz, hogy könyörüljön meg Sionon, és takarja be igazságossága dicsőségével. Dániel tudta, hogy az Izráel fogságára kiszabott idő csaknem véget ért, mégsem gondolta, hogy mivel Isten megígérte szabadításukat, nekik ne lenne szerepük ebben. Bőjttel, bűnbánattal, töredelemmel kereste az Urat, bevallva a maga és a nép bűneit. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1172. o.

Nem értékeljük kellőképpen az ima erejét és hatékonyságát. „Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.” (Rm 8:26) Isten elvárja, hogy járuljunk elé imában, hogy megvilágosíthassa az elménket. Csak Ő adhatja meg az igazság jobb megismerését. Csak Ő teheti érzékennyé és engedelmessé a szívet. Gyarapíthatja értelmünket, hogy különbséget tehessünk az igazság és a hamis tanítások között. A vágyakozó elmét megerősítheti, ismeretet és hitet adhat, amely kiállja a próbákat is. Ezért tehát szüntelenül imádkozzatok. A Dániel imáját meghallgató Úr hallja a ti imáitokat is, ha Dánielhez hasonlóan közeledtek Őhöz...

Tudnunk kell, imádkoznunk. A közönséges, élettelen ima nem kapaszkodik bele a mennyei tulajdonságokba. Akkor hallja meg Isten a könyörgést, amikor saját méltatlanságától összetört szívből fakad. Az ima vizsgálásunkra és üdvösségünkre adatott, hogy hit és reménység által elsajátíthassuk Isten gazdag ígéreteit. Az ima a feddhetetlenséget éhező és szomjazó lélek vágyainak a kifejezőmódja. – *In Heavenly Places*, 75. o.

Ha mi, mint nép, úgy imádkoznánk, mint Dániel, ha úgy küzdenénk Istennel, és ha lelkünket hozzá hasonlóan meg tudnánk alázni, akkor éppúgy meghallgatásra találnánk, mint Dániel. – *Megszentelt élet*, 47. o.

Március 3., kedd – A közbenjárás értéke

Mi is a közbenjárás? Aranyfonál, ami a korlátolt embert összeköti a végtelen Isten trónusával. Az ember – akinek a megváltása érdekében Krisztus meghalt – Isten trónusához könyörög, és kérését átveszi Jézus, aki saját vérével váltotta meg őt. Nagy Főpapunk feddhetetlenségét adja az őszinte imádkozóra, és a krisztusi ima ekképpen egyesül az imádkozó ember könyörgésével.

Jézus arra buzdította gyermekeit, hogy szüntelenül imádkozzanak. Ez nem azt jelenti, hogy folyton a térdeinken kell lennünk, hanem azt, hogy az ima legyen a lelkünk lélegzetvétele. Bárhol is találhatunk, csendes imát kell emelnünk Istenhez, hogy ügyvédünk könyöröghessen értünk, és az Atya elé tárhassa kéréseinket az Ő feddhetetlenségével együtt. – *That I May Know Him*, 78. o.

Mialatt Péter és János fogságban volt, a többi tanítvány, ismerve a zsidók gyűlöletét, állandóan imádkozott a két testvérért, aggódva, nehogy a Krisztuson végrehajtott kegyetlenség megismétlődhessen. Mihelyt az apostolok kiszabadultak, azonnal felkeresték a tanítványokat, és közölték velük a vizsgálat lefolyását. Nagyon nagy volt a hívők öröme...

A tanítványok több erőért könyörögtek, hogy hivatásukat betölthessék, mert látták, hogy ugyanazzal a kitartó ellenállással kell megküzdeniük, mint amelyet Krisztus is tapasztalt e földön. Miközben még hitben egyesített imáik a menny felé szálltak, már meg is jött a felelet. „Az a hely, ahol egybegyűltek, megmozdula, és ismételten megtelének Szentlélekkel.” Bátorsággal mentek ki újból, hirdetni Isten szavát Jeruzsálemben. „És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról” (Csel 4:31–33), Isten pedig csodálatosan megáldotta fáradozásaikat. – *Az apostolok története*, 67. o.

Mialatt Péter kivégzését különféle ürüggyel elhalasztották a húsvét utáni időre, addig Krisztus gyülekezetének volt ideje a mély önvizsgálatra és a komoly imára. Buzgón könyörögtek böjtöléssel és könnyek között. Szüntelenül imádkoztak Péterért. Érezték, hogy nem tudnák őt nélkülözni a keresztényi munkában, és elérkeztek arra a pontra, ahol Isten segítsége nélkül Krisztus egyháza kihalna.

Végre kitűzték Péter kivégzésének napját, de a hívők imái még mindig felszálltak a mennybe, és mialatt minden törekvésüket és rokonszenvüket buzgó imában fejezték ki, Isten angyalai őrizték a bebörtön-

zött apostolt. Az ember végső válságos helyzete alkalom Isten számára. – *A megváltás története*, 293. o.

Lehetetlen felbecsülni az imádkozó anya befolyásának erejét. Ő felismeri minden útjában Istent. Gyermekait a kegyelem királyi székéhez viszi, és bemutatja őket Jézusnak, hogy áldását kérje reájuk. Az ilyen imák befolyása a gyermekekre olyan, mint az „élet forrása”. A hitben elmondott imák képezik a keresztény anya erejét és támaszát. – *Boldog otthon*, 266. o.

Március 4., szerda – A Messiás munkája

A Megváltó szolgálatának megkezdése után hét évig az evangéliumot főképpen a zsidóknak kellett hirdetni; három és fél évig ezt maga Krisztus tette, azután pedig az apostolok. „A hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak” (Dn 9:27). Kr. u. 31 tavaszán Krisztus, az igazi áldozat feláldoztatott a Kálvárián. Ekkor a templom függönye kettéhasadt: jelezte, hogy az áldozati szolgálat szentsége és jelentősége megszűnt. Véget ért a földi áldozatok és ajándékok ideje.

Az egy hét = hét év Kr. u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövezésével a zsidók végleg megpecsételték, hogy elvetik az evangéliumot. A tanítványok, akik az üldöztetés miatt idegen földeken szóródtak szét, „széjjeljártak, hirdetve az igét” (Csel 8:4). Röviddel ezután Saul, az üldöző megtért, és Pál lett, a pogányok apostola. – *Jézus élete*, 233. o.

Az elmélkedés micsoda témája ez: „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ésa 53:5). Fel sem fogjuk, mekkora áldásokat kaptunk. Szenvedhetett-e többet Jézus? Nyerhetett volna-e nekünk gazdagabb áldásokat? Még a legkeményebb szívnek is meg kellene lágyulnia, meggondolva, hogy értünk hagyta el a menny boldogságát és dicsőségét, értünk szenvedett gyalázatot és nyomort, kegyetlen kínzást és borzalmas halált. Ha kereszthalálával és feltámadásával meg nem nyitotta volna előttünk a remény ajtaját, nem ismernénk mást, csak a sötétség rémségeit, a kétségbeesés gyötrelmeit. Miközben jelenlegi állapotunkban ajándékokban és áldásokban részesülünk, fel sem érjük ésszel, hogy milyen mélységekből mentett ki minket. Képtelenek

vagyunk felmérni, mennyivel súlyosabbak lennének bajaink, ha Jézus fel nem emelt volna, átöelve bennünket az együttérzés és a szeretet karjaival.

Remélhetünk, örvendezhetünk. Közbenjárónk a mennyei szenthe-lyen könyörög értünk. Bocsánatot és békét nyerünk érdemeiért. Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tegyen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. Kedves testvérem, ha Sátán reménytelenséggel, lehangolt-sággal, kétségekkel akarja átítatni gondolkodásodat, állj ellene sugal-latainak! Beszélj neki Jézus véréről, amely megtisztít minden bűntől. Egyedül nem menekülhetsz a kísértő hatalmától, de reszket és vissza-vonul, ha hivatkozol a drága vér érdemeire. Hálásan fogadod-e a Jézus-tól kapott áldásokat? Elveszed-e az üdvösség feléd nyújtott poharát, segítségül hívod-e az Úr nevét? Ne kételkedj abban, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott ki! Egy pillanatra se szomorítsd szánakozó Megváltód szívét kételyeddel. A legmélyebb érdeklődéssel követi előrehaladásodat a mennyei ösvényen, látja buzgó igyekezetet, figyelemmel követi eleséseidet és gyógyulásaidat, reményeidet és félelmeidet, csatáidat és győzelmeidet. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 316. o.

Március 5., csütörtök – A próféta naptár

A jövendölésekben egy nap egy évet jelent (Lásd: 4Móz 14:34; Ez 4:6). A hetven hét vagy négyszázkilencven nap négyszázkilencven évnek felel meg. Meg van adva ennek az időszaknak a kiindulópontja: „Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újjáépítése felől való szó-zat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van” (Dn 9:25), hatvankilenc hét, vagy négyszáznyolcvanhárom év. A Jeru-zsálem helyreállítására és újjáépítésére vonatkozó parancsot Artaxerxes Longimanus rendelete véglegesítette (Lásd: Ezsd 6:14; 7:1, 9), ez Kr. e. 457 őszen lépett hatályba. Ettől az időtől számítva négyszáznyolcvanhárom év Kr. u. 27 őszéig tart. A prófécia szerint ennek az időszaknak a Messiásig, a Felkentig kell tartania. Kr. u. 27-ben Jézust keresztségekor felkente a Szentlélek, és ezután hamarosan elkezdődött szolgálata. Ekkor hirdette az üzenetet: „Bétölt az idő” (Mk 1:15). – *Jézus élete*, 233. o.

Krisztus első eljövetelkor a szent város papjai és írástudói, akikre Isten rábízta kinyilatkoztatásait, felismerhették volna az idők jeleit, és hirdethették volna a Megígért jövetelét. Mikeás megjövendölte a Messiás születési helyét, Dániel meghatározta adventjének idejét (Mik 5:2; Dn 9:25). Isten ezeket a próféciákat a zsidó vezetőkre bízta. Nem volt mentségük, ha nem tudták, és a népnek nem hirdették, hogy a Messiás a küszöbön van. Tudatlanságuk bűnös mulasztás következménye volt. – *A nagy küzdelem*, 313. o.

Minden embert a rá jellemző légkör vesz körül. Ezt a légkört megtöltheti a hit és a bátorság éltető ereje, és balzsamossá teheti a szeretet jó illata. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, és mérgezett valamilyen halálos bűn szennyétől. A bennünket körülvevő légkör – tudatosan vagy öntudatlanul – kihat minden emberre, akivel érintkezünk.

Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, ténykedésünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, és azok is másokra. Eközben tudunkon kívül ezek meríthetnek áldást a befolyásunkból. – *Krisztus példázatai*, 339. o.

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövetelében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövetelének –, tanítójuk, Pál felhívta figyelmüket a feltámadásra, amely a Megváltó adventjekor lesz... „És ekképpen – mondta – minden-

kor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:17–18) – *A nagy küzdelem*, 302. o.

Március 6., péntek – További tanulmányozásra

Megszentelt élet: „Dániel imája” című fejezet.

A KÜZDELEMTŐL A GYŐZELEMIG

Március 7., szombat délután

Jézus Krisztus követése nem mentesít a konfliktusoktól, és nem jelent lelki restséget. A Krisztusért végzett szolgálat minden öröme szent kötelességek vállalását és folytonos, valamint durva konfliktusok kockázatát jelenti. Krisztust követni kemény harcot, tevékeny erőfeszítést, a világ, az emberi természet és az ördög elleni küzdelmet jelent. Örömlenket a heves küzdelemben a Krisztusért kivívott győzelem jelenti... Munkálkodásért álltunk csatarendbe, nem „az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre” (Jn 6:27).

Minden léleknek tisztában kell lennie azzal, hogy mindez mibe kerül. Senki sem ér el sikereket kitartó erőfeszítések nélkül. Munkába kell állítanunk összes lelki erőnket, de földi természetünket az összes kívánsággal együtt keresztre kell szegeznünk. A keresztre feszítés többet jelent, mint azt sokan gondolják.

Folyamatos éberségre van szükség, hogy hűséges maradhass mindhalálig, és megvívhasd a hit nemes harcát, mígnem győztesként elnyered az élet koronáját. – *In Heavenly Places*, 117. o.

„Végezetre, atyámfiak, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében” (Ef 6:10).

Ezek az Istentől ihletett szavak ránk vonatkoznak. Különösen azokra érvényesek, akik romlott, züllött nép között élve törekszenek megtartani Isten parancsolatait, és ott kell világítaniuk...

„Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét” (Ef 6:13). Legyen az Ige az útmutatótok. „Vegyétek föl!” A Szentírásban megtalálható teljes fegyverzet áll a rendelkezésetekre. „Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellent állhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel.” (Ef 6:13–14) – *That I May Know Him*, 346. o.

Amíg Isten gondviselését nem látjuk meg az örökkévalóság fényében, addig nem értjük meg, mivel tartozunk angyalai gondoskodásáért és közbelépéséért. A mennyei lények tevékenyen részt vettek az emberek ügyeiben. A villám fényéhez hasonló ragyogó ruhákban jelentek meg, vagy vándornak öltözve érkeztek az emberekhez, és elfogadták otthonuk vendégszeretetét. Gyakran működtek vezetőként olyan utasok számára, akiket szállás nélkül ért az éj; meghiúsították a pusztító szándékát, és elfordították a gonosz csapását.

Habár a föld uralkodói nem tudják: tanácskozásaikon gyakran angyalok szóltak. Az emberek saját szemeikkel látták őket, és füleik hallották felhívásukat... Keresztülhúzták az ellenség számításait, feltartóztatták a gonoszt, amely kárt és szenvedést okozott volna Isten gyermekeinek...

Minden megváltott saját életéből érti majd meg az angyalok szolgálatát. Milyen csodálatos élmény lesz az, amikor beszélgetést folytathatnak azzal az angyallal, aki őrzőjük volt legkorábbi éveiktől kezdve! Aki vigyázott lépéseikre, és befedezte fejüket a veszedelem napján, velük volt a halál árnyékának völgyében, megjelölte nyugvóhelyüket, és aki először üdvözölte őket a feltámadás hajnalán! Megtudhatják tőle az isteni közbelépés történetét egyéni életükben, és a mennyei együttműködés szerepét az emberiségért végzett minden munkájában. – *Előtted az élet*, 304–305. o.

Március 8., vasárnap – Ismételt böjt és ima

A samaritánusok fáradhatatlan ellenállása „...elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy meghiúsítsák szándékukat” (Ezsd 4:4–5). Hamis hírekkel gyanút ébresztettek a gyanakvásra könnyen rászedhető elmékben...

Míg Sátán arra akarta rávenni a Médó-Perzsa Birodalom legmagasabb méltóságait, hogy vonják meg kegyeiket Isten népétől, angyalok munkálkodtak a száműzöttek ügyéért. Az egész menny érdeklődéssel kísérte ezt a küzdelmet. Dániel próféta írásaiból bepillantást kapunk a jó és a gonosz közötti erők hatalmas harcáról. – *Próféták és királyok*, 571. o.

Közelebb kell kerülnünk Istenhez! Sokkal kevesebbet kell bevinünk a mindennapi életünkbe énből, és sokkal többet Jézus Krisz-

tusból és az Ő kegyelméből. A világ történelmének fontos szakaszában élünk. Minden dolgok vége elközelt. Az idő homokja hamarosan leperreg. Nemsokára elhangzik majd a mennyben: „Meglett!” (Jel 21:6). „... Aki szent, szenteltessék meg ezután is ... aki fertilemes, legyen fertilemes ezután is.” (Jel 22:11) Bizonyágtételeink legyenek határozottabbak, és kapaszkodjunk erősebben Istenbe. Nem tudom elfojtani az imádságot hajnali egy, kettő és három órákor. Kérem az Úrtól, hogy indítsa meg az emberek szívét. Az egész menny érdeklődéssel kíséri a földön folyó munkát. Szolgáló angyalok várakoznak a trónnál, hogy azonnal engedelmeskedve Jézus Krisztus parancsának, választ hozzanak a komoly, élő hittel felajánlott imákra. – *Szemelvények*, 2. köt., 376–377. o.

Isten képes és kész „teljesebben” adni szolgálóinak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket.

A legsötétebb napokban se félj! Akkor sem, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen. Ne félj attól, hogy ígéretét nem váltja be! Ő az örök igazság. Soha nem változtatja meg szövetségét, amelyet az Őt szeretőkkel kötött. Szükségletük szerinti erőt ad szolgálóinak. Pál apostol tanúsította: „És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelemem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el...”

Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:9–10) – *Próféták és királyok*, 164. o.

Március 9., hétfő – Látomás a fejedelemről

„Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. Kíváncos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három hét. ... És fel-emelém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyorsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve. És teste olyan, mint a társiskő, és orcája olyan, mint a villám, és szemei olyanok, mint az égő szövetnekek, karjai

és lábatája, mint az izzó ércnek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása.”

Ez a leírás egyezik Jánoséval, amikor néki Patmosz szigetén Krisztus megjelenik. Istennek eme Fia jelent meg Dánielnek is. Az Úr egy másik mennyei követtel jön Dánielhez, hogy megmutassa neki az utolsó napok eseményeit.

A világ Megváltója által kinyilatkoztatott igazságok azoknak adatnak, akik úgy kutatják azokat, mint a rejtett kincset. Dániel már élemedett korú ember volt. Életének java részét egy fényes, pogány királyi udvarban töltötte, ahol a nagy birodalom ügyeivel kellett foglalkoznia. Mégis időt szakít arra, hogy magát Isten előtt megalázva a Mindenható tanácsát kutassa. Kérésére feleletképpen világosságot nyert a magasból azok számára, akik az utolsó napokban élnek. Milyen komolysággal kell keresnünk tehát az Urat, hogy értelmet ajándékozzon mennyei igazságainak felfogására! – *Megszentelt élet*, 49–50. o.

Semmi sem történhet a Mindenható tudta nélkül. Életünk egyetlen mozzanata sem ismeretlen Alkotónk előtt. Míg az ősellenség folyvást ártalmas gonoszságokat akar megvalósítani, a mi Istenünk mindet meg hiúsítja, hogy ne árthasson engedelmes, benne bízó gyermekeinek... A hit és alázat csodás leckéit tanulhatjuk meg, amint nyomon követjük Isten teremtményeivel való bánásmódját. Az Úr keveset tehet az emberek gyermekeiért, mivel tele vannak kevélységgel, hiú becsvágygyal. Magukat magasztalják, a maguk erejét, műveltségét, bölcsességét tartják nagyra. Isten kénytelen csalódást okozni reményeiknek, meg hiúsítani terveiket, hogy megtanuljanak benne bízni. Minden képességünk, erőnk Istentől ered; semmit sem tehetünk a tőle nyert erőtől függetlenül...

Az Úr azt akarja, hogy minden kötelességünkben, életünk minden ügyében Őt fogadjuk el védelmezőnkül, vezetőnkül. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1141. o.

Napról napra folyik a küzdelem a jó és gonosz között. Miért van az, hogy az előnnyel és lehetőséggel rendelkezők közül sokan nem értik meg e küzdelem hevesességét? Pedig ismerniük kellene a helyzetet. Isten az uralkodó. Legfőbb hatalmával tartja féken és ellenőrzi a föld hatalmasságait. Eszközein keresztül végzi a munkát, amelyet a föld megalapítása előtt elrendelt. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1173. o.

Március 10., kedd – Az angyal érintése

Dániel az igazi megszentelődés példája volt. Hosszú életét az Istenért végzett nemes szolgálatban töltötte. „Kedves férfiú” volt a menny szemeiben (Dn 10:11). De ahelyett, hogy tisztának és szentnek tartotta volna magát, ez a megbecsült próféta azonosult Izráel igazán bűnös voltával, amint Isten előtt esedezett népe érdekében: „Mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük eléd a mi esedezésünket... Vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk... És még szóltam és imádkoztam, s vallást tettem az én bűnömről és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről.” (Dn 9:18, 15, 20)...

Akik a Golgota keresztségének árnyékában járnak, nem magasztalják fel önmagukat, nem tesznek dicsekedő kijelentéseket, miszerint szabadok a bűntől. Érzik, hogy bűnük okozta a haláltusát, amely megtörte Isten Fiának szívét, és ez a gondolat megalázkodáshoz vezeti őket. Akik a legközelebb élnek Jézushoz, azok értik legtisztábban az emberiség esendőségét és bűnös voltát; egyetlen reményük a megfeszített és feláldozott Üdvözítő érdemében van. – *Maranatha*, 235. o.

Mielőtt az angyal feltárta Dániel előtt azokat az érdekesítő próféciákat, amelyek számunkra, vagyis azok teljesedésének szemtanúi számára írtak meg, így szólt: „Légy erős, és bizony erős” (Dn 10:19). Nekünk is részünk lehet a Dániel előtt feltárt dicsőségben, hiszen számunkra, az Isten végidőben élő népe számára adatott, hogy határozott hangon szólaltassuk meg a trombitát. – *Szemelvények*, 3. köt., 390. o.

„És egyedül én, Dániel láttam e látomást... és semmi erő sem marada bennem, és orcám eltorzula, és oda lőn minden erőm.” (Dn 10:7–8) Hasonló tapasztalatban lesz részük mindazoknak, akik valóban szentek. Minél tisztábban látják Krisztus nagyságát, fényességét és tökéletességét, annál élénkebben érzékelik saját gyengeségüket és tökéletlenségüket. Akkor többé nem állítják, hogy tökéletes a jellemük. Mindarról kiderül, ami korábban önmagukban igaznak és kellemesnek tűnt, hogy méltatlan és romlott Krisztus tisztaságához és ragyogásához viszonyítva...

Annyira nagy volt a Dánielnek kinyilatkoztatott mennyei fény, hogy képtelen volt azt elviselni. Ekkor a mennyei küldött eltakarta jelenlétének ragyogását, és a próféta előtt úgy jelent meg, „mint egy ember fia” (Dn 10:16). Mennyei erővel ruházta fel az igaz hívő embert, hogy képes

legyen végighallgatni az Istentől kapott üzenetet. Az ember csak akkor állítja, hogy büntelen és szent, ha téves felfogással rendelkezik Krisztussal kapcsolatban. – *Krisztushoz hasonlón*, 90. o.

Március 11., szerda – A nagy küzdelem

Utasítást kaptam, hogy rázzam föl a gyülekezeteket. Láthatatlan, természetfeletti ellenséggel kell küzdenünk. Fel kell öltöznünk Isten teljes fegyverzetét, hogy képesek legyünk megvívni a mindennapi csatákat.

Arra bátorítom azokat, akik világosságot és tudományt kaptak, hogy imádkozzanak buzgóbban, és legyenek az „Úrnak segítségére.” De ki ez a hatalmas ellenség? Azok a hatalmak, akik Dániel idejében akadályozták a mennyei küldötteket, hogy a perzsa királyt meggyőzzék mindarról, amit tennie kellett volna.

Krisztus második eljövetele hirdetésének munkája ugyanaz, mint amit Keresztelő János, a Megváltó előhírnöke végzett az első eljövétel idején. Hirdetnünk kell a világnak: „Elközelgett az Úr nagy napja.” „Készüljetek találkozni Istennel!” Az eddigieknél sokkal többet kellene dolgoznunk. – *Krisztushoz hasonlón*, 201. o.

Az angyal szavai: „Én Gábrriel vagyok, aki az Isten előtt állok” (Lk 1:19) jelzik, hogy a mennyei udvarban magas tisztséget tölt be. Amikor Dánielnek hozta az üzenetet, ezt mondta: „Senki sincsen, aki énvelem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály [Krisztus], a ti fejedelmetek.” (Dn 10:21) A Megváltó ezt mondja Gábrrielről a Jelenések könyvében: „Elküldvén azt az ő angyala által, megjelenté szolgájának, Jánosnak.” (Jel 1:1) Jánosnak az angyal kijelentette: „Szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiaiak, a prófétáknak” (Jel 22:9). Milyen csodálatos, hogy Isten azt az angyalt választotta ki, hogy szándékait feltárja a bűnös embernek, aki rangban közvetlenül Isten Fia után következik. – *Jézus élete*, 99. o.

Isten művében mindazoknak helye van, akik önfeláldozó lelkülettel rendelkeznek. Ünnepélyes feladatunk van. Isten férfiakat és nőket hív el, akik készek lelki erőfeszítéseket tenni, és művére szentelni magukat. Olyan emberekre van szükség, akik még a nehézségek ellenére is töretlenül haladnak előre, és ezt mondják: „Nem esünk el, és nem csüggedünk!” Olyan emberekre van szükség, akik meg tud-

ják erősíteni mások próbálkozásait is a munkában. Férfiakra és nőkre van szükség, akik által Isten munkálkodhat, és akiknek a szíve felzántott új ugar...

Ó, milyen sok ember figyelmét ragadták meg az élet apró dolgai, pedig önmegtagadással és áldozatkészséggel nemes munkát végezhetnének! Ők azonban vakok, nem látnak a távolba. Bolhából elefántot, elefántból pedig bolhát csinálnak. Olyanok lettek, mint kiszáradt patakok, mivel nem osztják meg másokkal az élet vizét. – *Krisztushoz hasonlóan*, 201. o.

Március 12., csütörtök – A győztes fejedelem

Amikor Krisztus és az angyalok közeledtek a sírhoz, Sátán és angyalai is megjelentek a sírnál, és őrizték Mózes testét, hogy el ne vigyék. Amikor Krisztus és angyalai közeledtek, Sátán ellenállt közeledésüknek, de Krisztus és angyalainak dicsősége, hatalma visszavonulásra kényszerítette. Sátán követelte Mózes testét egyetlen törvényszegése miatt, de Krisztus Atyjára hivatkozva szelíden szólt hozzá: „Dorgáljon meg téged az Úr” (Júd 9). Krisztus megmondta Sátánnak, tudja, hogy Mózes alázattal megbánta azt az egy bűnét, így nincs szennyfolt jellemén, és neve elhomályosulhatatlanul szerepel a menny könyveiben. Ekkor Krisztus feltámasztotta Mózes testét, amelyet Sátán magának követelt. – *A megváltás története*, 173. o.

Mivel az egész rituális rendtartás Krisztust jelképezte, nélküle értéktelenné válik. Amikor a zsidók Krisztust halálra adták, megpecsételték tagadásukat, és ezzel mindent elvetettek, ami értelmet adott a templomnak és a szolgálatoknak. A templomot megfosztották szentségétől. Lerombolásra ítéltetett. Attól a naptól fogva az áldozatok és a velük összefüggő szolgálatok értelmetlenek voltak. Csakúgy, mint Kain áldozata, ezek sem fejezték ki a Megváltóba vetett hitet. Krisztus megfeszítésekor a templom belső függőnye a tetejétől az aljáig kettéhasadt, ami azt jelképezte, hogy megtörtént a végső nagy áldozat, és az áldozati rendszer örökre véget ért.

„Három nap alatt megépítem azt” (Jn 2:19). A Megváltó halálával a sötétség hatalmai látszólag felülkerekedtek, és örvendeztek győzelmükön. De József kölcsönadott sírjából Jézus jött ki győztesen. „Lefegyverezvén a fejedelemségeket és hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk.” (Kol 2:15) Halálának és feltámadásának

erejében Ő szolgálja lett „ama szent helynek és amaz igazi sáturnak... amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:2). – *Jézus élete*, 165. o.

Isten megváltási terve alapján azonban Krisztusnak meg kellett ismernie az éhséget, a szegénységet és az emberi élet minden tapasztalatát. Az embernek is rendelkezésére álló erővel Krisztus kiállta a kísértést. Megragadta Isten trónját, és nincs az a férfi vagy nő, akinek ne lenne lehetősége ugyanerre a segítségre Istenbe vetett hit által. Az ember isteni természet részesévé válhat. Nincs olyan lélek, aki ne hívhatná segítségül a mennyet a kísértések és próbák alkalmával. Krisztus eljött, hogy feltárja hatalmának forrását, hogy az ember soha ne támaszkodjon saját erőtelen, emberi képességeire.

A győzedelmeseknek meg kell feszíteniük lényük minden erejét. Gyötrődve kell könyörögniük térdükön Isten előtt az isteni hataloméért. Krisztus azért jött, hogy példaképünk legyen, és megismertesse velünk, hogy isteni természet részesévé válhatunk. Hogyan? Megszabadulván a romlástól, amely a kívánság által van a világban. Sátán nem aratott győzelmet Krisztus felett. Nem tette lábát a Megváltó lelkére. Noha megsebezte sarkát, a fejét nem érintette. Krisztus saját példájával bebizonyította, hogy az ember képes bűn nélkül megállni. Az embernek lehet hatalma a gonosz megtagadására. Ezen a hatalmon sem a föld, sem a halál, sem a pokol nem vehet diadalmat. Ez a hatalom a Krisztuséhoz hasonló győzelemre képesíti az embereket. Az isteni és az emberi természet egyesülhet bennük. – *Szemelvények*, 1. köt., 408–409. o.

Március 13., péntek – További tanulmányozásra

Tapasztalatok és látomások: „Isten szeretete népe iránt” című fejezet.

ÉSZAK ÉS DÉL FELŐL „A KÍVÁNATOS FÖLDIG”

Március 14., szombat délután

Nem túl régen egy igazán impozáns helyszínen elevenedett meg előttem. Láttam óriási, gyönyörű kastélyokra hulló tűzgömböt, amely azonnal elpusztította őket. Hallottam, amint néhányan azt mondják: „Tudtuk, hogy Isten ítéletei eljönnek a földre, de nem tudtuk, hogy ilyen hamar.” Mások azt mondták: „Tudtátok? Akkor miért nem mondtátok el nekünk is? Mi nem tudtuk!” Mindenfelől efféle szavakat hallottam...

Nemsokára súlyos nehézségek támadnak a nemzetek között – olyan bajok, amelyek nem szűnnek meg, amíg Jézus el nem jön. Úgy kell összefognunk, mint soha azelőtt, szolgálva Őt, aki elkészítette királyi székét a mennyben, és aki mindenben uralkodni fog. Isten nem hagyja cserben népét, és erőnk abban rejlik, ha mi sem hagyjuk el Urunkat.

Isten ítéletei már elérték a világot. A háborúk, a háborúk hírei, a tűz és árvíz pusztításai világosan beszélnek arról, hogy a nyomorúságos idő, amely a történelem végéig egyre növekszik majd, igen közel van. Nincs vesztegetni való időnk. A világot háborús légkör hatja át. Dániel könyve 11. fejezetének jövődölései már szinte elérték végső beteljesedésüket. – *Maranatha*, 25. o.

Háborús szellem kavarja föl a világot. Dániel könyve 11. fejezetének jövődölései kis híján mind beteljesedtek. Rövidesen a jövődölésekben említett veszélyek jelenetei fognak lejátszódni.

„Íme, az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét s elszéleszti lakóit... Mert áthágták a törvényeket, a rendelést megváltottatták, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet és lakolnak a rajta lakók... Megszűnt a dobok vidámsága, elcsön-desült az örvendezők zajgása, a citerának vidámsága megszűnt.” (Ésa 24:1–8) – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 14. o.

Kit tekintünk hát minden nemzet uralkodójának? A mindenható Istent. Minden király, uralkodó és nemzet az Ő uralkodása és kormányzása alatt áll. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1081. o.

Sátán ténykedését kevésbé értik az emberek, mivel nem a szentség és tisztaság különbözteti meg azok életét és jellemét, akik magukat Krisztus szolgálóinak vallják. Az isteni dicsőség erejéhez mértén megerősített erőink által leszünk képesek ellenállni Sátán kísértésének. Lelkünk szemlélje Jézus Krisztus tisztaságát és semmihez sem fogható kedvességét. Lelki erő áll mindazok rendelkezésére, akik szeretnének ellenállni a kísértésnek, eleget tenni kötelességüknek, és akkor nem eshet csorba a lelkükön. Akik szükségét érzik, hogy a Szentlélek erősítse meg belső emberüket, azok tiszták maradnak. Az őszinte ima és az éberség segíti őket a kísértésben. Élő hittel kell ragaszkodnunk Jézus Krisztushoz. – *Bizonyságtételek a nemi életre, a házasságtörésre és a válásra vonatkozóan*, 87. o.

Március 15., vasárnap – Proféciák Perzsiáról és Görögországról

Dániel ezt az imáját „Dáriusnak”, a méd uralkodónak „első évében” (Dn 9:1) mondta, akinek a hadvezére, Círusz elragadta Babilóniától az egyetemes uralom jogarát. Dáriushoz – akinek uralkodását a menny értékelte – Isten elküldte Gábriel angyalt, hogy támogassa és segítse (Dn 11:1). Dárius halála után – Babilon bukását követően mintegy két év múlva – Círusz lépett a trónra. Uralkodásának kezdete annak a hetven évnek a végét jelezte, amely akkor kezdődött, amikor Nabukodonozor az első héber csoportot hazájából, Júdeából Babilonba vitte. – *Proféták és királyok*, 556. o.

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben az emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehozza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalom és indulatok minden akciója és ellenakciója mögött, fölött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez akaratát. – *Előtted az élet*, 173. o.

Minden, amit Isten a próféciai történelemben a múltra nézve meghatározott, be is következett; ami pedig még előttünk áll, az is be fog következni a megfelelő időben. Isten prófétája, Dániel, a saját helyén áll, és ugyanígy János. A Jelenések könyvében a Júda törzséből való oroszlán megnyitotta a próféciát tanulmányozók előtt Dániel könyvét, és így Dániel a saját helyén áll. Bizonyoságot tesz arról, amit az Úr látomásban feltárt előtte a nagy és ünnepélyes események kapcsán, amelyeket beteljesedésük küszöbén állva ismernünk kell.

A történelemben és a próféciaiban Isten Igéje felvázolja az igaz és a hamis között folytatott hosszadalmas harcot. A múlt eseményei meg fognak ismétlődni. Régi küzdelmek elevenednek meg, és új elméletek születnek szüntelen. De Isten népe, amely a próféciaiban való hit és annak beteljesülése szerint is részt vállalt az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudja, hányadán áll. A finomított aranyból is értékesebb tapasztalat van mögötte. Sziklaszilárdan kell állnia, hogy kitartással kapaszkodhasson kezdeti bizodalma a legvégéig. – *Szemelvények*, 2. köt., 109. o.

Isten hatalma nem csökkent. Erejét – láttam – ingyen adományozza, mint a régi időkben. Isten gyülekezete elvesztette hitét, hogy erőt igényeljen, hogy küzdjön, mint Jákób, kiáltva: „Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem.” Kihalófélben az isteni áldások állhatatos igénylése. A hit, az életerős hit mindig felfelé emel Istenhez, a dicsőséghez. A hitetlenség viszont lehúzza a sötétségbe és halálba. – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 144. o.

Március 16., hétfő – Prófeciák Szíriáról és Egyiptomról

Isten Igéje, akárcsak szerzőjének jelleme, titokzatos dolgokat is foglal magában, amelyeket véges lények sohasem értenek meg teljesen. Az Ige a teremtő Istenre irányítja gondolatainkat, aki „megközelíthetetlen világosságban lakik” (1Tim 6:16). Az Írás bemutatja Isten szándékait, amelyek felölelik az emberek történelmének valamennyi korszakát, amelyek csak az örökkévalóságban érik el beteljesedésüket. Az Isten kormányzásával és az ember sorsával összefüggő végtelen mélyű és fontosságú ismeretekre tereli a figyelmünket.

Titok a bűn világba jött, Krisztus testtétele, az újjászületés, a feláradás és sok más bibliai tárgy, amelyek túl mélyek ahhoz, hogy az

emberi gondolkodás teljesen felfoghassa. Isten elég bizonyítékot szolgáltatott a Szentírásban, hogy meggyőződhattunk annak isteni eredetéről. Nem szabad kételkednünk az Igében azért, mert nem értjük meg Isten gondviselésének minden titkát. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 699. o.

„Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é?” „Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” „Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek.” (Jób 11:7; Ésa 55:8–9; 46:9–10)

Még a próféták sem fogták fel a rájuk bízott kinyilatkoztatások súlyát, pedig nekik Isten a Lélek különleges világosságát adta. A kinyilatkoztatások mondanivalója korszakról korszakra tárult fel, mindig akkor, amikor Isten népének szüksége volt a bennük rejlő eligazításokra. – *A nagy küzdelem*, 343–344. o.

A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egyesíti a szerető Pásztor szelídségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígéreteit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvédhesse azokat, akik neki szolgálnak, és tiszteletben tartják eszközeit. A szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel őrökdi gyermekei felett, ami mérhetetlen és örök.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Véghez viszi akarátát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt.

Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálóinak, amire csak szükségük van. Felruhazza őket azzal a bölcsességgel, amit különféle szükségleteik megkívánnak. – *A nagy Orvos lábnymán*, 481–482. o.

Március 17., kedd – Róma és a szövetség fejedelme

Az előző évszázadokban lefordították a Szentírást görög nyelvre, a Római Birodalomban általánosan használt nyelvre. Mindenütt éltek elszórtan izraeliták, s az eljövendő Messiásra irányuló várakozásukban

bizonyos mértékig a pogányok is osztoztak. Azok közt, akiket a zsidók pogányoknak neveztek, sokan helyesebben értelmezték a Messiásra vonatkozó szentírási jövendöléseket, mint Izráel tanítói. Voltak, akik a bűntől szabadító Megváltót várták az eljövendőben. Filozófusok igyekeztek behatóan tanulmányozni a héber rendtartás titkait, de a zsidók vakbuzgósága akadályozta a világosság terjedését. Mivel mindinkább elzárkóztak más nemzetektől, nem voltak hajlandók megosztani velük még azt a kevés ismeretet sem, amit a szimbolikus szertartásokról tudtak. Az igazi Tanítónak kellett eljönnie. Annak kellett világosságot derítenie a jelképek értelmére, akire az összes előkép mutatott.

A természetén keresztül, az előképek és jelképes szolgálatok útján, a pátriárkák és a próféták által Isten szólt e világhoz. Tanításait emberi nyelven kellett közölnie az emberiséggel. A szövetség Követének kellett megszólalnia. Az Ő hangjának kellett felcsendülnie az Ő templomában. Krisztusnak kellett eljönnie, hogy olyan Igéket szóljon, amelyek világosak és jól érthetők. Neki – az igazság szerzőjének – kellett elválasztania az igazságot az emberi kijelentések pelyvájától, ami hatástalanítja a tiszta üzenetet. Világosan meg kellett határoznia Isten kormányzatának elveit és a megváltás tervét. – *Jézus élete*, 33–34. o.

Krisztus a mi Megváltónk. Ő az Ige, aki testet öltött és közöttünk lakozott. Ő a forrás, amelyben megtisztulhatunk minden szennytől. Ő az értékes áldozat, amely az ember megbékélése érdekében be lett mutatva. A világegyetem, az el nem bukott világok, az elbukott világ és a gonoszok szövetsége – mindezek nem állíthatják, hogy Isten többet tehetett volna az ember megmentése érdekében. Isten irántunk tanúsított ajándékát és mélységes szeretetét soha senki sem múlhatja felül. Szolgálatának koronáját a Golgota képezi. Az ember feladata pedig az, hogy válaszoljon nagy szeretetére, fogadja el a nagy megváltást, amelyet az isteni áldás tett lehetővé. – *That I May Know Him*, 69. o.

Krisztus áll az igazi hitalapelv középpontjában. Az igazi vallás az Igéjében és a természetben található. Ő az örökélet reménysége számunkra. Az a tanár, aki Jézustól tanul, biztos horgonyra lel.

A Bibliában élénk van tárva mindaz, amit az emberi elme felfoghat. Ez képezi lelki táplálékunkat. Szemléljük Isten csodálatos műveit, ismétlegessük gyermekeinknek a tanultakat, hogy ők is felfigyeljenek Isten hatalmára és magasztos voltára, kezének műveire.

Micsoda Istenünk van! Gondosan igazgatja birodalmát, és kerítést épített – a Tízparancsolatot –, amellyel alattvalóit óvja a bűn következményeitől. Országá törvényeinek tiszteletben tartásához Isten egészséget, boldogságot, békét és örömet ad gyermekeinek. Megtanítja nekik azt a tökéletes jellemet, amelyet csak az Ige ismerete által érhetnek el. – *Tanácsok szülőknak, tanároknak és tanulóknak*, 453–454. o.

Március 18., szerda – A következő hatalom

Amikor a hitetlenek elvetik Isten Igéjét, hűséges Kálebekre van szükség, akik hittel tesznek eleget feladataiknak. Nem kérkednek, és nem ingatja meg őket a rágalmazás. A hitetlen kémek készen álltak Kaleb meggyilkolására, aki látta a követ a hamis hírt hozók kezében, de ez sem riasztotta el. Üzenete volt, és azt át is adta. Isten hűséges szolgálja ma is ugyanezt a lelkületet tanúsítják...

Amikor az emberek szorosán haladnak Krisztus oldalán, amikor Jézus lakozik szívükben hit által, akkor Isten parancsolatai iránt érzett szeretetük annak arányában növekszik, amilyen megvetést tanúsít a világ a szent rendelkezésekkel szemben...

A Jézus Krisztus parancsolatait megtartók, az igazság hívei még hallgatásukkal se hagyják jóvá a törvényszegés titkos bűnét. Soha ne szűnjenek meg hangoztatni a figyelmeztetést... Ne rejtjük el, ne tagadjuk le, ne álcázzuk az igazságot, hanem valljuk meg, és hirdessük bátran! – *Maranatha*, 239. o.

A protestánsok ma sokkal jobban kedvelik a katolicizmust, mint korábban. Azokban az országokban, ahol nem a katolicizmus a fő hatalmasság, és a pápisták engedékeny hangot ütnek meg, hogy befolyásra tegyenek szert, egyre nagyobb lesz a közömbösség azokkal a tantételekkel szemben, amelyek elválasztják a reformált egyházakat a pápai hierarchiától. A protestánsok körében egyre nagyobb súlya lesz annak a véleménynek, hogy a lényeges kérdésekben nem is különbözünk annyira, mint gondoltuk, és egy kis engedmény a részünkről közelebb fog vinni minket Rómához...

A pápaság védelmezői kijelentik, hogy az egyháznak csak a híre rossz. A protestáns világ pedig hajlandó elfogadni ezt az állítást. Sokan hangoztatják azt, hogy igazságtalan dolog a ma egyházát azokból a borzalmakból és ostobaságokból megítélni, amelyek a tudatlanság és

a sötétség századaiban jellemezték uralmát. A kor barbárságára fogják a római egyház egykori iszonyú kegyetlenségét, és azt bizonygatják, hogy a modern civilizáció hatása megváltoztatta felfogását...

Isten Igéje figyelmeztet a közelgő veszélyre. Ha a protestáns világ nem figyel erre, akkor fogja megtudni, mi Róma valódi célja, amikor már túl késő kimenekülni hálójából. Róma csendben nő hatalommá. Tanításai éreztetik befolyásukat a törvényhozó termekben, az egyházakban és az emberi szívekben. Titokban már építi büszke és maszszív tornyait, amelyekben korábbi üldözéseit megismétli. Lopva és alig észrevehetően növeli erejét, hogy készenlétben legyen, amikor ütésre emelheti kezét. Előnyhöz akar jutni, és ez már sikerült is neki. Nem sokára látni és érezni fogjuk, mi Róma igazi szándéka. Megvetésnek és üldözésnek teszi ki magát az, aki hisz és engedelmeskedik Isten Igéjének. – *A nagy küzdelem*, 563, 581. o.

Március 19., csütörtök – A végső események

Mi megértük az ezekben a versekben megjövendölt időket. A vég ideje eljött, a próféták látomásairól lehullt a pecsét, ünnepélyes felhívásaik az Úr dicsőséges, küszöbön álló eljövételére irányítják a figyelmünket.

A zsidók félreértelmezték, helytelenül magyarázták Isten szavát, ezért nem ismerték fel az Ő látogatásának idejét. A választott nép a neki szabatott kegyelem utolsó drága éveit – Krisztus és apostolai szolgálatának éveit – az Úr követinek elpusztítását célzó mesterkedésekkel töltötte. Földi becsvágyakkal foglalatoskodtak, a lelki országot hiába ajánlották fel nekik. Ugyanígy van ez ma is. E világ királysága tölti be az emberek gondolatait, és nem veszik észre a jövendölések gyors teljesedését, sem annak jeleit, hogy Isten országa rohamosan közeledik. – *Jézus élete*, 235. o.

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Isten minden napra készített győzelmeket népe számára... Mennyei ajándékai által az Úr bőszes erőforrásokat bocsátott gyermekei rendelkezésére. Földi szülő nem adhat gyermekének szent jellemet. Nem adhatja át saját jellemét. Bennünket azonban Isten megváltoztathat. Krisztus rálehel tanítványaira, és így szólt: „Vegyetek Szentlelket!” Ez volt a menny nagy ajándéka. A Lélek által Krisztus saját szentségét adta. Erejével ruházta fel őket, hogy lelkeket nyerhessenek meg az evangélium számára. És attól

kezdvé Krisztus lakozott képességeikben, Ő szólt szavaik által. Abban az előjogban volt részük, hogy tudták: egyik lettek Ővele. Az Ő elveit vallották, és az Ő Lelkének vezetését kapták. Nem saját útjaikat követték, és többé nem szólták saját szavaikat. Mondandójuk megszentelt szívből fakadt, és szent ajkáról hangzott el. Többé nem éltek önző életet; Krisztus lakozott bennük... Azt a dicsőséget adta nekik, amellyel Ő és az Atya rendelkezett, hogy egyik lehessenek Krisztussal Istenben. – *Isten fiai és leányai*, 294. o.

Az ember meg akarja-e ragadni az isteni hatalmat, elszántan és állhatatosan ellene fog-e állni az ellenfélnek, amint Krisztus példát mutatott neki, mikor a kísértés pusztájában szembeszállt vele? Isten nem mentheti meg őket akaratum ellenére Sátán mesterkedéseinek hatalmából. Az embernek a maga emberi erejével is törekednie kell, Krisztus isteni hatalmától támogatottan ellenállni és győzni, bármi árat is kell fizetnie érte. Röviden, az embernek győzni kell, amint Krisztus győzött. S akkor, a győzelem által, amelyet Jézus mindenható nevében előjoga kivívni, Isten örököse, Jézus Krisztus örökostársa lehet. Ez nem lenne lehetséges, ha Krisztus nem vívta volna ki az összes győzelmet. Az embernek is meg kell tenni a maga részét; neki is azzal az erővel és kegyelemmel kell győzni, amelyet Krisztus ad neki. Az embernek Krisztus munkatársává kell válni a győzelem felé törekvésében, és akkor részesülhet Krisztus dicsőségében is. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 32. o.

Március 20., péntek – További tanulmányozásra
Bizonyságtételek, 5. köt., „Felhívás” című fejezet.

A PORBÓL A CSILLAGOKIG

Március 21., szombat délután

Nem mindenki állt Isten ellenségei mellé. Nem mindenki lett áruló. Néhányan hűségesek maradnak Istenhez, mert János ezt írja: „Itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (Jel 14:12) Nemsokára heves csata dúl Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Az Úr rövidesen mindent megráz, ami megingatható, hogy megmaradjon, ami változtathatatlan. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 15. o.

Krisztus első eljövetelekor a világ állapota annak képe volt, amilyen közvetlenül a második eljövele előtt lesz. Ugyanaz a gonoszság fog uralkodni. Sátán ugyanazt az ámító hatalmat gyakorolja az emberek gondolkodásán. Képzett ügynököket állít munkába, és hajszol sürgős, erőteljes tevékenységre. Az élet Fejedelme elleni küzdelemben az emberi eszközök hadseregét szervezi, hogy megdöntse Isten törvényét, vagyis Isten trónjának alapzatát. Az ósellenség csodadolgokat fog művelni, kápráztató magyarázatokkal előállni, hogy megerősítse az embereket abbéli hitükben, hogy ő valóban az, aminek mondja magát – a világ fejedelmének; sőt mi több, övé a győzelem. Az Istenhez hűségesek ellen fordítja seregeit, noha fájdalmat, nyomorúságot, gyötrelmet okozhat nekik, mégsem tudja beszennyezni a lelküket. Bár lesújthatja Isten népét, amint Krisztust is súlyosan bántalmazta, mégsem érheti el, hogy kicsinyei közül akár egy is elkárhozzon. Isten népe ezekben az utolsó napokban elvárhatja, hogy a harc legnagyobb forgatagába kerüljön bele; hiszen a látnok szava mondja: „Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék magva maradékával, akik megtartják Isten parancsolatait, és náluk van Jézus Krisztus bizonyságtétele.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1153. o.

A korlátolt elme nem foghatja fel teljes mértékben a lélek igazi értékét. Micsoda hálával emlékeznek majd a megdicsőült üdvözültek azokra, akik által üdvösséghez jutottak! Akkor majd senki sem bánja, hogy önfeláldozó volt, hogy erőfeszítéseket tett és kitartott, túrt, meg-

bocsátott, kedvesen és állhatatosan kérlelte azokat, akik elvesztek volna, ha ők elhanyagolják kötelességüket, és nem tartanak ki a jócselekedetekben.

Most együtt állnak fehér ruhában a jó Pásztor előtt. A hűséges munkást és az erőfeszítései által megmentett lelket a trónon ülő Bárány fogadja, majd az élet fájához és az élet vizéhez vezeti. Micsoda örömmel tekint Krisztus szolgája ezekre a megváltottakra, akik a Megváltójuk dicsőségében részesülnek! A menny sokkal értékesebb lesz azok számára, akik hűségesen végezték a lélekmentés munkáját! „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” – *In Heavenly Places*, 364. o.

Március 22., vasárnap – Fejedelmünk, Mihály

Jézus Krisztus emberként élt a földön, istenségére emberi természetet öltött; emberként szenvedett, megkísértetett, és Sátán álnokságainak ostromával szembesült. De most a mennyben van Isten jobbján, és közbenjár érettünk. Ez a tudat mindenkor reménységet és vigaszt jelent számunkra. Urunk gondolata azokon időzik, akiket e világon kísértések érnek. Gondol mindannyiunkra, és ismeri minden szükségletünket. Amikor kísértés ér, mondd ezt: „Ő gondot visel rólam, Ő közbenjár érettem, Ő szeret, Ő meghalt érttem. Minden fenntartás nélkül átadom magam neki.” – *Krisztushoz hasonlóan*, 109. o.

Látomásomban elragadtattam a szentek szentjébe, ahol Jézust, még mint Izráel közbenjáróját láthattam. Ruhájának szegélyén csengők és gránátalmák váltakoztak egymással. Láttam, hogy Jézus mindaddig nem hagyja el a szentek szentjét, amíg minden egyes lélek esete végleg el nem dőlt, akár örök életre, akár kárhozatra. Isten haragja mindaddig nem zúdul a földre, amíg Jézus be nem fejezi munkáját a szentek szentjében, amíg a papi ruhát le nem veti, és fel nem veszi a bosszúállás köntösét. Akkor Jézus megszűnik közbenjárni Isten és emberek között, és Isten sem habozik többé, hogy kiöntse elegyített haragját mindazokra, akik igazságát elvették. Azt is láttam, hogy a népek haragja, Isten haragja és a halottak megítélésének ideje egymástól különálló események, amelyek egymásra következnek. Mihály fejedelem sem kelt még fel, és még nem kezdődött meg a nyomorúság ideje, amelyhez fogható még sohasem volt. A pogányok már haragszanak egymásra, de ha Főpapunk befejezi

munkáját a szentélyben, akkor felkel, magára ölti a bosszúállás palástját, és kiönti a hét utolsó csapást. – *Életünk és munkánk*, 116. o.

Az embereknek egyetlen közbenjárójuk van, egyetlen szószólójuk, aki megbocsáthatja a bűnöket. Teljen meg hálával a szívünk iránta, aki Jézust adta bűnünk engesztelésére. Gondolkodjunk el mélyen az Atya irántunk tanúsított szeretetéről. Nem tudjuk lemérni ezt a szeretetet, hiszen mérhetetlen. Csak a Kálváriára, a világ megalapítása óta megölt Bárányra mutathatunk. Kimondhatatlan áldozat ez! Megérthetjük-e és lemérhetjük-e a végtelent?... Krisztus Isten képviselője az ember számára és az ember képviselője Isten előtt. Az ember helyettese és kezeseként jött a földre, így mindenképpen üdvözíteni tudja azokat, akik bűnbánatot tartanak és visszatérnek hűségükhöz. Igazságossága folytán előnyös helyzetbe tudja állítani az embert. Krisztus az értünk feláldozott húsvéti Bárány. Drága, ártatlan életét adta, hogy megmentse a bűnös embert az örök romlástól, hogy az ember a bele vetett hit által bűn nélkül állhasson Isten trónja előtt. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 914. o.

Március 23., hétfő – Akik beírtak a könyvbe

„És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindez ideig. És abban az időben megszabadul a te néped; aki csak beírva találatik a könyvben.” Itt látható, mennyire fontos, hogy a nevünk be legyen írva az élet könyvébe. Mindazok, akiknek neve fel van jegyezve, szabadulást nyernek Sátán hatalma alól; az Úr Jézus kiadja a parancsot, hogy vessék le szennyes ruháikat, és öltöztessék őket az Ő feddhetetlenségének ruháiba. „És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt.”

A szorongatás idején Sátán ráveszi majd a gonoszokat, hogy pusztítsák el Isten gyermekeit. Azt azonban nem tudja, hogy a mennyei könyvekben az igazak neve mellé a „megbocsátva” szó van beírva. Nem tudja, hogy elhangzott a parancs: „Vessétek le róla a szennyes ruhát!” És azt sem tudja, hogy „ünnepi ruhát” kaptak. – *Lift Him Up*, 347. o.

Az ember számára lehetetlen, hogy megváltsa magát. Becsaphatja magát ezt illetően, de akkor sem tudja megváltani a saját lelkét. Egye-

dül Krisztus igazságossága szolgálhat üdvösségére – az pedig Isten ajándéka. Az a menyegzői ruha az, amelyben örömmel fogadott vendégként jelenhetsz meg a Bárány menyegzői vacsoráján. Kapaszkodj hiteddel Krisztusba késedelem nélkül, akkor új teremtés és világitó fényforrás leszel Jézusban.

Krisztus neve „az Úr a mi igazságunk”, és hit által mindenkinek úgy kellene hívni: „az Úr az igazságom”. Amikor hittel megragadjuk Isten ajándékát, Isten dicsérete száll ajkunkra, és képesek vagyunk így szólni másokhoz: „Íme, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) El fogjuk tudni mondani az elveszettnek a megváltási tervet illetően, hogy amíg a világ a bűn átka alatt volt, az Úr megmutatta irgalmát az elveszett, reménytelen bűnösnek, és megmutatta kegyelmének értékét és jelentését. – *Szemelvények*, 1. köt., 331. o.

A világ általánosan nem gondol az ítélet napjára, és sokan vannak, akiket egyáltalán nem érdekel, sőt nem is akarnak hallani róla. Azonban számot kell adnunk az életünkről. Ne feledjük, hogy valaki tanúja minden cselekedetünknek. Egy szem tűzlángként figyeli életünk minden tevékenységét. Még a gondolatok, szándékok és célok is ismertek az isteni vizsgálat előtt. Jellemünket pontosan feljegyzik a mennyei emlékkönyvbe. – *The Upward Look*, 192. o.

Március 24., kedd – A feltámadás

A dühöngő égbolt közepette van egy kicsiny tiszta rész, amelynek dicsősége leírhatatlan, és amelyből Isten szava sok vizek zúgásaként hallatszik: „Meglett!” (Jel 16:17)

A sírok megnyílnak, és „sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkenek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra”. (Dn 12:2)...

Akik úgy haltak meg, hogy hitték a harmadik angyal üzenetét és megtartották a szombatot, azok feltámadnak porágyaikból.

„Akik Őt átalszegezték” (Jel 1:7), akik gúnyt úztek Jézus Krisztus haláltusájából – az igazság és Isten népének legádázabb ellenségei – azért támadnak fel, hogy meglássák az Úr dicsőségét és azt a hódolatot, amit a hűségesek és engedelmesek tanúsítanak iránta.

Az égből Isten hangja hallatszik, amint bejelenti Jézus visszajövetelének napját és óráját, és közli örök szövetségét népével. Amikor a szent

szombat megtartóira elhangzik az áldás, akkor erős győzelmi kiáltás hallható. – *The Faith I Live By*, 182. o.

A Jézust váró szentek úgy néznek majd Őrá és az égre, mint a „galileai férfiak” annak idején, amikor Jézus az Olajfák hegyéről felment a menyre. Ez után pedig a szentek, akik mindenben követték szelíd Példaképüket, azok örömmel és lelkesedéssel felkiáltanak: „Ímé, Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk.” És akkor elválnak „egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra”, amely feltámasztja az alvó szenteket, életre kelti őket porágyaikból, és dicsőséges halhatatlanságba öltözik. Így kiáltanak: „Győzelem! Legyőzött a halál!” Az életben levő szentek pedig elválnak, és elragadtatnak velük együtt a levegőbe, hogy találkozzanak az Úrral, és többé semmi sem szakítja el őket szeretett Megváltójuktól.

Jézus Krisztus hűségese követőinek minden nap volt egy társuk és közeli barátjuk. Szoros kapcsolatban, állandó közösségben éltek Istennel. Rájuk ragyogott az Úr dicsősége. A Jézus Krisztus arcáról ragyogó istenismeret és dicsőség fénye visszatükröződik róluk. Most a Király dicsőséges ragyogása sugarainak örülhetnek. Készen állnak a mennyei közösségre, mivel szívükben ott a menny. – *Isten fiai és leányai*, 360. o.

Az élet adója az első feltámadáskor életre hívja az övéit, megváltottait, de addig a győzedelmes pillanatig, amikor majd felharsan az utolsó trombitaszó, és a megszámlálhatatlan sereg feltámad az örök győzelemre, minden szent biztonságban van megőrizve, mint drágakő, akit Isten név szerint ismer. Mivel életükben bennük lakozott a Megváltó, és mivel a mennyei természet részesei voltak, most a halálból visszatérnek az életre. – *Isten fiai és leányai*, 359. o.

Március 25., szerda – A bepecsételt könyv

A „Jelenések” a Biblia valamennyi könyvének koronája, befejezője. Dániel próféta könyvét is kiegészíti, illetve bevégzi. Az egyik könyv jövendölés, a másik kinyilatkoztatás, kijelentés. A bepecsételt könyv nem a Jelenések könyve, hanem Dániel jövendölésének az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik. Az angyal parancsa így hangzott: „Te pedig Dániel zárd be e beszédeket, és pecsételd be e könyvet a végső időig” (Dn 12:4). – *Az apostolok története*, 585. o.

Az utolsó napokban fogják megérteni az angyalnak Dánielhez szóló szavait, amelyek a végidőre vonatkoznak. Akkor „tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás”. „Az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik.” (Dn 12:4, 10) Maga a Megváltó adta meg eljövetelelének jeleit, és így szólt: „Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.” „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!” (Lk 21:31, 34, 36) – *Jézus élete*, 234. o.

Ha Dániel látomásait megértették volna, akkor a Jelenések könyvét is jobban megérthette volna a nép. Isten éppen a kellő időben készítette választott szolgáját, aki világosan és a Szentlélek erejében feltárta a próféciákat, kimutatta Dániel és János látomásait, és a Biblia egyéb részei közötti összhangot, és az emberek lelkére kötötte az Ige rettenetes intelmeit: az előkészület szükségességét az ember Fiának eljöveteleire. Mélységes és ünnepélyes meggyőződés hatotta át a hallgatókat, a lelkészek és köznép, bűnösök és hitetlenek az Úrhoz tértek, és készülődtek, hogy megállhassanak az ítéletben. – *Tapasztalatok és látomások*, 231. o.

A próféciákból egy eseménykort ismerünk meg, amely az ítélet megkezdéséig tart. Ez különösen Dániel könyvében figyelhető meg. A próféciának azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozik, Dánielnek be kellett pecsételnie „a végidőig”. A végidő előtt nem lehetett hirdetni az ítéletről szóló üzenetet, mert az üzenet a próféciák beteljesedésére épül...

Ez az üzenet a letűnt korokban soha nem hangzott. Tudjuk, hogy Pál nem prédikálta. Az apostol azt mondta testvéreinek, hogy az Úr sokára jön el. A reformátorok sem hirdették ezt az üzenetet. Luther Márton úgy gondolta, hogy az ő korától az ítéletig mintegy háromszáz év fog még eltelni. 1798 óta nincs már pecsét Dániel könyvében. A próféciaismeret növekszik, és sokan szent komolysággal hirdetik, hogy az ítélet elközelgett. – *A nagy küzdelem*, 355–356. o.

Március 26., csütörtök – Várakozási idő

„De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lephetne meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, se a sötétségé!” (1Thessz 5:4–5) Bár nem ismerhetjük Urunk visszatértének óráját, azt tudhatjuk, amikor közeleg. „Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok.” (1Thessz 5:6) – *Jézus élete*, 235. o.

Ha szemeink megnyilatkoznának, mint ahogyan Elizeus szolgájának Dóthánban, láthatnánk a gonosz angyalokat körülöttünk, amint igyekeznek minden alkalmat kihasználni, hogy megkísértsenek és legyőzzenek. Láthatnánk a szent angyalokat is, akik oltalmaznak bennünket, akik fényességükkel és erejükkel visszaverik a gonosz angyalok támadásait. – *Lift Him Up*, 347. o.

A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztyén hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. „...az igaz ember a hite által él”. Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalankodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legrágább reményeit, hanem annál többet tesz. Megadja azt a bölcseséget, amelyre különböző helyzetekben szükség van...

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon akkor és ahogyan jónak látja. A biztos prófétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és Megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön, mint királyok Királya és uraknak Ura. A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Sokan, akikben bízunk, talán elhullanak az úton... Tartsuk mindig emlékezetünkben ezt a vigasztaló kinyilatkoztatást: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg: ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el. ...az igaz ember a hite által él.” (Hab 2:3–4) – *Próféták és királyok*, 386–387. o.

Úgy álljunk ellent a bűnnek a sötétség hatalmaival szemben, mint még soha. Az idő megköveteli azoktól, akik hisznek a jelenvaló igazságban, hogy erővel és határozottsággal munkálkodjanak. Hosszúnak tűnik

az idő, amelyben Szabadítónkra várunk, ha a szenvedések gyötörnek, a munka sorvaszt, és ezért türelmetlenül várunk rá, de gondoljunk arra – és ez a gondolat némítaná el a zúgolódást –, hogy azért vagyunk a földön, hogy viharokat, harcokat éljünk át, keresztény jellemet formáljunk ki, valamint Istenünket és Krisztust, a mi legidősebb testvérünket jobban megismerjük, és Mesterünknek sok lelket nyerjünk az örök élet számára. „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” (Dn 12:3) – *Életünk és munkánk*, 254. o.

